

Kč 11,90 / Sv. 020
Něm. DM 2,00 / Švýc. Fr. 2,00

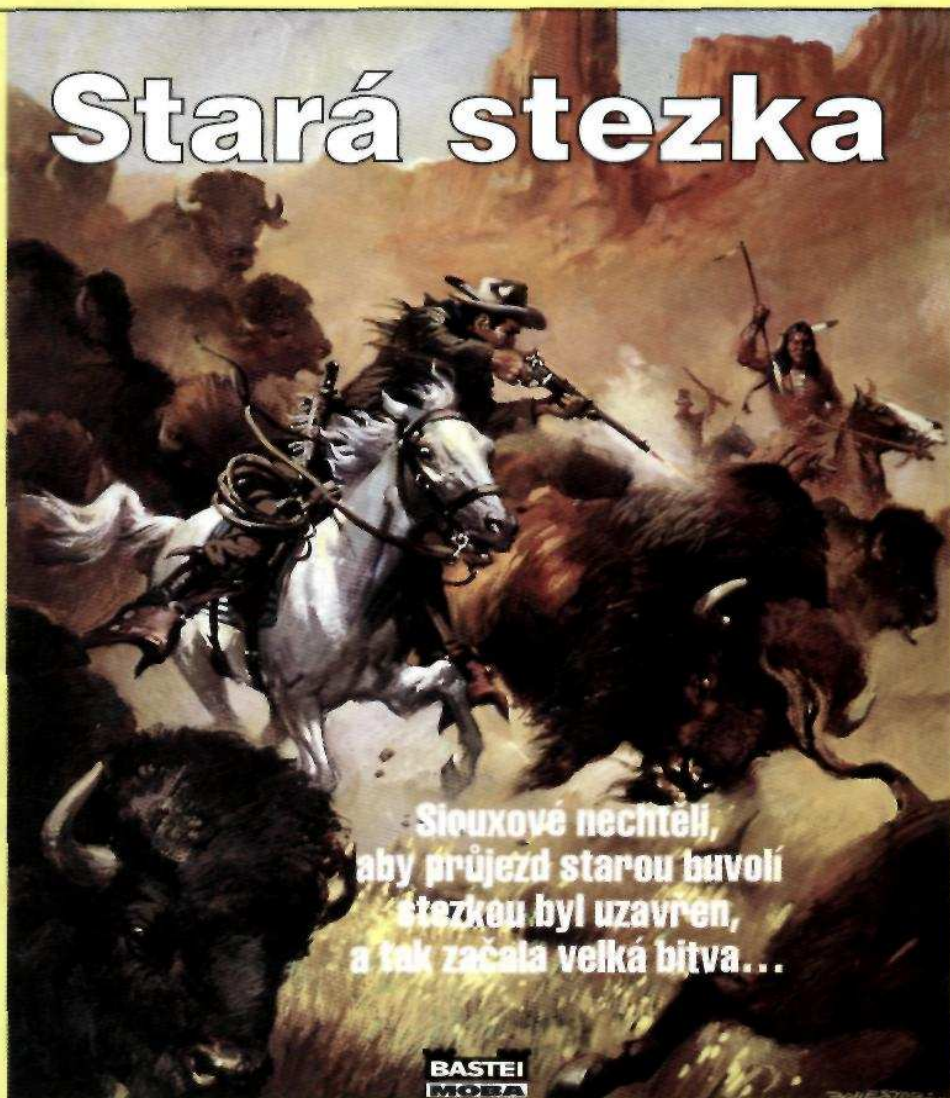
BASTEI

MOBA

G.F. FUNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Stará stezka

Siouxové nechťeli,
aby průjezd starou buvolí
stezkou byl uzavřen,
a tak začala velká bitva...

BASTEI
MOBA

MOBA BASTEI MOBA

G.F. FUNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Stará stezka

Když Logan Rennaghan dojel až ke konci skalního výběžku, vyrazil zvuk, jaký vydává puma a zaryl svému indiánskému mustangovi paty do žeber. Tím výkřikem skutečně dosáhl, že zvíře s ním skočilo do propastné hloubky. Spadli asi dvanáct metrů dolů a nárazem se dostali od sebe.

Pak se ponořili do klokotající zpěněné vody řeky. Proud je nemilosrdně vlácel po kamenitém dně, vrhal je na skály podél břehu, až je konečně zase vynesl na hladinu, kde mohli zalapat po dechu, než je zase vír stáhl do hloubky a proud unášel dál.

Tam, kde se Logan Rennaghan s mustangem vrhl do hloubky, stálo sedm či osm Indiánů a nevěřícně zíralo dolů. Každou chvíli k nim přibývali další rudoši, až jich nakonec byly více než dva tucty.

Když zjistili, že Logan Rennaghan se opět vynořil a proud ho unáší dál, strhli své koně a sjeli ze skály, aby našli cestu podél řeky.

Ale strmý břeh měl spoustu skalních výběžků, útesů, trhlin a malých roklin. Indiáni museli občas zajíždět na půl míle do vnitrozemí. Ale pořád se zase vraceli až těsně k řece.

Asi po pěti mílech však zažili obrovské zklamání ...

Muže, kterého pronásledovali, vyvrhla voda ne na jejich, nýbrž na opačný břeh. Z řeky byl doslova vymrštěn. I kuň vyklopýtal z vody v záhybu řeky a nejistě našlapoval po skalním převisu.

Indiáni celou scénu pozorovali mlčky. Nekřičeli. Ani nenadávali a netvářili se vůbec jako divoši. Seděli klidně na unavených koních a v jejich tvářích se nepohnul ani sval. Jen v očích jim to blýskalo a široká ústa s úzkými rty měli pevně sevřená.

Dívali se, jak onen muž tam, na druhém břehu, šplhá z vody ven, jak chvíli leží na břiše, pak si sedá a odhrnuje si z obličeje zplhlé vlasy. Ty, protože jsou teď mokré, vypadají jako tmavé. Ale každý z Indiánů ví, že jsou jinak ostře rezavé.

Viděli, jak potom muž přistoupil ke svému koni, pozorně si zvíře prohlédl a pak mu spokojeně poklepal na krk.

Pak se muž obrátil a zadíval se směrem k nim.

Byl téměř nahý a bez zbraně. Jeho kuň neměl sedlo.

Ale řeka je nechala naživu. Dokonce je oba ještě teď chránila, protože je v těchto místech velmi široká.

A k nejbližšímu brodu je to přes dvacet mil.

Jenže za hodinu už bude noc.

Siouxům Oglala bylo jasné, že „Ryšavec“ jim zase uprchl.

Zamával na ně, ledabyly a vůbec ne přívětivě. To mávnutí znamenalo: „No, hoši, dnes jste mě nedostali. Možná si to rozdáme zase někdy jindy. Ale pro dnešek se loučím.“

Vůdce Indiánů ten pozdrav na rozloučenou opětoval. Jeho mávnutí mělo znamenat: „Dobrá, Ryšavče, dnes ne. Ale jednou tvůj skalp dostaneme, to ti přísahám jménem všech Oglalaů, já, jejich válečný náčelník, Luta Wambli, kterému říkáte Rudý orel.“

Po tomhle oboustranném rozloučení se Logan Rennaghan vyšvihl na neosedlaného koně a vyjel po skalní terase, až se konečně ztratil mezi výběžky skal.

Nižší náčelníci, Dlouhý medvěd, Žlutá skvrna a Dráp, zastavili vedle Rudého orla.

Válečný náčelník Oglalaů se na ně zlostně podíval.

„Utekl vám,“ řekl pak přísně, „jako byste byli tři hluché, slabé, spící ženské. Vejdete do dějin našeho kmene jako tři největší hlupáci. Ještě vnukové si budou vyprávět o třech...“

„Dost, bratrance,“ řekl Dlouhý medvěd hrdelním hlasem. „Ryšavec tě strhl z koně, jednou ranou tě poslal k zemi a vzal ti koně. Možná, že jsme skutečně spali jako sovy ve dne. Ale utekl nám na tvém koni. A my jsme mu ho nedali. Vzal si ho od tebe.“

Horlivě přikyvovali a zlobně se dívali na Rudého orla.

Ten teď chtěl zabránit hádce. Podíval se přes vodu a řekl ztěžka: „Teď všude rozhlásí, že vypukl boj. Ale Ryšavec se určitě do našeho kraje brzy vrátí. Určitě přijde. Pojedeme teď k brodu.“

Obrátil svého strakatého koně – jednoho ze svých válečných koní – a krokem se na něm vydal podél řeky po proudu. Celá družina za ním. Jeden z válečníků měl na sobě modrou blůzu kapitána vojenského jezdeckta americké armády. Díra po kulce v blůze byla stará teprve tři dny.

* * *

Byl to velký tábor. Vlastně tři tábory. Protože jednotka, která se chystala k tažení do území Indiánů, byla více než rota armádního jezdeckta.

Doprovázel ji velký konvoj vozů.

A na pět tisíc kusů dobytka.

Logan Rennaghan zamířil k vojenskému táboru. Mezitím přišla noc. Byly rozžehnuty ohně. Logan Rennaghan se ukázal hlídce, ta ho propustila a brzy nato už stál před stanem majora George Gibsona.

Major seděl s kapitánem Terzem Beasleyem a poručíkem Benem Mervinem na polních židlích u polního stolu.

Stan ozařovala lucerna a na stole stálo několik lahví s citrónovou šťávou, džbán s vodou a tři sklenice.

Když Logan Rennaghan sesedl ze strakatého indiánského koně, poručík Ben Mervin vyskočil a zvolal přitom: „No ne, to je přece ...“

„Neškodilo by, kdybyste se trochu více ovládal, Bene,“ zabručel major nevraživě a upřel pohled na Logana Rennaghana.

„Dáte si sklenici limonády, pane?“ zeptal se odměřeně.

Logan Rennaghan se na něj beze slova pousmál. Přitom v chabém světle zazářily jeho zuby.

„Vody jsem se nalokal až, až, majore,“ řekl ledabyly a lhostejně. „Před dvěma dny jsem viděl vašeho kapitána Howarda Blaneho. Jeho i pětáctýřicet jeho lidí.“

Major se na něj pevně zadíval, prohlédl si ho od hlavy k patě a krátce pak pohlédl na indiánského koně. Mladý poručík si nervózně odkašlal a nemluvný major si ukazováčkem přejel po hřbetě svého orlího nosu.

„No dobrá, tak co nám máte vyřídit od kapitána Blaneho, pane Rennaghane?“ zeptal se nakonec major stroze a chladně.

„Jsou všichni mrtví,“ odpověděl Logan Rennaghan. „Leží mrtví, dva dny jízdy odtud, jen tak, pod širým nebem. Jsou skalpováni a kapitána připíchli Oglalaové oštěpem k zemi. Byl ještě naživu, když jsem se k němu dostal. Ale řekl jen jediné slovo a to byla kletba. Pak

zemřel. Co myslíte, majore, koho kapitán Blane proklel?“ Tu otázku položil Logan Rennaghan tvrdě a hořce, chladně a nesmiřitelně.

Major vstal a až teď se ukázalo, že je sotva středně vysokého vzrůstu.

Široká tvář majora George Gibsona byla poseta pihami a zarostlá vousy. Vypadala jako hlava lva.

Preslechl otázku Logana Rennaghana. A sám se zeptal :

„Jak zní přesně hlášení, pane Rennaghane? Byl jste k nám přidělen jako civilní stopař. A tak doufám, že od vás uslyším přesnou a podrobnou zprávu. Poslal jsem vás na sever proto, abyste se podíval po mé předsunuté jednotce. Nezajímá mě, koho můj kapitán proklel. Zajímá mě pouze, zda dobře bojoval, zda se mu podařilo najít vhodné místo pro budoucí pevnost a zda už začal s kácením stromů.“

„Bojoval dobře,“ zamumlal Logan Rennaghan. „I pro pevnost našel dobré místo. To nejlepší místo na stovky mil daleko a začal i podle rozkazu s kácením velkých stromů. Jenže Oglalaové nečekali tak dlouho, až si malá jednotka vybuduje pevnost. Napadli vaše lidi za rozbřesku. Bylo jich víc než tři stovky. Malá jednotka proti nim neměla vůbec šanci.“

Logan Rennaghan se na chvíli odmlčel. „Objevili i mě,“ řekl potom. „Zastřelili mého koně. To normálně žádný Indián neudělá. Kone jsou pro ně velice vzácní. Jenomže oni zastřelili mého koně, aby mě dostali. Bylo pro ně velice důležité, abych vás nevaroval, majore. Chtěli zabránit tomu, abyste dostali přesné informace. Takže teď je máte. Majore, pokud překročíte North Platte, budete muset bojovat. Zatím na vás čeká jen tři čtyři sta Oglalaů pod velením Rudého orla. Ale pokud se to nepovede jim, dostanou posily. Siouxové nepřipustí, aby jim pevnost uzavřela Starou stezku soutěskou Tatanka. Je to stará buvolí cesta a po ní táhnou každý rok průsmykem Tatanka

statisíce buvolů. O tenhle příval zvířat se Siouxové nenechají připravit.“

„Mám rozkaz vybudovat v průsmyku Tatanka pevnost, která má chránit bozemanskou a oregonskou cestu. A přísahám při Bohu, že to udělám!“

Obrátil se k oběma důstojníkům.

„Jednotka vyrazí za hodinu k průsmyku Tatanka! Pojede se takovým tempem, aby čile bylo dosaženo co nejrychleji. Konvoj vozů a stádo dobytka pojede normálním tempem.“

Po těchto rozkazech se opět obrátil k Loganu Rennaghanovi a řekl:

„Vás už vlastně ani nepotřebuji, pane. Měl jste pouze ukázat mé jednotce cestu k průsmyku Tatanka, že?“

Logan Rennaghan přikývl. „Správně,“ řekl. „A vy tady máte ještě další stopaře. Ale i kdybyste mě potřeboval déle, majore, nešlo by to. Moje smlouva, jako civilního stopaře u armády, vyprší totiž přesně za dva dny. A já nemám v úmyslu ji prodloužit.“

Otočil se a chtěl i s koněm odejít.

„A proč už nechcete dál pracovat jako stopař pro armádu?“ zeptal se major George Gibson ostře.

Logan Rennaghan se na něj zadíval.

Kapitán Terz Beasley a poručík Ben Mervin stáli ještě pořád poblíž. Přiblížil se i seržant Phil Taylor, který se vrátil do tábora z hlídky a chtěl podat hlášení.

Ti všichni slyšeli, jak stopař Logan Rennaghan říká majorovi:

„Tahle armáda je pěkné svinstvo, pane majore. Pořád tady kdosi dává rozkazy a všichni ostatní vojáci ho musí poslouchat. Tady jste velitelem vy, majore. A přestože jsem vám tehdy řekl, že kapitán Howard Blane a průzkumná jednotka bude napadena a zřejmě i pobita Siouxy, ačkoliv jsem to všechno předpověděl, majore,

musel kapitán a jeho hoši vyjet. A to jen proto, že jste měl, podle rozkazu, nejprve poslat do průsmyku předsunutou jednotku. A vy jste jen do posledního písmene splnil rozkaz. Proto už nechci pracovat pro armádu. Jste pro mě ztělesněním všeho toho svinstva, majore. Poslal jste svého kapitána a pětáctýřicet mužů na smrt a přesto si to neberete na svědomí, protože jste jednal přesně podle rozkazů a instrukcí. Není nic hnusnějšího než armáda. Nic krutějšího a nemilosrdnějšího vůči vlastním lidem. K čertu, vy teď pojedete se všemi lidmi k průsmyku Tatanka! Proč jste to neudělal hned? Proč musela nejdříve předsunutá jednotka ...“

„Mlčte, Rennaghane,“ přerušil ho major ostře. A pak dodal: „Od této chvíle už vás nepotřebuji. Seržant mi ještě dnes předloží k podpisu vaše propuštění ze služby pro armádu.“

Logan Rennaghan přikývl. Vzal indiánského koně a odešel z vojenského tábořiště. Zamířil k tábořišti hlídačů dobytka. Odtamtud se k němu blížilo několik mužů. Ostruhy na jejich holínkách příjemně cinkaly.

Ozval se čísi tázavý hlas: „To jsi ty, Logane?“

Když odpověděl, pospíšili k němu, obklopili ho a jeden se ujal jeho indiánského koně.

Čekali, až něco řekne.

Řekl stručně a stroze: „Chlapi, Indiáni obsadili cestu do Oregonu a Bozemanu v Montaně. Armáda obětovala předsunutou jednotku, aby vyprovokovala Indiány k zahájení války. Takže se jim to podařilo. Řeknu Bearu O'Donnelovi, že nemáte se svými kravami šanci projít. A jestli není blázen, poslechne mě a obrátí se.“

„Tys byl vždycky fér, Logane,“ řekl čísi hlas. „Jenom to správně O'Donnelovi vysvětlí.“

Honáci si dřepi kolem něj. Byli to většinou muži z jižních států. Když utišil hlad, vysvětlil jim podrobně, jak

se věci mají. Pak se všichni na dlouho a důkladně zamysleli, zatímco on vyprázdnil talíř. Wyatt Texan, předák, pak klidně přikývl a řekl: „O'Donnel určitě není blázen. Až půjdeš za ním, chtěl bych být s tebou, Logane, abych mohl promluvit za všechny chlapy.“

Ostatní k předákovým slovům mlčky přikývli.

Logan odhodil zbytek cigarety do ohně a jediným svižným, hbitým pohybem byl zase na nohou.

„Pojďme,“ řekl. Wyatt Texan ho následoval. Odešli z tábořiště honáků a asi po padesáti yardech se ocitli u vozu, z něhož byla napnutá plachta jako přístřešek. Poblíž hořel oheň. Pod přístřeškem visela svítlna. U malého stolku seděli muž a žena. Na stole byla láhev vína a dvě sklenice. Muž si vykládal pasiáns. Žena zašívala ponožku. Protože už byl chladný večer, měla přes záda přehozené mexické pončo. Na kolenou jí spočívala vlněná příkrývka. Seděla na židli rovná jako svíce, jen hlavu měla poněkud skloněnou a zašívala.

Když však přistoupili k ohni u plátěného přístřešku Logan Rennaghan a Wyatt Texan a když se zastavili u muže sedícího za stolem, zvedla hlavu a odložila šití. Mlčky se zadívala na oba příchozí.

Byla více než krásná. Jaksi divoce nespoutané krásná a působila velmi hrdě a domýšlivě. Ve světle ohně a lucerny jí vlasy zářily jako mosaz. Za dne ovšem vypadaly mnohem světlejší – téměř bíle. Měla velké tmavomodré oči. I obočí měla tmavé, nádherně tvarované.

„Dobrý večer, madam,“ řekl Logan Rennaghan klidně. Měl jen tlustou kordovou bundu a klobouk. Obojí mu dal Wyatt Texan. I kolt, který měl Logan za opaskem pod bundou, dostal od Texana. Wyatt Texan se také letmo dotkl okraje klobouku.

Pak se zadívali na Beara O'Donnella, který stále ještě nezvedl zrak a pořád byl zaměstnán pasiánsem.

„Jenom se na to podívejte,“ zamumlal. Ne a ne to vyjít, toho srdcového kluka nemůžu nikam strčit. Prostě přebývá.“

Shrábl karty ladným pohybem, ze kterého bylo poznat ostříleného hráče. Byl to vysoký, tmavý muž s nehybným obličejem, ostrýma očima a hranatou bradou. Rty měl úzké a pod nosem měl úzký knírek. Byl oblečen, jako by seděl v salónu.

Když se podíval na oba návštěvníky, přimhouřil oči.

„Máme s sebou bohužel jenom dvě židle. Jinak bych pánům milerád nabídl místo,“ zamumlal. Pak vstal.

„Takže jste se zase vrátil, Logane,“ řekl přívětivě, přistoupil k vozu, vytáhl z bedny další dvě sklenice a nalil víno. Podal je oběma návštěvníkům, vzal svou a řekl pak klidně: „Připijme si na věrnost žen!“

Přitom se galantně uklonil své ženě, která seděla klidně u stolu a lehce přikývla hlavou. Odložil skleničku a zpříma se zeptal: „A proč za mnou jdete, pánové?“

Logan Rennaghan trochu zaváhal, nerozhodně se podíval směrem k ženě. Pak krátce vyličil, co zažil. Skončil vážně:

„O'Donnele, vy a vaši lidé byste hnali dobytek přímo do ohniska války proti Indiánům. Zima je přede dveřmi. Stádo by muselo přezimovat na území, kde povedou Indiáni válku. Pane, tenkrát v Laramie jste se mě ptal, co máte udělat s těmi kravami, které jste vyhrál v pokeru. Řekl jsem vám to a obstaral jsem vám také prvotřídní honáky. Ale když se to všechno stalo, nevěděl jsem, že armáda chce zřídit pevnost na území, které je smluvně Indiánům zaručeno. Nemohl jsem přece vědět, že vypukne válka. Ale teď to vím, pane. Jestli vaši lidé poženou stádo přes Platte River, riskujete život vašich mužů, stáda i svoje vlastní životy a ...“

Zmlkl a podíval se na blondýnku, která už zase klidně

zašívala.

„Pokud jde o vaši paní, riskoval byste více než jen její život,“ řekl pak poněkud drsně. Zvedla se, odložila šití a přistoupila k Bearu O'Donnelovi. Zasunula mu ruku pod paži a řekla:

„Pokud jde o mne, jsem ochotna riskovat více než život. A to nepřeháním, pánové.“

Podívala se na Logana Rennaghana a na předáka honáků Wyatta Texana. Její temně modré oči dostaly prosebný výraz.

Bear O'Donnel se však pomalu zeptal: „Vy mi, pánové, radíte, abych se vrátil?“

Nepočkal na odpověď a hned se zeptal velice ostře: „Co byste na mém místě udělal vy, Logane Rennaghane? A vy, Wyatte Texane?“

Podívali se na něho a na ženu. Předák pak zamumlal: „My jsme jiní, než vy, pane. Vy jste hráč. A tohle stádo a přání dohnat ho do Oregonu je pro vás vlastně jen nová hra. Oregon potřebuje jatečný dobytek. A ten se tam buď vozí loďmi kolem mysu Horn až na západní pobřeží nebo se po pevnině žene napříč celým kontinentem. Ta hra byla už beztak dost riskantní. Ale teď, když se do ní zamíchali ještě Indiáni, je to přece jen velice nebezpečná hra pro toho, kdo v ní pokračuje. Hráč si musí v takových případech dát pozor.“

„A co udělají lidé, kteří nejsou hráči. Co by udělali ti?“ zeptal se Bear O'Donnel.

„Šlo by o to, jakou myšlenkou by ti lidé byli vedeni nebo hnáni,“ zamumlal Logan Rennaghan. „Protože neobyčejná myšlenka je hodná i neobyčejného nasazení.“

O'Donnel na ta slova přikývl.

„A co by to muselo být za myšlenku?“

„Dobytěk pro Oregon,“ řekl Logan Rennaghan klidně. „Ale ne proto, aby se tam prodal. Ne pro rychlé zbohat-

nutí. To nestojí za všechnen ten pot, krev a mrtvé, za všechnu tu námahu, nebezpečí, za celé to peklo a riziko. Jen kvůli penězům se to všechno určitě nevyplatí. Ale kdyby se tam to stádo přihnalo proto, aby si tam člověk našel vlastní pěknou pastvinu a nechal tam to stádo dál rozmnožovat a založil tam chov, no to už by stálo za úvahu. To by byla úloha, záměr, který by stál za uskutečnění. To by byla myšlenka, pro kterou už by byl člověk schopen přinést oběti. Pochopil jste mě, O'Donnelle?“ Ten přikývl a odpověděl.

„V Laramie jsem ve hře vyhrál stádo a chtěl jsem ho hned prodat. V Oregonu platí za jatečné krávy mnohem vyšší ceny, ale je tam třeba dobytek teprve dohnat. Rozhodl jsem se stádo dovést až tam. A s výtěžkem z prodeje se zase posadit za hráčský stůl. Peníze v kartách buď prohraju nebo vyhraju další. Jenže to není nic tak světoborného, žádná myšlenka, nic, co by člověka přežilo. Tak to myslíte, co? Takhle se díváte na mě a na celou věc?“

Logan Rennaghan a Wyatt Texan přikývli.

Bear O'Donnel se tiše a trpce zasmál. Na chvíli pohlédł na svou ženu, která stála vedle něj a stále ještě s rukou zasunutou pod jeho paží a se zvednutou bradou čekala.

O'Donnel se od ženy odtáhl, přistoupil ke stolu a sebral z něj karty.

„Jsem hráč,“ řekl. „Takže si zahrajeme o stádo, pánové.“

Užasle na něho pohlédli.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Wyatt Texan pomalu. Byl to typický člověk z Texasu, blond, se šedýma očima, s knírem, tvrdý, odvážný, zkušený a pohotový. Byl honákem skrz naskrz. Válka, které se zúčastnil na straně Konfederace, ho jako rančera zruinovala.

„Co to má znamenat?“ zeptal se i Logan Rennaghan. „Je

to nějaký trik, pane?“

Bear O'Donnel stál klidně u stolu a míchal karty. Dělal to pěkně pomalu. Se svou ženou si vyměnil vážný pohled. Pak položil balíček karet doprostřed stolu. Posadil se na skládací židličku, opřel se a založil si ruce na prsou. Tracy O'Donnelová přistoupila za něho a položila mu dlaně na ramena. Na oba návštěvníky se dívala velmi vážně.

„Není v tom žádný trik,“ řekl O'Donnel konečně. „Je to docela prosté. Já zpátky do Laramie nemohu. Ten člověk, co stádo prohrál, po mně začal slídit a chtěl mě zabít. Zranil jsem ho. Mezitím se už z toho vylízal. On a jeho bratři, kteří se zatím už taky určitě objevili v Laramie, se teď vydají v mých stopách. Kdybych se obrátil, ztratil bych určitě život i stádo a moje žena naději na lepší budoucnost. Proto bych si s vámi, pánové, chtěl o to stádo zahrát. Vy ovšem budete muset vsadit hodně vysoko.“

„Jak vysoko?“ zeptal se Wyatt Texan.

„Slíbíte, že stádo doženete do Oregonu po Staré stezce až za Owyhee River. Tenhle slib bude vaším vkladem. Nejedná se teď o to, jestli poženete stádo do Oregonu pro sebe nebo pro mne. Jestli vyhraje, dostanu jen takový podíl, jako každý jiný muž z vaší party. Pokud vyhraju já, vyplatím vám jen dohodnutou mzdu. Šance jsou jedna k jedné. Právě jste mluvili o tom, že celé to hnání, námaha, riziko, krev i životy se vyplatí, jedině když je za tím vším myšlenka, nápad, který nemá nic společného s penězi, ale spíše s posláním, úlohou. Prosím, dávám vám reálnou šanci. Je tady pět tisíc kusů dobytka. Pokud s nimi dorazíme do Oregonu, můžete si je mezi sebou rozdělit. A každý z vás může začít s pěstováním skotu. Za pět let se ta stáda mohou zesateronásobit. Dovedete si spočítat, jak rychle byste se stali zámožnými rančery. Znáte snad nějakou lepší šanci?“

Logan Rennaghan a Wyatt Texan na něj hleděli s

údivem.

Pochopili především jedno: Tenhle člověk nechce zpět. Bear O'Donnel chce přes indiánské území do Oregonu. Logan Rennaghan se podíval na hubeného Texasana vedle sebe a neušlo mu, že se Wyatt Texan třásl po celém těle. Pak se Texasan napůl obrátil a řekl přes rameno: „Promluvím si s lidmi.“ A odešel.

Logan Rennaghan zůstal. Blondýnka se pousmála a pak najednou opět vážně řekla: „Vůbec to není tak nezvyklé a absurdní, pane. Bear chce nechat daleko svou minulost a začít znova. A nám je jedno, jestli se to stane s pěti tisíci nebo se stovkou krav. Nemáme nijak velké nároky. Chceme jen za každou cenu do Oregonu. Tam je naše země zaslíbená. Tam začnem nový život. Za námi. ..“ Zmlkla a udělala rukou ztrápené gesto.

Přiblížily se kroky několika mužů, doprovázené cinkotem ostruh. Wyatt Texan řekl klidně a pevně: „Mužstvo souhlasí, pane. Pustíme se do hry a zjistíme, pro koho nasadíme krk, jestli pro sebe a pro svá vlastní přání nebo pro vás, hazardního hráče.“

Přistoupil k Loganu Rennaghanovi. Za nimi se shromáždilo několik honáků. Mlčky sledovali Beara O'Donnela a jeho ženu Tracy.

Wyatt Texan se díval na balíček karet na stole.

Pak se dotkl Loganovy paže a řekl: „No tak, Logane! Budeš hrát o stádo za nás. Náš vklad je slib, že doženeme stádo a doprovodíme jeho i lady do Oregonu. Jestli vyhraješ, Logane, dostane Bear jenom podíl, jako každý honák. Jestli vyhraje on, poženeme za normální mzdu. Tak je to! Lidé s tím souhlasí.“

„Jenže já k vám nepatřím,“ namítl Logan Rennaghan. „Ještě před necelou hodinou jsem byl stopař ve službách armády. Tenkrát v Laramie jsem jen O'Donnelovi pomáhal najímat lidi.“

„Jestli máme hnát stádo přes indiánské území, kde se válčí,“ řekl Wyatt Texan klidně, „tak potřebujeme tebe, Logane. A tys stejně měl v plánu jet s námi až do Oregonu. Takže hraj za nás o stádo!“

V jeho odmlce bylo cosi naléhavého a rozhodného.

Logan Rennaghan se podíval na hráče O'Donnella.

A pak na mladou ženu.

Najednou přikývl, zvedl ruku a ukázal prstem na balíček karet.

„Pátá karta shora,“ řekl.

„A pro mě šestá,“ zamumlal Bear O'Donnel klidně s nádechem lhostejnosti.

Muži si ho upřeně prohlíželi a v jejich očích bylo možné rozpoznat jasnou nedůvěru. Zase si uvědomili, že Bear O'Donnel byl nebo ještě je profesionální hráč. A bylo jim jasné, že karty už ležely na stole předem pečlivě namíchaný.

Wyatt Texan přistoupil ke stolu a začal karty pomalu snímat a klást na stůl.

Pátou kartou byl pikový král. Šestou srdcový spodek.

Muži si vydechli. Nedůvěra se z jejich tváří i z myslí vytratila.

Protože hráč neměl úspěch, věřili, že od nynějška bude hra čestná.

Wyatt Texan rozpráhl ruce. „Tak, a je to,“ řekl. „Stádo teď patří všem stejným dílem. Je to pět tisíc dobrých krav. S Bearem O'Donnelem je nás šestnáct. Takže na jednoho připadá přes tři sta krav. A kdyby se nám podařilo dostat je až do Oregonu, pak ...“

Nemohl domluvit, protože teď propukli v jásot všichni honáci. Nadšeně vykřikovali a plácali se po ramenou.

Tři stovky krav pro každého.

To bylo celé jmění!

Ale jásot mužů brzy ustal. Vzpomněli si, že dali slib, že

stádo doženou až do Oregonu, bez ohledu na to, pro koho – zda pro sebe nebo pro O'Donnella.

Ten teď vstal a podivně se usmál.

„Vyhráli jste,“ řekl. „A já od nynějška nejsem nic víc, než každý z jezdců vaší party. Jen o jediné vás prosím, mějte ohled na mou ženu.“

Obrátil se k Wyattovi Texanovi.

„Vy jste, pane, předákem. Očekávám od vás příkazy, jako bych byl jedním z vašich lidí.“

„Máte je mít,“ odvětil Wyatt Texan. „Chraňte svou ženu, chraňte oba své vozy a věci. A pomozte kuchaři!“

Přijel k nim jezdec. Byl to voják. Poznal Beara O'Donnella a Wyatta Texana. Kývl na ně a řekl:

„Vzkaz od majora. Jednotka se vydává na pochod do průsmyku Tatanka. Postavíme tam pevnost a budeme držet průchod přes něj volný. Chceme také pohřbít pozůstatky vojáků z průzkumného oddílu. Vozy dostanou ozbrojený doprovod a pojedou tak rychle, jak jen to bude možné. Pokud jde o stádo, doporučuje major, abyste ho obrátili. Jestli ovšem poženete stádo do Oregonu dál, děje se to na vaše vlastní nebezpečí. Indiáni začali válku.“

Po těchto slovech desátník otočil koně a odjel zpět do vojenského ležení.

„Bože můj,“ řekl kuchař Mule O'Brien nářikavě, „teď už nás armáda nebude chránit. Teď jsme v tom docela sami až po uši. Jak já mám nahnáno.“

Muži se ušklíbli. Byli to vesměs pořádně tvrdí chlapi. Jim Brazos rozpřáhl ruce.

„To by ještě nebylo tak zlé!“ zvolal. „Hoši, armáda odcválá! A my jsme si zatím tak zvykli na troubení. Dokonce i krávy pokaždé přesně věděly, kdy vojáci sedlají, kdy nasedají, kdy jedí, čistí si holínky a kdoví co ještě. Kdyby nám major nechal alespoň jednoho trubače. Pojdme k němu a poprosme ho o jednoho!“

Po těchto slovech nastalo na chvíli ticho. Pak řekl Curly Pete Jimu Brazosovi: „Pojď, chlape, jdeme za majorem.“

Odchvátali. Ostatní se chtěli vydat za nimi. Ale Wyatt Texan řekl klidně: „Jenom pěkně zůstaňte tady, hoši! Curly Pete pozval přece jen Jima, ne?“

Takže zůstali.

Wyatt a ostatní muži pohlédli na Logana Rennaghana. Ten otočil hlavu a zadíval se k severozápadu, odkud vanul vítr.

„Zima je blízko,“ řekl Logan Rennaghan po chvíli. „Vím to, protože rozpoznám příznaky. Zima se blíží a bude dost tuhá. Poženeme stádo až k průsmyku Tananka a přezimujeme tam. Znáám tam poblíž nádherný kaňon. Přezimujeme tam, opevníme se proti Indiánům a podíváme se, jak tam major s armádou vybuduje pevnost. No a na jaře budeme pokračovat v cestě do Oregonu – jestli budeme moci.“

* * *

Zatím se Jim Brazos a Curly Pete přiblížili k vojenskému ležení. Spatřili dlouhý dvoj řad koní, vedle kterých stáli jezdci.

K deseti vozům se zavazadly byla zapražena čtyřspřeží vojenských mul a vozy byly seřazeny po dvou za sebou.

Seržanti ještě jednou prohlédli vojáky a jejich výstroj. Jeden z trubačů, kteří současně předávali hlášení, prošel podél celé dlouhé řady až k ohradě s koňmi a mulami, kterou hlídal seržant, tři bílí stopaři a pět indiánských stopařů z kmene Crows. Bylo to obrovské stádo s více než dvěma stovkami zvířat.

Druhý trubač měl jistě za úkol předat hlídačům stáda rozkaz. Když projížděl kolem Jima Brazose a Curly

Peteho, ozvalo se ostré zasyčení pumy. Kůň s vojákem polekaně uskočil stranou, vzepjal se a setřásl jezdce na zem.

Pete a Jim k němu přiskočili. Jim chytil koně a Curly Pete pomáhal vyděšenému trubači na nohy. Ten jen klel a pak se zeptal: „Co to bylo? Vypadalo to jako zasyčení. To vy dva jste si ze mě vystřelili, co?“

„Asi nějaká šelma támhle v křoví!“ řekl Curly Pete. „Dočista našemu kuchaři vylízala hrnec se sádlem a tak jsme se pustili za ní. To byla asi divoká kočka, vojáku.“

Jim zatím přivedl koně. Voják nasedl a jel dál. Když byl dostatečně daleko, Curly Pete se ohlédl, pak se sehnul a vytáhl z trávy trubku.

„Prostě ji ztratil,“ řekl. A pak se oba vydali zase do tábořiště honáků.

* * *

I kolona vozů vyrazila dříve než obvykle – dvě hodiny po půlnoci.

Doprovázela ji ubohoučká eskorta, čítající tucet vojáků.

Vůdce kolony se zeptal jednoho z honáků, který přijel k ohni, aby si nabral hrnek horké kávy: „Hej, kde je Logan Rennaghan?“

Jezdec vypil kávu, odhodil plechový hrnek do škopku na nádobí a zase nasedl.

„Logan Rennaghan leží tady někde,“ řekl veliteli konvoje. „Tohle bude asi on. Já všechny naše kluky poznám podle toho, jak chrápou. A chrápou všichni, jenže támhle ten ne.“

Po těchto slovech zase odjel ke stádu. Velitel vozů sesedl a přistoupil ke spáči, na kterého honák ukázal. Ležel pod stromem a klobouk měl stažený přes obličej.

Přestože byla taková zima, že už se leckde vytvářela jinovatka, spáček měl přes sebe přehozenou jen tenkou příkrývku, jako by byla vlháká letní noc.

Voják sundal klobouk ze spáčova obličejce a ten otevřel oči. Byl to skutečně Logan Rennaghan a zeptal se:

„Co chceš, Noeli Larrybee?“

„Slyšel jsem, že už nejsi stopařem u armády.“

„Ne, dal jsem se na hnaní krav.“

Noel Larrybee byl urostlý, mohutný a tvrdý chlap, neúprosný a neustále jaksi podrážděný.

„Jedu,“ řekl, „jedu za armádou. Vozím jim náklad. A na stádo nečekám. Logane, potřeboval bych stopaře. Tohle stádo nemá šanci. Pojď ke mně. Pracuj pro mě. Zaplatím ti...“

„Ne,“ řekl Logan. A dodal: „Tři dny a tři noci jsem nespál, Noeli. Dej mi pokoj.“

Ten se zvedl z podřepu a pohlédl na něj.

„Proč nechceš jezdit pro mě, Logane?“ zeptal se nakvašeně a vypadal, jako by se ho Loganovo odmítnutí dotklo.

„Zaplatím ti sto dolarů na měsíc a stravu budeš mít zadarmo.“

„Ne,“ odpověděl Logan a zažíval. „Už přece máš jednoho pistolníka jako stopaře a osobního strážce. A i kdyby ti jednoho dne zdrhli všichni tvoji lidi, protože se k nim chováš hloupě, pro tebe pracovat nebudu. Jsme tady spolu už nějakou dobu a protože tě znám, jsem rád, když s tebou nebudu mít nic do činění. Dej mi pokoj. Máš Kisca. Mě jako hlídacího psa nedostaneš.“

Noel Larrybee už neřekl ani slovo. Pár chvil zíral na Logana, pak se obrátil, nasedl a zabodl koni ostruhy do slabin. Zvíře zaržalo a vyrazilo z tábořiště.

„Lump jeden,“ ozval se odkudsi něčí hlas. „To je ale křivák. Chová se k lidem i ke zvířatům, jako by to byly

věci.“

* * *

Svítání touto roční dobou přichází pozdě, ale jakmile se ukázal na východě šedivý pruh světla, ozvala se z malé vyvýšeniny nad tábořištěm trubka. Nevydávala vojenský signál, ale jakousi bláznivou směsicí tónů, která se ovšem při neustálém opakování změnila v celkem příjemnou melodii.

Spáči v tábořišti se pomalu probouzeli a protahovali. Poslouchali.

Pak se zeptal Hack Shannighan: „Copak tady vojáci vážně nechali trubače?“

Na chvíli nikdo neodpověděl. Všichni naslouchali. Trubač na kopci vyluzoval veselou melodii.

Od stáda sem přijel jezdec, zastavil a zvolal hlasitě: „To je Curly Pete. Ze mu to báječně jde? Krávy se samy od sebe seřadily do dvojstupu a býci jdou v čele. Měli bychom se pokusit naučit krávy chodit po dvou a salutovat.“

Jezdec zmlkl a mekotavě se zasmál.

A pak kdosi jiný řekl: „Bože můj, jestli Curly Pete ukradl armádě trubku jenom proto, aby nám a kravám mohl vytrubovat, tak ho nechá major vsadit do želez.“

* * *

O hodinu později už bylo stádo na cestě. Honáci se rozdělili kolem krav a ty šly poslušně za mohutným býkem k severozápadu.

Logan Rennaghan a Wyatt Texan jeli v čele.

„Dnes urazíme asi deset mil,“ řekl Logan Rennaghan Wyattu Texanovi. „Za osm až deset dní bychom mohli být

v průsmyku Tatanka. Major tam bude ovšem už dnes večer. Přejme si jenom, aby se majorovi podařilo vyhnat Indiány a vybudovat pevnost dřív, než rudoši dostanou posily.“

„Takže přejme majorovi štěstí a úspěch,“ zabručel Wyatt Texan. Přejel si dlaní po strništi vousů.

„Tenhle Curly Pete,“ zabručel. „Tvrdí, že našel tu trubku v trávě. A přitom bych se vsadil o cokoliv, že ji ukradl.“

Logan Rennaghan se jen ušklíbl a neodpověděl.

Uběhlo několik hodin. Oba vozy jely před stádem. Když přišlo poledne, vozy se zase objevily v dálce. Stály vedle stezky pod skupinkou stromů.

Oheň i obě holandské pece už byly rozpáleny naplno.

Každý druhý honák se zajel naobědvat. Stádo teď táhlo poněkud pomaleji, ale pohybovalo se stále vpřed na severozápad.

Logan Rennaghan přišel k obědu později, s druhou partou. Tady na cestě už brzy nebude možné pořádně se naobědvat, protože vozy se nebudou moci vzdálit od stáda a od ochrany, kterou skýtají honáci.

Logan pomalu sesedl, přivázal koně k vozu a z bedny s nádobím si vzal plechový talíř. Vtom zvolal ženský hlas: „Už je všechno hotovo!“

Obešel vůz. Ostatní muži, kteří přišli před ním, už sklízeli talíře a hrnky od kávy ze sklopené bočnice vozu, která sloužila jako stůl.

Tracy O'Donnelová vydávala jídlo.

Logan pohlédl k druhému vozu a všiml si, že Mule O'Brien a Bear O'Donnel vyměňují kolo.

Vzal si plný talíř, krátce pohlédl Tracy O'Donnelové do očí a pak se pousmál. „Tentokrát bude hochům chutnat dvojnásob,“ řekl. Pořád se na něj ještě dívala. Pak řekla: „Jsem velice ráda, že vy, Logane Rennaghane, patříte k těmhle lidem. Mám z toho velikou radost.“

Zmlkla, jako by se něčeho lekla a kousla se do rtu. Pak se zase obrátila k hrncům a pánvím.

Logan Rennaghan sledoval oba pracující muže. Neušlo mu, jak se Bear O'Donnel nešikovně pohybuje a jak není zvyklý na tělesnou námahu.

Obrátil se k ženě.

„Čím byl dřív?“ zeptal se.

Trochu překvapeně na něj pohlédla a hned nepochopila, nač se ptá. Pak jí to ale došlo a odpověděla:

„Ničím, nebyl ničím. Jeho rodiče měli ohromné bavlníkové plantáže a tisíce otroků. Po válce z toho nezbylo vůbec nic. Z Beara byl najednou chudák, který neuměl nic jiného než hrát karty, střílet a jezdit na koni. Narodil se jako syn bohatého otrokáře, měl se jako v nebi. Během války byl kapitánem armády Konfederace.“

Logan Rennaghan se opět podíval k oběma mužům. Ano, tak nějak si O'Donnelovu minulost představoval. Sklonil se k talíři a mlčky ho vyprázdnil. Napil se horké a silné kávy, vykouřil cigaretu a pozoroval, jak všichni muži kolem zase odkládají plechové talíře do škopku a jak se s cinkáním ostruh rozcházejí ke svému koním, jak na ně nasedají a jedou ke stádu.

Mule O'Brien a Bear O'Donnel se pořád ještě trápili s kolem.

„Snaží se,“ řekla Tracy O'Donnelová vedle Logana. „Chce se naučit všechno, co musí umět správný chlap, aby se mohl usadit v Oregonu a začít chovat dobytek. Dokáže to. Bude z něj dobrý hospodář a úspěšný statkář. Věřím mu.“

Hubená, do bronzova opálená tvář Logana Rennaghana dostala měkčí výraz. V jeho šedých očích se objevil náznak zjihnutí.

„Určitě,“ řekl pomalu. „Správný muž se umí poučit.“

Podíval se na Tracy a zeptal se najednou: „Proč jste se

stala jeho ženou, Tracy?“

„Proč se na to ptáte, Logane?“ opáčila.

Pokrčil rameny. „Něco na něm přece musí být,“ řekl pak, „jinak byste si ho přece nevzala, Tracy. Je to hráč a předtím se proháněl na koních, potloukal se po hernách, běhal za ženskými a vedl si panský život. V jižanské armádě byl určitě zařazen do elitního oddílu mezi své. Jenže teď chce od toho všeho utéct a usadit se v Oregonu a začít tam jako drobný rančer. To je špatné, Tracy. Když se člověk chce od něčeho osvobodit, musí se tomu postavit. Člověk nesmí utéct. Protože všechno si člověka nakonec najde. Plíží se to za ním a jednoho dne to člověka dostihne. Tracy, proč jste si ho vzala? Proč mu tak věříte? A proč ho doprovázíte na téhle nebezpečné cestě přes indiánské území? Jestli vás Indiáni dostanou živou, stanete se třetí nebo čtvrtou ženou některého válečníka v smrdutém típí a budete muset žít jako moje matka.“

Řekl to roztrpčeně a výraz jeho očí byl teď tvrdý a chladný.

Tracy O'Donnelová se zhrozila.

„Vaše matka ...“,“ začala.

Mávl rukou. „To je pryč,“ řekl trochu drsně. „Kdybyste odpověděla na moje zvědavé otázky ...“

„Beara O'Donnella miluji,“ řekla pomalu. „A proč ho miluji, to je jen a jen jeho a moje věc.“

* * *

O dva dny později – bylo něco po poledni – se stádo dostalo k brodu řeky North Platte. Hladina vody za poslední dny dost poklesla a dosáhla téměř své normální úrovně. Stádo i oba vozy se bez těžkosti dostaly na druhou stranu. Do večera stádo urazilo ještě další tři míle a

zastavilo se u malého potoka v chráněné roklině údolí Platte River, aby tam přečkalo noc.

Všechno se odehrávalo klidně a hladce. Na kraj se snesla noc. Rozhořely se ohně. Vzduchem se šířila vůně připravované večeře. V ohradě z lan podupávali osedlaní koně. Ohradu hlídalo pár honáků.

Ostatní dřepěli, leželi nebo seděli kolem ohně, dívali se do něj, pokušovali a povídali si.

Najednou zvedli hlavy, protože z hřebene kopce se ozval zvuk trubky. Nebyl pronikavý, zněl tlumeně, klidně, melodicky a téměř něžně. Curly Pete strčil do nátrubku určitě kus látky. Troubil písničku na dobrou noc.

Dokonce i dobytek byl klidný a naslouchal.

Když dozněl poslední tón, řekl kterýsi z mužů: „S touhle ukradenou trubkou by Curly Pete obměkčil i kámen. Tím jsem si jist.“

Po těchto slovech zavládlo na chvíli ticho. Pak ale Bili Shorthorn odfrkl a řekl: „Pche, ta trubka nám ještě přinese smůlu. Vojáci si nenechají líbit, aby jim nějaký texaský kovboj ukradl trumpetu z mosazného plechu. Major nechá vsadit Curlyho do želez a my, protože jsme jeho parta, budeme mít ještě s armádou nepříjemnosti. Tuším, že kvůli té trubce budeme mít ještě řadu problémů.“

Sotva to dořekl, ozval se dusot kopyt několika jezdců. Nocí se ozvalo několik hlasů, které odpověděly na výzvu jednoho z hlídačů stáda.

Pak vjeli jezdci na tábořiště.

Byli to tři z lidí, kteří doprovázeli vozy. Seděli na neosedlaných mulách. Logan Rennaghan a ostatní muži ty jezdce znali z vidění. Nikdo z honáků neřekl ani slovo. Všichni muži vstali. A dokonce i Tracy O'Donnelová, která pod plátěnou stříškou vedle vozu, ve světle lucerny umývala nádobí, si otřela ruce o pestrobarevnou zástěru a

přistoupila blíž.

Jeden z těch tří mužů vypadal značně zbědovaný. Oba další ho podpírali zleva a zprava. Ten chlapík vypadal, jako by se po něm převalilo stádo krav, jako by ležel pod kopyty koní.

Wyat Texan pomalu vystoupil dopředu a jeden ze tří návštěvníků pronesl chraptivým hlasem:

„Mohli bychom vyměnit tyhle tři muly za rychlé koně? Musíme rychle dál. Už máme prostě po krk toho šéfa a jeho pistolníka Kisca. Už toho máme dost a chceme pryč. Jenže ten je nám už teď určitě v patách. Nemáme šanci, jestli od vás nedostaneme rychlé koně.“

Když to řekl, sklouzl z muly, obrátil se a pomohl i zbídačenému příteli. Třetí muž řekl hořce:

„To udělal Noel Larrybee. Zmlátil Jerryho jen proto, že jeho unavené spřežení už nemohlo dál do dlouhého kopce. Jerry měl nejtěžší náklad. Jeho zvířata to prostě nevydržela. Chtěli jsme vyměnit spřežení a vtom Noel Larrybee zase spustil. Nejprve chtěl mlátit Jerryho zvířata. Jenže pak se mu postavil do cesty Jerry. A tak si to od Larrybeeho slízl on. A protože se zoufale bránil, Larrybee ho skoro rozsekal na kusy. To je netvor. A ten jeho pistolník Kisco jen hlídá, aby nikdo nesáhl po zbraní.“

Škaredě zaklel. Pak pomohl svému kamarádovi položit sténajícího Jerryho k ohni. Kdosi rozprostřel deku. Wyatt Texan a Logan Rennaghan si vyměnili pohledy. Pak řekl Wyatt Texan kuchaři: „Mule, dej jim pořádně najíst a zabal jim něco k jídlu na cestu. Ten Noci Larrybee je vážně lotr.“

Sotva to dořekl, ozval se znovu dusot kopyt.

Na zpěněných koních se sem přihnali dva jezdci. Byl to Noel Larrybee a jeho pistolník Kisco. Larrybee se zastavil poblíž ohně, vykřikl a seskočil ze sedla.

Pak přistoupil blíž ve vši své mohutnosti a síle.

Zamířil ke svým třem lidem. Dva stáli u třetího, který se, sténaje, posadil.

Larrybee se zastavil dva kroky před nimi, zadíval se na ně nevraživě a hrdelním hlasem řekl:

„Chtěli jste zdrhnout? Jen tak se sebrat ? No to snad ne! Tohle si u Larrybeeho dovolovat nebudete! Podepsali jste se mnou smlouvu. A v ní je napsáno, že můžete dát výpověď, až se dostaneme na místo určení. A naším cílem je průsmyk Tatanka. Ted si to ode mě schytáte. A strhnu vám mzdu za měsíc. Zdrhnout se vám zachtělo ? Chachacha! Mně, Noeli Bringhamu Larrybee zdrhnout? No teď vám nandám, co se do vás vleze!“

Náhle přiskočil a rozmáchl se pažemi. Bleskurychlým pohybem, který byl veden oběma rukama současně, zasáhl oba muže, kteří před ním ustupovali.

A pak jim srazil hlavy dohromady. Když je pustil, klesli k zemi. Nestačili na něj, ačkoliv byli pořádně urostlí a silní. Slaboši by si totiž při transportu naložených vozů se spřeženími mul těžko poradili.

Jenže na něj, na hromotluka, nestačili.

Larrybee se vztekle schnul a chtěl jednoho z mužů zvednout.

Jenže v tom se ozval klidně Logan Rennaghan: „To by stačilo, Larrybee! Nejsi tady ve svém táboře. Nech ty chlapy na pokoji a táhni i s tím svým boucháčem k čertu!“

Noel Larrybee se zarazil. Pár vteřin stál bez hnutí, docela tiše a klidně. Teprve pak se pomalu otočil a podíval se svýma hluboko posazenýma očima na Logana Rennaghana.

„Chceš si to se mnou rozdat, Ryšavče?“ zeptal se.

Logan Rennaghan se na něj chladně a opovržlivě zadíval. Výraz jeho tváře jasně napovídal, jak je mu Larrybee odporný.

On a Larrybee se během posledních dvou let setkali

mnohokrát na různých místech a vždycky se stalo něco, co ještě prohloubilo jejich vzájemnou averzi.

Noci Larrybee nečekal na Loganovu odpověď. Obrátil hlavu a pátravě se rozhlížel kolem. Objevil Beara O'Donnella, zamířil k němu a zastavil se až těsně před ním.

„Vy tady tomu přece velíte, ne,“ zabručel. „Vy těm chlapům tady platíte. A já přijel do vašeho tábora, abych si vyzvedl tři zběhy a abych je zase přitáhl k práci. Co byste dělal, pane, vy, kdyby vaši jezdci uprostřed divočiny jen tak opustili vaše stádo? To se totiž stalo mně. A proto vás žádám, abyste svoje lidi držel v téhle věci zpátky. Nebo se vrátím a přivedu vojáky!“

Po téhle, na jeho zvyk dlouhé řeči, zmlkl a oddychoval.

Vyčkával jako panovačný, nesmiřitelný člověk a přímo z něj bylo cítit nebezpečí a zlobu.

Bear O'Donnel se pohupoval na špičkách. Rozepjal si vestu a zasunul si špičky palců do kapsiček. Nevypadal už tak upraveně a čistě, protože každý den tvrdě dřel. Jeho šaty byly stejně omšelé, jako šaty ostatních honáků. A nechal si také narůst vousy – už tři dny se neholil.

Klidně se zadíval na Noela Larrybeeho a pak pronesl suše:

„Před třemi dny jsem tohle stádo prohrál v kartách. Už tady nejsem šéf, kterému by stádo patřilo a který vyplácí ostatní. Stádo teď patří všem mužům rovným dílem. A jako vrchní honák je tady Wyatt Texan. Logan Rennaghan nás ovšem vede. S těmito pány tedy budete muset jednat. Já už jsem pouhým pomocníkem ostatních honáků.“

Zmlkl a na rtech mu pohrával nenápadný úsměv.

Noel Larrybee si uplivil, obrátil se a upřeně se zahleděl na Logana Rennaghana.

„No fajn,“ řekl. „Takže ty jsi ten, na kterého se mám obrátit. Ty těm třem tedy chceš poskytnout ochranu, Rennaghane?“

Ten se podíval na Wyatta Texana. Wyatt se pohnul a poodešel kousek stranou, takže mezi ním a Kiscem už nebyla žádná překážka. Pistolník Noela Larrybee sesedl ze svého zpoceného koně. Kisco byl mladý. Jistě mu nebylo víc než dvaadvacet.

Byl snědý a hubený. Měl světlé oči a obličej široký jako Apač.

Wyatt Texan a Kisco se na sebe podívali. Pak najednou pistolník ukázal dvě řady bílých zubů. Hlavou ani nehnul a stále se upřeně díval na Wyatta Texana a přitom řekl Larrybeemu:

„Larrybee, budu se na chvíli muset věnovat Texanovi, počítej s tím.“

Noel Larrybee se opět obrátil k Loganu Rennaghanovi. A všechno už mu hned bylo jasné. Už věděl, co přijde.

Ale nebál se.

Tvrdě a drsně pronesl: „Já si je odvedu, Logane!“

„Ne!“ zněla odpověď. „Utekli k nám. Jsou to naši hosté. V tomhle táboře nedáváš rozkazy ty. My našim hostům poskytujeme ochranu a bezpečí.“

„Jsou to zběhové! Mají se mnou pevnou smlouvu a utekli mi, Rennaghane. Já ty tři musím dostat i kdybych se tady měl o ně bít. Přece mě moc dobře znáš, ne?“

Poslední slova byla míněna jako brutální výhrůžka.

Logan Rennaghan řekl klidně: „Ano, znám tě moc dobře, Larrybee! Moc dobře znám tvoje metody a styl. V kmeni Crows je jedno indiánské děvče, které sis koupil od jeho neustále opilého otce. Byla u tebe několik měsíců. Potom jsi ji zmlátil a i s miminem vyhnal. Vrátila se teď zase ke svým. Larrybee, já o tobě opravdu vím hodně. Dovedl bych vyprávět ještě spoustu dalších věcí, které nejsou o nic lepší. Jsi lotr a nezískal bys k sobě žádného chlapa jako povozníka, kdybys ...“

Zarazil se a obrátil se ke třem vozkům, kteří utekli. „Jak

jste vůbec uzavřeli tu smlouvu?“ zeptal se.

„Bylo to v Kansas City,“ odpověděl jeden z mužů chvatně. „Pořád nás zval na whisky. Jenže my jsme ho neznali. O Larrybeem jsme toho už slyšeli hodně, jenže on se nám představil pod jiným jménem. Všechny tři nás opil a když jsme vystřízlivěli, měl už naše podpisy. A ty byly dokonce i ověřeny svědky. A tak jsme se z té smlouvy nemohli vyvlíknout...“

Logan Rennaghan ho přerušil strohým mávnutím ruky.

„Požádali jste nás o odpočaté koně,“ řekl. „Dostanete je! Hoši, přiveďte jim tři koně a jídlo!“

„Milerádi,“ ozval se Jim Brazos. „Protože i my jsme už toho hodně slyšeli o tomhle bídákovi, který si říká Noel Larrybee. Známe všechny ty věci, co se o něm povídají. A kdyby na tom všem byla jen desetina pravdy, stačilo by to.“

Jim Brazos a další dva honáci odešli k ohradě s koňmi.

Kuchař přinesl pytel od cukru, do kterého nastrkal jídlo na cestu.

Noel Larrybee řekl chraptivým hlasem: „Dostaneme i já a Kisco odpočaté koně?“

„Ne,“ řekl Logan Rennaghan. „Vy jste na zvířata suroví. Slabiny obou vašich koní jsou do krvavá rozedřené od ostruh. Ještě teď jim z ran kape krev. Takoví lumpové jako vy od nás žádné koně nedostanou. I toho nejhoršího zvířete by pro vás bylo škoda.“

Pohledy všech se opět upřely na oba upocené koně, na kterých přijeli Larrybee a Kisco. A každý z mužů si mohl všimnout, jak zle byla zvířata od ostruh zřízena.

Noel Larrybee pohlédl na Beara O'Donnella, pak úkosem na Wyatta Texana a nakonec přes rameno na Kiska. Ten se opět zazubil a ledabyle řekl:

„Máš pořád ještě na vybranou, Larrybee. Na Texana potřebuju chvilku. A pak ti budu krýt záda. Jestli je to těm

bláznům tady jedno, postřílím jich tu rázem půl tuctu.“

Noel Larrybee vyslechl slova svého pistolníka. Na chvíli se nad nimi zamyslel a pozoroval okolí. Oba uprchlí vozkové pomáhali teď svému zbitému kamarádovi na koně, vtiskli mu do ruky konec uzdy a sami také nasedli.

„Larrybee, ty jsi ale bídák,“ řekl jeden z nich. „Ať tě čert vezme, ty lumpe. Jsi nám dlužen mzdu za tři měsíce. Ale nech si ji. Nestojíme o ni. Jednoho dne tě jeden z těch chudáků, co ti padnou do rukou, odpráskne jako zvíře. A to udělá moc dobře.“

Přitáhl koni uzdu a kývl Loganu Rennaghanovi a ostatním kovbojům.

„Zachovali jste se fér. Děkujeme vám. Jste správná parta.“

Po těch slovech odjeli. Ztlučení muž se už trochu vzpamatoval a podařilo se mu na koni jakž takž udržet.

Noel Larrybee se za nimi ani nepodíval. Pohlédl na svého koně a na Kiscovo zvíře. Bylo jasné, že oba koně už toho mají dost. Nemělo význam pokračovat v pronásledování.

Larrybee pokývl na Kisca.

„Fajn, Kisco!“ řekl nepřirozeně klidně. „3 Jedeme!“ Přistoupil ke koni a s mohutným pohybem se vyšvihl do sedla. Zvíře se pod ním prohnulo.

Ještě než Noel Latrybee pobídl koně k jízdě, pohlédl přes hlavy mužů na mladou ženu.

„Madam,“ řekl, „jedete s partou bláznů.“

Pak pomalu odjel z tábořiště.

* * *

Stádo bylo dalšího dne už o dalších deset mil dál. Na pětisícovou masu dobytka dost slušný kus cesty.

Major a jeho jednotka museli už dávno dorazit do průsmyku Tatanka. Možná, že už svedli boj s Indiány, že je pobili, vyhnali z průsmyku a obsadili ho. Major Gibson se snad i pustil do budování pevnosti.

I konvoj vozů se dostal dost daleko, protože denně urazil asi dvojnásobnou vzdálenost, než dokázalo stádo.

Honáci našli opět dobré místo pro přenocování. V tábořišti se brzy rozhořely ohně. Muži se pustili do večere.

Curly Pete vstal a zamířil k vozu s výstrojí. Zastavil se u něj a přiložil k ústům trubku'. Nad tábořištěm a nad stádem zazněly tlumené, příjemné tóny.

Všichni jim naslouchali. Náhle všichni zaregistrovali dusot kopyt. Doprovázely ho podivné zvuky. Všichni muži je poznali. Bylo to cinkání kovových součástí výstroje. Cvalem se blížili vojáci jezdecktva. Kromě uzd, závěsů šavlí, přezek a třmenů dělaly největší hluk šavle, protože neustále narážely právě do třmenů.

Trubka zmlkla. Všichni muži v tábořišti napjatě naslouchali.

Jim Brazos si povzdechl: „Tak a armáda si jede pro trubku. Hoši, bude zle!“

Curly Pete zamířil od vozu k ohni. „Jen žádné strachy,“ řekl. „Máme ve stádě jednoho býka, který má srostlou levou nozdru. A když zafuní pravou, tak to zní jako trubka. Já teď rychle zajedu ke stádu a zatroubím ještě párkrát.“

Po těchto slovech zmizel k ohradě z lan. Odjel ještě dřív, než vojáci dorazili na tábořiště.

Bylo to šest kavaléristů a vedl je seržant Phil Taylor, který velel eskortě doprovázející vozy. Phil Taylor přijel se svými pěti muži až těsně k ohni, zastavil tam a zvolal z koně:

„Včera to slyšel Noci Larrybee a Kisco. Pověděli mi to. A já jsem sem přijel, abych si to také poslechl. Je to trubka. Vy máte trubku.“

Zlostně se ušklíbl pod ryšavými vousy, natáhl ruku dopředu a tvrdě řekl:

„Dejte ji sem! Jeden z našich trubačů ztratil trubku, když se mu splašil kůň. Ten muž byl přidělen ke mně. Major ještě neví, že sice mám trubače, ale bez trubky. Vraťte ji a všechno bude v pořádku. Máte ji už tři dny. To je krádež armádního majetku. Chlapi, přece si nebudeme navzájem dělat nepříjemnosti.“

Podíval se kolem sebe a všude viděl jen rozšklebené tváře.

Seržant Phil Taylor si opět uvědomil, že všichni tihle muži pocházejí z jižních států, takže patří k rebelům, kteří byli poraženi Unií a byli zajati spolu s generálem Lee u Appomatoxu.

Věděl, že tihle jižané si rádi střílejí z kavaleristů Unie. A když zvažoval, jaká slova má použít – zda má být tvrdý nebo mluvit spíš smířlivě, řekl mu Jim Brazos:

„To se mylíš, vojáku! Náramně se mylíš, seržantíku. Máme ve stádě býka, který má zarostlou levou nozdru i jeho pravá je dost úzká, takže, když si pořádně odfrkne, zní to jako trumpeta. Celé stádo si už na to zvyklo a před spaním vždycky čeká na jeho troubení. Krávy do toho býka šťouchají tak dlouho, až nakonec opravdu začne troubit. Je nám líto, že jste se sem obtěžovali tak dlouhou cestou až od konvoje vozů, ale Larrybee vás vodil za nos.“

Seržant Taylor naslouchal v sedle bez pohnutí. Přitom v obličejí očividně zbrunátněl. Když promluvil, zněl jeho hlas dost příškrčeně. Řekl:

„Jsem nadpraporčík Philipp Taylor. A u armády sloužím už čtrnáct let. Kdybych nebyl disciplinovaný starý voják, seskočil bych teď z koně a rozmlátil bych ti hubu, kovboji, za tu povídačku s tím býkem. Rozuměls, ty pobudo od krav?“

Jim Brazos přikývl. Pohupoval se na špičkách.

„U Bull Runu jsem jednomu seržantovi vysolil lískovkou pěkných pár na holý zadek,“ řekl. „Nebyls to náhodou ty? Ten chlap měl taky takový rezavý knír a ...“

Nedostal se dál, protože ze směru, kde bylo stádo, sem dolehl tlumený, jemný zvuk trubky.

Všichni muži se zaposlouchali. I seržant.

„To je ten býk se srostlou nozdrou,“ řekl zamyšleně Pecos Tom.

„Měl by se vycvičit a ukazovat ho ve velkých městech na východě, jako sólistu na koncertech,“ zvolal slavnostně Bill Shorthorn.

„Troubí lip, než andělé při posledním soudu,“ prohlásil Ollie Fairbanks.

Seržant Phil Taylor teď už doslova soptil vzteky. Obrátil se. „Hoši, jedeme, chytíme toho zloděje s trubkou.“

Vydal ještě několik povelů. Pak se vojáci rozdělili a vyrazili do různých směrů.

V táboře nastalo ticho. Tracy O'Donnelová řekla ustaraným hlasem.

„Nepřeháníte to, pánové? Mám opravdu obavy, že vojáci se na nás hrozně rozzuří.“

„Ti budou mít spoustu jiných starostí, zlato,“ zamumlal Bear O'Donnel vedle ní. A Wyatt Texan se tiše zasmál. „Tihle hoši občas potřebují zazlobit,“ zabručel pak. „Vždyť je to taková nuda, pořád hnát stádo. A kdoví, co nás čeká, až se dostaneme k průsmyku Tatanka. Co je po nějaké trumpetě od jednotky kavalérie? Prostě tu věc potřebujeme, protože si na ni náš dobytek zvykl.“

„Jo,“ přisvědčil Logan Rennaghan. „A i když už je po válce, mezi lidmi ze severu a lidmi z jihu ještě pořád existuje jistá rivalita. Tu trubku si necháme, protože si chceme udržet dobrou náladu.“

Vyčkávali. Noc byla temná. Zvuk trubky se ozval hlasitě několikrát z různých směrů. Občas stádem projela

vlna neklidu. Býci, krávy i telata se rozbučeli.

„Ti Yankeeové nám ještě stádo poplaší,“ řekl jeden z honáků.

Od stáda přijel jezdec, zamířil s koněm do ohrady, pak sesedl a přišel k ohni. Byl to Curly Pete a šel příkrčený, jako by měl křeče v žaludku. Když ale přistoupil blíž k ohni, poznali všichni, že musí zadržovat smích.

Pak už to nevydržel a vyprskl. Začal se chechtat mečivým smíchem. A najednou se rozesmáli všichni kolem. Chlapi se roztančili, plácali se po ramenou, šťouchali se a smáli se přitom jako blázni.

I Logan, Wyatt, Tracy a Bear se k nim přidali. Smích se rozléhal daleko široko kolem tábora. Honáci, kteří drželi hlídku u stáda, si začali pozpěvovat.

Seržant se opět vrátil k ohni, zůstal sedět v sedle a počkal, až vše ztichlo.

„Dneska jste si ze mne udělali blázna,“ řekl pak vztekle. „Ale já tu trubku dnes hledat nebudu, protože je dobře schovaná. Podám teď hlášení majorovi. Vy blázni, ještě uvidíte, co to znamená dělat si dobrý den z kavalerie. Vsadím se s vámi o co chcete, že si to ještě pořádně odskáčete. Bože můj, oni tady troubí z polnice kravám. To je jako byste chtěli naznačit, že v armádě jsou taky jenom volové a býci, kterým se musí něco vytrubovat.“

„Seržante, to už se domýšlíš až moc,“ řekl Jim Brazos. „Přivedl jsi nás na myšlenku, která nás předtím vůbec nenapadla. Máme prostě jen jednoho takového býka se srostlými nozdrami.“

Seržant sám teď vztekem vyrazil takový zvuk, že to vypadalo, jako by zatroubil. Pak strhl koně a odjel se svými muži pryč.

Provázel je burácející smích.

Jenže pak se nad tábořištěm ozval hlas Wyatta Texana. „A dost,hoši! Jde se spát! Zítra začne být terén dost

namáhavý. Dobré dny nám skončily.“

Muži si také hned vzali své tlumoky a příkrývky a hledali si po okolí místo ke spánku.

Logan Rennaghan, Wyat, Texan a oba O'Donnelovi zůstali stát u O'Donnelových vozů.

Náhle řekl Logan: „Je načase, abych se podíval, co se zatím stalo v průsmyku Tatanka. Vyjedu teď hned. A potřeboval bych s sebou jednoho muže, kterého bych pak mohl vrátit jako posla. O'Donnele, co byste tomu řekl? Nebo nechcete nechat svou ženu samotnou?“

„Jsem jezdec, jako každý jiný ve vaši partě a plním příkazy,“ řekl Bear O'Donnel klidně. „Moje žena je u Mula O'Briena a ostatních v bezpečí. A s vozem umí jet sama jako chlap. Je moc šikovná.“

Znělo to velmi pyšně.

Tracy O'Donnelová neřekla nic. Zasunula ruku pod paži svému muži. Zkoumavě a upřeně pak pohlédla na Logana Rennaghana. Logan ten pohled na pár vteřin opětoval. Pak kývl na Beara O'Donnela a řekl: „Tak dobrá, vyjedeme za pět minut. Vezměte si s sebou pušku a dostatek střeliva.“

* * *

Logan Rennaghan a Bear O'Donnel jeli celou noc mlčky. Ještě před ranním kuropěním projeli kolem ohňů vedle vozové hradby, doprovázené vojenskou eskortou. Nikdo je nepozoroval.

O tři míle dál na východě už začalo pomalu svítat – narazili na jezdce, který jim přijížděl vstříc. Byl to jeden z civilních stopařů z jednotky majora Gibsona.

Zatrpkle se podíval na Logana a řekl: „Ten major nás přivede všechny do hrobu. Ty máš štěstí, Logane, že už

nepracuješ pro armádu. Moje smlouva vyprší až na jaře, jenže nevím, jestli ještě budu naživu.“

„Co se děje, Charly?“ zeptal se Logan klidně. Charly Brown byl malý podsaditý chlapík s křivýma nohama. Byl oblečený do kožených šatů a seděl na poníkovi. Z dravčího obličeje se uhrančivě dívaly černé oči.

„Major vyhnal Indiány z průsmyku a obsadil ho. Nahoře u úžlabiny, na druhé straně rozvodí, hlídkuje tucet chlapů.“

Odmlčel se a vzdychl.

„Major měl veliké ztráty,“ pokračoval pak dál. „Luta Wambli a jeho více než tři sta bojovníků se bilo náramně dobře. Naši utrpěli značné ztráty. Bojeschopných je vlastně už jen polovina vojáků. Všichni ostatní jsou buď ranění nebo mrtví. Major staví pevnost. Pracují dnem i nocí a spí jen tak hodinku vždycky tam, kde zrovna padnou únavou a vyčerpáním.“

Staví pevnost a čekají, až dorazí vozy. Já mám dovést eskortu. Major si myslí, že když průsmyk obsadil, nehrozí už na téhle straně žádné nebezpečí od Indiánů. A já bych se vsadil, že Luta Wambli brzy dostane od Hunkpapaů a Minniconjů posily. K průsmyku Tatanka přitáhne aspoň polovina kmene Siouxů a budou bojovat o to, aby průsmyk uvolnili. Zničí pevnost a starou cestu zase otevrou. A až se ta obrovitá past zaklapne, já v ní budu sedět i s majorem.“

Poslední slova zněla hořce. Jenže pak se drsně zeptal: „Co ty tady vůbec děláš? Slyšel jsem, že jsi zůstal s tím stádem. Takže to, že jsi tady, znamená, že jste stádo neobrátili a nehnali ho po Staré stezce zpátky?“

Logan Rennaghan přisvědčil. „Počítali jsme se šancí, že major zřídí pevnost, udrží se v ní a ochrání průsmyk do té doby, než dostane posily. Počítali jsme s tím, že se stane něco, co nám pomůže dostat se i se stádem přes indiánské

území.“

Charly Brown při těch slovech smutně pokýval hlavou.

„Armáda tam u průsmyku zaplatila už dost krutou daň,“ řekl hořce. „Nejprve kapitán Blane a jeho muži, kteří jeli k průsmyku jako předsunutá hlídka. A teď major. To bude ještě krvavá zima.“

Po těchto slovech jel dál.

Logan a Bear se za ním dívali. Ujeli pak ještě několik mil. Ráno bylo mlhavé, pošmourné. Neustále pršelo.

Když se začalo vyjasňovat, mířili už se svými koňmi ke skalnímu převisu.

Pro koně našli ve skále štěrbinu jako úkryt a sami se vyšplhali na hřeben. Našli si tam místo kryté stromy, křovím a balvany a rozvinuli příkryvky.

„Za dvě hodiny tě vzbudím, O’Donnele,“ řekl stroze Logan.

Bear O’Donnel přikývl. Dlouhá cesta studenou deštivou nocí ho dost schvátla. Vždyť byl donedávna člověkem, který žil jen v hotelích a hernách a jen příležitostně si vyšel na procházku. Později, na cestě, se jen vezl na voze. Nebylo divu, že byl teď unavený a vyčerpaný.

Teď se ovšem zpřímá zahleděl na Logana Rennaghana. Pak se zeptal:

„Logane, vy jste mě vzal s sebou, abyste zjistil, co jsem zač, že? Chcete mě poznat lépe? Nechápete, proč jsem o to stádo hrál, proč chci bezpodmínečně do Oregonu, proč ve mně žena jako Tracy našla zalíbení a proč mne stále miluje? Chcete si mne proťukat a vyzkoušet, Logane! Proto jste mne s sebou vzal, co?“

„Možná je to tak,“ zamumlal. „Vaše žena riskuje strašně mnoho, víc než život. Bude muset s námi se všemi přečkat zimu v průsmyku Tatanka. Je to její přání? Beare, myslíte si, že jste pro takovou ženu dost dobrý?“

Hráč se posadil na svou příkryvku, ztěžka polkl a

podíval se na něho. Jenže jeho pohled jako by mířil kamsi do hloubky a teprve po chvíli jako by se zase vrátil do reálu.

„Ne,“ řekl chraptivě. „Nejsem pro ni dost dobrý. Ale možná budu, až se dostaneme na konec téhle cesty, do Oregonu. Možná se po celé té cestě osvědčím. Chtěl bych dokázat, že jsem hoden její lásky. Chci to!“

„A proto jste hrál o to stádo?“ zeptal se Logan pomalu. Bear O'Donnel přikývl. „Musíme do Oregonu,“ řekl. „Protože moje žena je stíhána zákonem. Zabila člověka. A bratři toho muže po ní pasou. To stádo se nám zdálo jako nejlepší možnost. Když jsem šťastnou náhodou ty krásy vyhrál, zdálo se nám to jako znamení osudu. Musíme do Oregonu. Území Indiánů prostě musíme postavit mezi sebe a zákon, naše pronásledovatele. A já bych se chtěl stát člověkem, který se dovede o sebe i o svou ženu postarat vlastní prací, a ne jen výhrami z karet. Jsem známý jako hráč skoro ve všech městech. V Oregonu mě hledat nebudou a proto nepřijdou na stopu ani mé ženě. Takže teď víte všechno, Logane.“ Ten byl otřesen.

„Nemohu uvěřit, že by Tracy zabila člověka a že ji hledají,“ zamumlal. „Ale jestli je to tak, bylo by to příliš, kdybych vás požádal, Beare, abyste mi o tom pověděl něco víc?“

Jen krátce se na sebe zadívali. „Zamiloval jste se do mé ženy,“ konstatoval najednou Bear O'Donnel docela klidně. Zvedl ruku a otřel si tvář. „Vycítil jsem to, když jste s Tracy mluvil a když jste se na ni podíval, Logane. Vycítil jsem to. Jsem totiž hráč a mám instinkt. Mám ohromný čich na lidi.“ Smutně se usmál. „Možná, že až přijdeme o stádo, budeme potřebovat někoho blízkého, přítele, který by nás provedl indiánským územím až do Oregonu,“ zamumlal. „A protože vás pokládám za čestného člověka, který se platonicky zamiloval do ženy jiného, povím vám

Tracyin příběh. Protože během zimy bych docela dobře mohl náhle zemřít. A pak bude Tracy potřebovat nového ochránce.“

Zmlkl na chvíli, položil se na deku a zadíval se na oblohu. Hnaly se po ní mraky. Mezi skalami a větvemi křoví se proháněl mírný větřík.

„Takže,“ řekl pak Bear O'Donnel. „Poprvé jsem ji uviděl v Saint Louis. Vstoupila do hotelu a rozhlížela se. Dost zřetelně se odlišovala od všech těch barových hopsand. Vypadala jako opravdová dáma. Pohybovala se hrdě po herně a rozhlížela se kolem sebe. Pak přistoupila k našemu stolu, u něhož jsem hrál s několika muži. Podívala se na jednoho, který seděl po mé pravici. Ten muž měl na bradě jizvu. Chyběl mu palec a na malíčku měl brilantový prsten. Zeptala se toho muže, jestli náhodou není James Starr z Ohia. Muž patrně vstal a zadíval se na ni, pak se ušklíbl a přikývl. ‚Jo, to jsem já,‘ pověděl, ‚a vy jste určitě Izabelina starší sestra Tracy, že?‘ Přikývla a odpověděla: ‚Samozřejmě, že jsem Izabelina starší sestra. A vy máte na ruce její prsten, který zdědila po matce. Ráda bych vám dala ještě něco, pane.‘ Při těch slovech vytáhla ruce z kožešinového rukávniku a držela v nich pistoli. Pak na toho chlapa vystřelila. Zasáhla ho přesně.“

Bear O'Donnel se odmlčel. Zhluboka dýchal a otíral si oči.

„V salónu nastalo ticho,“ pokračoval. „Stovky očí zíraly na dámu, která právě zabila člověka. Řekla, že teď mají zavolat šerifa. Ona že ničeho nelituje. Tu jsem se zeptal, co ten chlap její sestře udělal. Podívala se na mě a řekla: ‚Byl to hráč jako vy. Elegantní, krasavec. Chtěl mé sestře ukázat svět. Bylo jí teprve sedmnáct a utekla z domu. Spolehla se jen na jeho slovo. Nechali jsme ji pak hledat. A po dvou letech jsem v Santa Fé našla její hrob. Ten chlap ji i s dítětem opustil. A ona sobě i tomu dítěti vzala život. To

je vše, pane. Teď jsem ho tedy zabila. Nelituji toho.' Rozhlédla se kolem. Přistoupil jsem k ní, vzal ji za ruku a vyvedl ji ze salónu. Nikdo se za námi nevydal. Nikdo nešel pro šerifa. Dali nám docela slušný náskok.

Odvedl jsem ji z města. Po několika hodinách dostala hroznou horečku. Byla nemocná několik měsíců a já už jsem ani nevěřil, že to vydrží. Staral jsem se o ni, jak jen jsem nejlíp uměl. Ale několikrát jsem ji musel převážet do jiného města, protože ji hledali. Bratři toho zabitého lumpa nasadili všechny páky. Jenže ona téměř pozbyla rozum. No a pak jsem našel dobré místo, kde se konečně mohla uzdravit a vzpamatovat. Dokázal jsem to ...“

„To stačí,“ přerušil ho Logan. „Víc už vědět nechci. Beare, myslím, že jsi pro ni dost dobrý. A doufám taky, že vás oba do Oregonu dostanu se stádem nebo bez něho. A teď se vyspi! K průsmyku nás čeká ještě pořádně těžký kus cesty.“

Bear O'Donnel neodpověděl nic. Zabalil se do přikrývky a stáhl si přes obličej klobouk. Byl hrozně unavený.

Logan Rennaghan si odpočívajícího muže prohlížel hodnou chvíli. Teď už tedy věděl, proč Tracy miluje zrovna tohoto muže. Je to zvláštní. Tracyinu mladší sestru zničil hazardní hráč. A Tracy zachránil jiný hráč. Jistě v Bearu O'Donnelovi poznala nebo vycítila něco, co jí imponovalo. Logan nevěřil, že by ho milovala z vděčnosti. Ne, její láska k Bearu O'Donnelovi byla opravdová a upřímná.

Skryt za skalami, stromy a křovím se Logan začal z hřebene rozhlížet do všech stran. Přikrčen procházel sem a tam.

Od severozápadu se sem blížilo několik jezdců. Byli to Indiáni. Logan jich napočítal pět. Byla to velice malá skupinka, která tady uvízla proto, že průsmyk byl uzavřen. Aby se dostali na druhou stranu ke spolumojovníkům ze

svého kmene, museli by rudoši průsmyk obejít pěšky.

Logan sledoval Indiány ostržím zrakem, dokud nezmizeli v kopcích na západě. Měl dojem, že sice neodtáhli pryč, ale přece jen se jistou dobu budou chovat klidně. Zůstanou na téhle straně průsmyku, budou vyčkávat a číhat na šanci.

Logan Rennaghan se naklonil na druhou stranu hřebene. I tam spatřil několik jezdců. Byl to seržant Phil Taylor a dvanáct vojáků eskorty, doprovázející vozy. Stopař Charly Brown je teď nejrychlejší cestou vedl k majoru Gibsonovi, který na tuto posilu své zbědované jednotky jistě už netrpělivě čekal.

Logan se za těmi jezdci díval a v duchu se ptal, kolik z nich se dočká jara.

Podíval se na jihovýchod. Ale po vozech nebylo ani památky. Dokodracají se sem určitě až kolem poledne.

Logan sestoupil dolů na skalní převis a postaral se o koně.

Když vzbudil Beara O'Donnella, bylo už poledne. Studený vítr trochu polevil. Oba muži se najedli ze zásob a když připravili koně k další cestě a nasedli, projela pod nimi kolem kopce kolona vozů k severu. Sjeli dolů a po několika yardech se dostali na Starou stezku, jejíž stopu vytvořila kopyta miliónů buvolů. Polovina konvoje vozů už byla pryč. Jeli podél dlouhé řady vozů, předjížděli jeden za druhým, až se nakonec dostali do čela.

Tam jel Noci Larrybee a Kisco.

Oba dva sebou trhli, když se najednou před nimi objevili Logan Rennaghan a Bear O'Donnel.

Logan Rennaghan se na ne zašklebil, pak kývl a zvolal polohlasně:

„Na západ od tohoto hřebene hor je skupina Oglalaů. Dávej dobrý pozor na muly, Larrybee a zapomeňme až do jara na naše spory. Ať teď i ten tvůj pistolník ukáže, co

umí.“

Noel Larrybee to uslyšel a sundal ruku z revolveru. Zavřel na svého pistolníka: „Má pravdu, Kisco! Budeme muset opravdu až do jara držet spolu.“

Tu i Kisco zasunul revolver a přikývl.

Logan a Bear nechali brzy kolonu vozů za sebou. O'Donnel pak řekl trpce: „Takže jsme zastavili jen proto, abych si mohl odpočinout a prospat se.“

Logan se usmál. „Koně potřebovali oddech. A teď jedeme až k průsmyku Tatanka.“

U cíle byli pozdě večer. Velké ohně ozařovaly stany pluku majora Gibsona. Vozy se zavazadly byly seřazeny do čtyřřadu. Těsně vedle tábořiště hořely další ohně. Ozařovaly hromadu kmenů a čtyři už vybudované rohy pevnosti.

Ani v noci nezavládl klid. Nocí se neustále ozývalo bušení sekyr. Pily byly pořád v pohybu. Znělo tlučení kladiv. Byla postavena i polní kovárna a kovář bušil do kovadliny.

Kopaly se jámy, ryly příkopy, odvážela zemina.

Logan a Bear vjeli pomalu do tábora. Zabočili do uličky mezi stany. Před velitelským stanem hořel velký oheň. U stolu s mapami stál major Gibson. Vedle něho stál kapitán Terz Beasley a společně se dívali ve svitu lucerny na plán, na němž bylo zakresleno, jak má v budoucnu pevnost vypadat.

Major stál pořád obrácen zády, i když vstoupili oba jezdci. Slyšeli, jak říká kapitánovi: „A tady vedle prachárny bude věznice. Postavíme ji dost velkou, aby se tam vešly čtyři cely a místnost pro stráž. A cely budou dost veliké, aby se tam, bude-li to zapotřebí, vešla celá ta honácká banda v okovech.“

Teprve po těchto slovech se pomalu otočil a zle se zadíval na Logana Rennaghana a Beara O'Donnella. Jejich

příchod mu už samozřejmě předem ohlásila hlídka.

„Nesete mi trubku, Logane Rennaghane?“ zeptal se přísně.

„Jak jste přišel na nápad, že bych vám mohl nebo měl přinést trubku?“ zeptal se Logan Rennaghan.

Major Gibson zůstal navenek docela klidný.

„Nechám celou tu vaši bandu zavřít,“ řekl. „Je dost důkazů, které nikoho nenechají na pochybách, že vaše honácká sběr odcizila armádní majetek a že ho dennodenně zneužívá. A s vámi začnu. Jste zatčen, Logane Rennaghane. I vy, O'Donnele! Patříte oba k bandě, která ...“

„Opakujete se, majore,“ řekl Logan A nemáte právo nás zatknout jen proto, že váš trubač ztratil trubku a v našem stádě je zvíře, které kvůli srostlým nozdrám vydává zvuky připomínající trubení. Zatknout nás můžete až tehdy, budete-li mít důkazy, že byl spáchán nějaký přečin nebo trestný čin. A vy to dobře víte. Nepřišli jsme sem proto, abychom se hádali o ztracenou trubku. Chceme ...“

„Opusťte okamžitě tábor!“ zařval major. „Zakazuji vám...“ Zmlkl, zavřel oči, sevřel pěsti a stál tak nějakou chvíli.

Pak svůj prudký výbuch hněvu ovládl a řekl nepřirozeně klidně:

„Vy, ani nikdo z honáků už nesmíte vstoupit na území pevnosti ani našeho tábora. To je rozkaz! A jestli sem přiženete stádo, děje se to na vaše vlastní nebezpečí. Armáda nebude poskytovat ochranu ...“

„O žádnou ochranu jsme vás neprosili,“ přerušil ho Logan. Obrátil se, přistoupil ke svému koni, nasedl a odjel. O'Donnel ho následoval. Jeli několik mil, sesedli a rozdělali oheň. Uvařili si jídlo, až do ranního rozbřesku se prospali a pak znovu vyjeli. Mířili stále k průsmyku a kolem poledne konečně dosáhli úžlabiny.

Tam zastihli mladého poručíka Bena Mervina a dvanáct vojáků. Postavili napříč zářezem průsmyku val, jakési opevnění. Za nim buď seděli nebo polehávali. O kus dál, za výběžkem skály, měli své koně. Tam byla umístěna i provizorní kuchyně a všechno jejich náradí.

Logan a O'Donnel sesedli a zamířili k bariéře. Průsmyk byl v těch místech široký asi čtrnáct yardů. Napravo i nalevo se vypínaly strmé skály se štěrbinami a útesy. Přes ně by se dostali jen ti, kdo umějí výborně šplhat.

Logan kývl na mladičkého poručíka a všiml si, jak je mladík rozrušený a nervózní.

„Jak to vypadá?“ zeptal se.

„Nic nevím,“ odpověděl poručík. „Minulou noc se Spencer Barton odplížil dopředu, aby zjistil, co Indiáni chystají. Ale ještě se nevrátil.“

„Támhle jede,“ řekl Logan Rennaghan a ukázal na jezdce, který se k nim průsmykem blížil. Seděl na vojenském koni. Zvíře popohánělo bitím a pokřikem několik Indiánů. Pak zřejmě kůň zavěťřil, že v dálce před ním jsou vojáci a vzpomněl si na oves a na vzornou péči, které se mu u nich dostalo. Sám se dal do klusu a blížil se k armádnímu ležení.

Brzy se dostal natolik blízko, že muži za kamennou hradbou mohli rozpoznat jezdce. Ano, byl to Spencer Barton. Nahý. Rudoši ho připoutali ke koni a celé jeho tělo bylo obsypáno šípy.

Logan Rennaghan zaslechl, jak mladý poručík vzdychl. Podíval se na něj a poznal, že mladíkovi se udělalo zle. Hoch, který ještě před pár měsíci navštěvoval důstojnickou školu ve West Pointu, byl teď bledý jako stěna. Mrtvý jezdec se k nim přiblížil ještě víc, takže bylo vidět, jak krutě ho Oglalaové zřídili.

Vojáci za kamennou hradbou začali jako na jeden povel nadávat. Jeden starý praporčík rozhořčeně vykřikl: „Och,

ti bídáci! Proč zabíjejí lidi tak zvířecky? Ted' mi vůbec nepřípadne zatěžko pobít pár tuctů Indiánů. Jenom bych si přál, aby přišli tak blízko, abych mohl jednou kulkou provrtat hned dva najednou!“

I ostatní vojáci vykřikovali podobná slova. Byli otřeseni a naplněni divokým hněvem. Přesto v nitru každý cítil i obavy a starosti.

Logan Rennaghan to věděl. Slyšel, jak se poručík vedle něj zprudka nadechl a pak řekl:

„Klid, vojáci! Nadávání ted' nepomůže! Sandere! Jenkinsi! Howarde! Odvažte chudáka Bartona z koně. Zvíře odved'te k ostatním za skálu. A Bartona pohřb'te! Rychle do práce!“

Tři vojáci vstali, přehoupli se přes kamenný val a splnili rozkaz. Logan Rennaghan si zatím ubalil cigaretu.

„Jenom blázen by se vydal průsmykem k Indiánům,“ řekl tvrdě. „Nebo jste tam Spencera Bartona poslal, chlapče?“

Podíval se na poručíka zpříma a neušlo mu, jak se Ben Mervin v nitru zděsil. Pak se ale mladík narovnal a působil velice odmítavě.

„Co je vám do toho?“ zeptal se drsně. „A neříkejte mi chlapče! Jsem důstojník amerického jezdeckta.“

„Jistě! A to vám dává právo, abyste stopaře, jako Spencer Barton, poslal dolů k Indiánům. Bože můj! To, co vás naučili ve West Pointu o boji proti Indiánům, je vám tady platné jako hromádka hnoje.“

Zapálil si cigaretu.

„Indiáni dorazí za tři čtyři dny,“ řekl zamyšleně. „To, co u nich Spencer Barton viděl, nebylo určitě nic impozantního či velkolepého. Proto jej také zabili. Kdyby tam dole byla shromážděná už obrovská bojová síla, nechali by Spencera Bartona s tou zprávou odejít, aby vaši lidé tady nahoře dostali strach, poručíku. Luta Wambli je

dole. Poražený. Jenže je to velký náčelník Siouxů. Jeho poslové teď objíždějí indiánské vesnice. A přijdou sem jistě i Minniconjouové, Hunkpapaové a Cheyennové. Za pár dní tady bude víc než tisíc bojovníků. Poručíku, pak vám tahle hradba nebude vůbec nic platná. Jestli nebudete dělat nic jiného, než jen střílet, brzy budete vypadat stejně, jako Spencer Barton.“

Potáhl z cigarety, zahodil ji na zem a podpatkem ji zamáčkl. Pak se obrátil a kývl na Beara O'Donnella.

„Jdeme,“ řekl mu.

Byli už o tři kroky dál, když za nimi zvolal poručík: „A co bych mohl dělat jiného, pane?“

Logan Rennaghan se zastavil a kousek se vrátil.

Ukázal napravo a nalevo ke skalám.

„Indiáni se po nich vyšplhají nahoru,“ řekl. „Postaví na skalní výběžky své střelce. Já bych je předešel, poručíku. Protože tady dole jste bezbranní. Některého mlhavého rána, až nebude dobře vidět, převálcují vás tady. Museli byste postavit pořádně vysokou zeď nebo zátaras. Jenže pak by byl průsmyk neprůchodný i pro armádu. Vzal bych si od majora dva sudy se střelným prachem a zápalnou šňůrou, pak . . .“

„Díky,“ řekl poručík.

Logan Rennaghan se jen ušklíbl. Pak definitivně s Bearem O'Donnelem odjeli.

Logan Rennaghan a Bear O'Donnel mířili pomalu zpět po cestě, kterou sem přijeli. „Teď bude důležité, abychom našli dobré místo pro stádo. Znáám jeden kaňon, který se k tomu účelu náramně hodí. A jestli bude pro přezimování dobrý, odjedeš ke stádu a přivedeš je tam s tím, že se dostatečně daleko vyhnete pevnosti.“

* * *

Teprve o tři dny později Bear O'Donnel krátce před půlnocí dorazil do tábora a seskočil z koně u velkého ohně. Když se od zvířete obrátil, stála už vedle manžela Tracy. Vzal ji do náruče a ona jej políbila se vši vroucností a upřímností, jaké je zamilovaná žena schopna.

Honáci kolem ohně to všechno sledovali. Ale nežertovali. Protože Tracy O'Donnelové si cenili příliš vysoko a měli ji příliš rádi na to, aby utrousili poznámky, které by jinak určitě měli, kdyby viděl, jak se muž a žena docela klidně před ostatními líbají.

„To je dobře, že už jsi zase tady,“ řekla Tracy spokojeně a šťastně. Pak odešla do přítmí ochranné stříšky u jejího vozu. Věděla totiž, že mužstvo má teď právo dozvědět se nejnovější zprávy.

Bear O'Donnel se do toho hned pustil. Dostal od Mula O'Briena hrnek horké kávy. Vypil ji a dobrá horká káva mu v chladné listopadové noci moc chutnala. Ostrý severní vítr lidi i zvířata začal pořádně trápit. Táborové ohně teď rozdělávali větší, mohutnější než dříve.

Bear O'Donnel svíral hrnek s horkou kávou v dlaních a pustil se do vyprávění:

„Nevypadá to špatně – alespoň prozatím. Major staví pevnost a obsadil průsmyk. Vozy už dorazily a posílily majorův pluk. Jestli Indiáni ještě několik dní počkají nebo jim bude zabráněno projít přes průsmyk, pevnost bude dočista nedobytná. Každým dnem o pořádný kus vyroste. Larrybee teď jezdí se svými lidmi a vozy pro účely stavby pevnosti. Vykáceli tam celý les. No fajn, jenže to vás „zřejmě tak moc nezajímá. Ale dobré zprávy mám pro vás i pokud jde o naše stádo. Asi sedm mil východně od pevnosti leží kaňon. Je asi půl míle široký a dobrých šest mil dlouhý. A je do něj pouze jediný vchod. Kaňon je ze stran obklopen svahy a skalami, přes něž se nikdo na koni nedostane. Je to taková přirozená ohrada i s vodou a

pastvinou. Dokonce ani sněhové bouře tam naše stádo neohroží. K přezimování přímo ideální místo. Logan mě poslal, abych vás tam dovedl.“

Podivně se usmál. Vypadal jaksi tvrdší, sebejistější a docela jiný, než před několika dny.

„A Indiáni?“ zeptal se Wyatt Texan.

„V kaňonu byla jen malá skupinka bojovníků,“ řekl Bear O'Donnel pomalu. „Zůstali tam, když se náčelník rudochů průsmykem stáhl a armáda pak soutěsku uzavřela. Bylo to pět bojovníků. Napadli nás, když jsme přišli do toho kaňonu, abychom se tam porozhlédli.“

Zmlkl a pomalu oddychoval. Rukou si otřel obličej.

„No a jak to dopadlo?“ zeptal se Pecos Tom naléhavě.

Bear O'Donnel udělal rukou divné gesto. „Logan,“ řekl pak rozvážně, „by se klidně obešel bez mé pomoci. S revolverem i puškou umím docela dobře zacházet. Ale ti Indiáni neměli proti Loganu Rennaghanovi nejmenší šanci. Zahlédl je totiž dost brzy. Teď už chápu, proč by Oglalaové chtěli tak moc získat jeho rezavý skalp.“

Po těchto slovech se obrátil a odvedl svého unaveného koně do ohrady k ostatním. Když přišel ke své ženě pod stříšku u vozu, měl už připraveno jídlo. Posadil se ke stolu a ve světle lampy se na sebe s Tracy chvíli dívali.

„Myslím, že jsme se s Loganem spřátelili,“ zamumlal.

„To jsem moc ráda,“ odvětila. „Věděla jsem, že se cestou stanete přáteli. Nemohlo to dopadnout jinak.“

Pomalu sklopil hlavu a začal jíst.

„Už to ví, Beare?“ zeptala se Tracy nečekaně.

„Víš o tobě a o mně všechno,“ zamumlal. „Všechno jsem mu pověděl. Člověk musí mít přece někoho, komu by mohl říct všechno. Bez přátel se člověk ve světě neobejde.“

Přikývla.

„Kdyby se se mnou něco stalo,“ pokračoval, „nebudeš v téhle divočině sama, Tracy. Najdeš, vlastně budeš mít

dalšího ochránce!“

* * *

Logan Rennaghan se v těch dnech pořádně nadřel. Když ho Bear O'Donnel opustil, aby přivedl stádo, odjel Logan do pevnosti. Nic si nedělal z majorova zákazu a z nepřátelství Noela Larrybee. Vyhledal vůz, na kterém měla armáda naloženo náradí a koupil si sekyru, pilu a pár dalších věcí. Odjel s nimi ještě dřív, než se jeho příjezd rozkřikl. Z blízkého kopce pak sledoval, jak stavba pevnosti pokračuje mílovými kroky kupředu. Jasně už se rýsovala palisádová hradba se strážními věžemi a dvěma branami. Bylo už jasné, že to bude obrovská pevnost s jedním cvičištem, které se bude používat i jako prostor k nástupům a přehlídkám. Ze tam budou baráky pro mužstvo, dílny, sklady, obytné domy, velitelství, stáje, jídelna, věznice a spousta dalších objektů, které ke každé pevnosti patří. Jižně od pevnosti byly vozy seřazeny do hradby. I tam se pracovalo. Vznikaly tam sruby. Zpočátku to zřejmě bude jen malá osada, která se pak pod ochranou pevnosti rozroste. Jistě si tam postaví obchod a hotel s restaurací i Noel Larrybee. S dalšími konvoji vozů přijedou noví osadníci a řemeslníci. Kolem pevnosti vznikne městečko. Už teď se začalo rýsovat.

Logan se vrátil do kaňonu a pustil se do práce.

Když osmého dne dosnídal a začal brousit sekyru, objevili se dva jezdcí.

Byl to Bear O'Donnel a Wyatt Texan – zarostlí a hubenější než dřív.

Logan Rennaghan se na ně usmál a řekl: „Tenhle kaňon je pro Indiány a pro trampy uzavřen, obraťte se cizinci. Protože tenhle kaňon je jako ohromná láhev. Dostat se do

ní a z ní můžete jen jediným otvorem.“

Wyatt Texan se obrátil k Bearu O'Donnelovi. „Tenhle Indián mluví jako běloch,“ řekl. „Měli bychom se toho ryšavého rudokožce zeptat na Logana Rennaghana.“

„Možná Loganovi vzal skalp a Logan si opekla na rožni,“ řekl Bear O'Donnel.

Logan Rennaghan se ušklíbl. Bear a Wyatt se zatím rozhlíželi kolem. Spatřili spoustu kmenů stromů, které Logan pokácel na strmém svahu a které s koněm odvekl až do úzkého ústí kaňonu. Spatřili i jednoduchou chýši, která sloužila Loganovi jako přístřeší. Spatřili oheň a pár nejnnutnějších věcí. Pak se podívali na sebe a upřeli pohled na Logana.

„To musí být nějaký člověk z doby kamenné,“ zamumlal Bear O'Donnel. „Pár soucitných duší tomu chudákovi dalo něco z vymožeností civilizace. Pořád víc a víc jsem přesvědčen, že našeho dobrého Logana Rennaghana zabil. Teď už vím, proč se tak podobá Loganovi. Vždyť jsou to Loganovy šaty! Má na sobě Loganovy šaty!“

„Budeme ho muset oběsit,“ řekl Wyatt Texan.

„Přestaňte s tou šaškárnou, vy darebáci,“ řekl Logan Rennaghan suše. „Radši se postarejte, aby sem do kaňonu dorazilo stádo a všechna výbava. Táhle je jeskyně, ale není moc veliká. Musíme postavit malou pevnost. Potřebujeme kmeny. Je třeba postavit opevnění, příbytky, ohrady a spousty dalších věcí. A potřebujeme alespoň pět set tun sena pro případ, že i v tomhle kaňonu napadne sníh nebo že krávy dočista vypasou tuhle louku. Chlapi, máme hromadu práce. Proč si myslíte, že jsem tady každý den dřel tolik hodin? Tak do toho, hoši!“

„Mluví, jako by to byl Logan Rennaghan,“ řekl Wyatt Texan a vzdychl si.

Bez toho, aby se ohlédl, zvedl ruku a ukázal přes rameno k ústí kaňonu.

„Už jedou,“ řekl ledabyle. „Už se hrne pět tisíc krav! A nám nezbývá než jen doufat, že tenhle kaňon má opravdu jen jeden vchod.“

Logan se podíval k ústí rokle. Jako první jezdec se tam objevil Curly Pete. Přiložil si teď k ústům vojenskou polnici a zatroubil na ni překrásnou tlumenou melodii. Curly Pete byl opravdovým mistrem ve hře na tom nástroji. Není divu, vždyť byl štábním trubačem vrchního velitele armády Konfederace. Za Curly Petem se objevil mohutný býk, který se vlekl jako náměsíčný. A pak se do kaňonu vtláčila první řada stáda – hlava na hlavě. Kůže se třela o kůži a rohy narážely o rohy. Mezi stěnami kaňonu se ozvalo bučení a mručení polodivokých krav.

Tak se tedy dostalo stádo na své zimoviště.

Trvalo to víc než hodinu, než se všechen dobytek vecpal do kaňonu. Za stádem pak následovaly dva vozy a stádo koní s ostatními honáky. Tracy O'Donnelová svolila, aby ji Bear sesadil z vozu. Usmála se na Logana a podala mu ruku.

„Dlouho jsme se neviděli, Logane,“ řekla vážně. „Jsem moc ráda, že v kaňonu nebyli další Indiáni.“

Ta slova byla pronesena téměř lhostejně. Výraz jejích očí a tváře však napovídal mnohem víc. Logan pochopil, že Bear s ní o něm mluvil.

Teď mu tedy ona nabízí své přátelství. Vycházelo z ní cosi ohromně hřejivého.

„S Indiány jsem si prozatím vždycky dovedl poradit,“ řekl. „Protože jsem až do svých patnácti stále mezi Indiány žil a oni mě taky zpočátku považovali za indiánského syna. Znáám Indiány dobře. Z jejich strany mě nemůže nic překvapit.“

Usmál se smutně. „Postavíme vám příbytek, Tracy. Protože tady pobudeme několik měsíců. Budeme muset všichni pořádně zabrat...“

„Můžu vařit pro všechny docela sama,“ řekla rychle.
„Takže si můžete vzít na práci i Mula O’Briena.“

* * *

Dny ubíhaly velmi rychle a protože byly v tomto ročním období dost krátké, pracovali muži i při světle pochodní a ohně. Stále více se ochlazovalo a takřka jediná noc už nebyla bez mrazu. Jen sníh a vichřice ze severu pořád ještě nepřicházely.

Logan Rennaghan, Wyatt Texan, Bear O’Donnel a ostatní muži v těch dnech odvedli skutečně pořádný kus práce. Polovina z celé party byla celé dny zaměstnána sklízením sena. Vozili do kaňonu vůz za vozem a skládali ho pod dlouhým skalním výběžkem. Přivázeli sem fůru za fůrou a doufali, že sníh ještě nějakou dobu nepřijde a že vydrží i celkem suché počasí. Jako kovbojové věděli moc dobře, že na těchto zásobách krmiva možná závisí život stáda.

Postaveny byly i ohrady, přístřešky, kuchyně se sporákem a komínem a z nejsilnějších kmenů měla být zbudována palisádová ohrada, která měla uzavřít kaňon jako zátka láhve.

Několik mužů občas odjelo do osady u pevnosti a nakoupilo tam v obchodě nejpotřebnější věci, například hrábě a kosy. Přinesli zprávu, že dorazil další konvoj vozů a osadníků a že kolem pevnosti skutečně vzniká městečko.

* * *

Uběhlo opět několik dní.

Jednou kolem poledne přijela návštěva. Byl to seržant Phil Taylor s hlídkou šesti vojáků.

Zastavil před palisádovou hradbou, podíval se na ni, uznale pokývl a řekl pak suše: „Docela dobré! Takže tohle je vaše pevnost. Našemu kováři včera zmizely čtyři panty na bránu, ale já jsem nepřijel, abych zatknul zloděje, i když ty panty vidím támhle, na vašich nových vratech. Major by si dnes večer rád pohovořil s lidmi, kteří vás vedou! Já se mám ve vašem kaňonu porozhlédnout a podat mu zprávu.“

„Jenom pojed', vojáku,“ usmál se Logan Rennaghan. „My majorovi vytřeme zrak. Jenom pojed' dál a rozhlédni se po kaňonu. Zjistíš, že je to báječné místo pro přezimování stáda. A ústí do něj se dá bránit snadněji, než úžlabina průsmyku Tatanka a snadněji, než pevnost, kterou může osádka bránit jen velice chabě, protože je zatím dost nepočetná. Stavíte sice ohromnou pevnost, ale všechny ty palisády, brány a věže budete mít slabě obsazeny. Velice slabě!“

Vtom se zasmál seržant. „Ryšavče, něco ti povím,“ odvětil s převahou. „Major očekává dvě polní děla. Jsou to parádní kusy. Už jsme je použili proti rebelům armády Konfederace. A s těmi udrží major pevnost i při slabé posádce.“

Ušklíbl se, zakroutil si konec knírku a pak pokynul svým vojákům. Vjel branou do kaňonu. Na kraji ústí potkal Curly Peteho. Ten se na něj podíval a zeptal se nevinně: „Ájá, už jsi tu zase a hledáš toho býka se srostlými nozdrami? Copak má armáda v úmyslu ho najmout jako trubače?“

Phil Taylor na kovboje pohlédl dost vztekle.

„Ty určitě špatně skončíš, chlape,“ řekl pak mírně a pochmurně. „Věznice v pevnosti je už skoro hotová a jedna cela je už vyhrazena pro tebe. To, žes nám ukradl trubku, ti sice nemůžeme dokázat, ale ty čtyři železné panty jsi našemu kováři včera ukradl. A to je krádež

vojenského majetku. Ticho! Viděli tě. Byl to prý kovboj s hustými kučeravými vlasy. A to jsi ty! Až budeš sedět v jedné z těch cel, budeš mi jako vězeň podléhat. Protože já jsem vrchní seržant celého pluku. A pak ti ty tvoje vtípky s trumpetou pěkně vrátím.“

Po těch slovech odjel. Curly Pete se za ním a ostatními vojáky díval dost zneklidněn. Kousal se přitom do spodního rtu a představoval si, jak by se mu asi v armádním vězení pod tímhle seržantem vedlo. Nakonec začal nadávat na kováře. Včera totiž ty čtyři panty kováři neukradl, nýbrž je získal výměnou za dvě láhve pálenky. Ale kovář potom nemohl dokázat, proč toho dne tak málo udělal a tak se vymluvil na to, že mu panty někdo ukradl.

„Na nikoho v armádě není spoleh,“ poznamenal Curly Pete roztrpčeně. „Dokonce ani na armádního kováře ne, i když je to chlap, který mistrovsky ovládá svoje řemeslo a uživil by se dobře i bez armády. Aspoň by měl být slušný!“

* * *

Když v pevnosti zazněl signál k večeři, Logan Rennaghan, Wyatt Texan a Bear O'Donnell se zrovna blížili k osadě. Byla vzdálena od pevnosti, jen co by kamenem dohodil a obklopovala ji hradba vozů, tábořiště a ohrady s koňmi.

Ale bylo už docela jasně patrné, že tady vyrůstá budoucí město. Byly vytyčeny pozemky. Dokonce se rýsoval i začátek hlavní ulice. Dvě největší a nejdůležitější budovy byly jednak obchod s jakousi kůlnou a pomocnými přístřešky a na protější straně – za cestou, po níž bylo možné dostat se až k pevnosti – stál salón.

„Salón Tatanka“

Zábavní podnik pro pány

To stálo nade dveřmi. Obě budovy byly z nehoblovaných kmenů, ba ani kůra z nich nebyla odstraněna. A bylo tam ještě několik dalších domků.

„Měli bychom se napít whisky,“ navrhl Wyatt Texan. Logan přikývl a seskočil ze sedla. Uvázali koně u kůlů. Když se Logan a Wyatt obrátili směrem ke vchodu do lokálu, řekl Bear O'Donnel: „Já už, pánové, do žádného lokálu nevstoupím. Půjdu nakoupit támhle do obchodu nějaké věci pro Tracy. Zde je třeba tu a tam něčím udělat radost. Tracy si ještě užije dost nepříjemného. Možná v obchodě najdu něco, co ji potěší.“

Po těchto slovech se sebral, přešel přes cestu a zmizel v krámě. Logan a Wyatt se za ním dívali.

„Byl hráčem a pořád jím ještě v nitru je,“ zamumlal Wyatt. „Má strach, že by se ho zase mohla zmocnit dávná vášně. Raději se každé herně obloukem vyhne. Jenže to je chyba. Ale to je jeho věc. Pojďme dovnitř. Já už nepil whisky ani nepamatuju!“

Vešli. Místnost byla dost velká, ale velmi nízká a špatně osvětlená. Na několika prázdných sudech ležely bočnice z vozů, které sloužily jako výčepní pult. V místnosti bylo pár hostů většinou povozníci, ale i lovci z prémie, lovci buvolů, trampové. Vojáci z pevnosti tady nebyli. Sedělo tu i pár osadníků. Za výčepním pultem stáli dva barmani. A v koutě seděl Kisco. Ořezával si malým nožikem nehty. Když Logan Rennaghan a Wyatt Texan vstoupili a zamířili k pultu, hned zbystřil pozornost. Vstal a pružným krokem přistoupil k Loganovi a Wyattovi a řekl: „Téhle lokál patří Noelu Larrybee. A ten by vás tady jako hosty určitě rád neviděl.“

Logan a Wyatt se na něj podívali a usmáli se.

„Tohle je jediný lokál široko daleko?“ zamručel Texan táhle a nezřetelně. Jeho slovům bylo sotva rozumět. Ovšem pohled mluvil za vše.

Logan si mezitím objednal láhev a dvě sklenice, nalil a napůl se obrátil.

„Napijme se na Larrybeeův lokál Tatanka,“ řekl Wyattovi. „Napijme se na to, aby v něm Indiáni nenašli příliš mnoho whisky a aby všechno zůstalo Larrybeemu.“

Wyatt Texan vážně přikývl. Zvedl skleničku směrem ke Kiscovi. „Připijme na to, abyste zachránili svoje skalpy,“ ušklíbl se.

Vyprázdnili sklenky, odložili je na primitivní pult. Barman řekl: „Dva dolary!“

Užasli. „Dva dolary?“ zeptal se Wyatt Logana. „Za to dostanu v Texasu krávu!“

„Jasně!“ řekl barman. „Ta nemá v Texasu takovou cenu, jako tady sklenice whisky. A jestli další kolona vozů whisky nepřiveze, pak bude ten zbytek, co tady máme, ještě dražší.“

Logan položil dva dolary na dřevo. Pak vyšli ven. Tam bylo skoro víc světla, než v lokále, jehož okna byla malá a lampy dost čadily.

Venku před obchodem se bili dva muži. Souboj se odehrával bez jediného slova. Ale pak se ozvaly rány.

„Můj bože, vždyť to je Bear!“ řekl Wyatt Texan a chtěl se pohnout. Logan ho chtěl následovat. Ale Kiscův ledový odměřený hlas za nimi řekl:

„Jen zůstaňte stát! Tentokrát jste v našem táboře. Tentokrát to bude jinak! Mám v ruce revolver. Stůjte a ani se nehněte.“

Byl to chladný rozkaz, vydaný bez jakéhokoliv zachvění hlasu. A protože je to tak, bylo jisté, že Kisco je schopen skutečně vystřelit.

Logan a Wyatt se pořád dívali před sebe a zatím už zjistili, s kým se to Bear O'Donnel tam před obchodem bije. Byl to Noel Larrybee a i kdyby ho nezahlédli, mohli to zaslechnout. Protože Larrybee teď vyrazil dlouhý drsný

výkřik. Chytil Beara O'Donnella, zvedl ho do výšky a mrštil jím o stěnu nejbližšího srubu. Bear O'Donnel byl sice dost urostlý a jistě ne lehký, ale proti mohutnému hromotlukovi Larrybeemu neměl šanci. Noel ho zase zvedl ze země a opřel ho o stěnu domu a bušil do O'Donnella pravačkou za všech sil. O'Donnel už se vůbec nebránil. Určitě ztratil vědomí. Bylo to poznat z toho, že pokaždé, když ho zasáhl úder do tváře, zátylkem narazil o zeď.

Logan otočil hlavu a pohlédl přes rameno na Kisca. Ten se opíral vedle dveří o stěnu a skutečně držel v ruce revolver. V druhé ruce cigaretu.

„Kisco,“ řekl Logan ostře. „Larrybee tam toho muže umlátí k smrti, jestli ho někdo nezastaví.“

„To je mi fuk,“ odvětil Kisco. „Platí mne za to, abych mu neustále kryl záda.“

„Zastrč ten revolver do pouzdra, Kisco! A já se pak otočím a můžeme si konečně vyzkoušet, kdo je rychlejší,“ řekl Logan Rennaghan rychle a naléhavě.

„Teď ne,“ odpověděl Kisco. „Teď musím Larrybeemu krýt záda. Možná někdy jindy, Ryšavče!“

Logan Rennaghan pomalu vydechl. Wyatt Texan neřekl nic. Jen se upřeně dívali k obchodu. Tam, kde Noel Larrybee dobíjel Beara O'Donnella. Zase ho chytil, oběma rukama ho zvedl do výše, otočil se a odhodil ho na tři yardy před sebe. Bear O'Donnel dopadl ztěžka na zem. Bylo slyšet tvrdý náraz. Zůstal ležet zkroucený, nehybný.

Noel Larrybee ho pomalu překročil. Otřel si dlaně a začal se jakoby oprašovat od špíny a prachu. V tom gestu bylo cosi nadutého, nafoukaného. Silák zmlátil slabocha a dělal teď, jako by to bylo jen smítko prachu.

Pomalu se vydal po cestě, která se tady, mezi sruby a domky, stala opravdovou silnicí. Zastavil se před Loganem Rennaghanem a Wyattem Texanem, pohlédl za ně na Kisca.

„Dnes nejsme v jejich táboře, ale u nás, vid', Kisco?“

„Jo,“ odpověděl Kisco a v jeho jinak naprosto chladném hlase bylo slyšet vzrušení.

Noel Larrybee se pod knírem doširoka usmál.

„Dlužíte mi ještě ty tři povozníky, kterým se s vaší pomocí podařilo pláchnout,“ řekl. „Dlužíte mi je, že?“

„Chceš boj, Larrybee?“ zeptal se Logan Rennaghan klidně.

Hromotluk na něho chvíli mlčky hleděl.

„Jsme na světě jeden pro druhého,“ řekl pak. „To jsem vycítil, už když jsme se setkali poprvé. Jsme si skutečně souzeni, Ryšavče. Strašně rád bych tě teď zřídil stejně, jako támhle toho blázna. Strašně rád bych tě teď rozsekal na kusy, hochu. A tady, ve svém táboře bych mohl. Tatanka City patří mně. Bude to moje město. Majorovi patří pevnost, ale město, které jsem vydupal ze země, to patří mně. Logane, mohl bych tě tady na místě rozsekat na maděru.“

„Tak potom proč ty řeči? Proč hned nezačneš?“ zeptal se Logan Rennaghan tvrdě.

Poznal, jak se mohutné tělo Noela Larrybeeho třese touhou, jak se už rozpráhl k prvnímu úderu. Ale ovládl se.

„Major si chce promluvit s lidmi, co vedou stádo,“ řekl chraptivě. „Teď tě, Logane, nemůžu vyřídít, protože by to major chápal z mé strany jako nezdvořilost. Ale já si počkám! To nespěchá. Protože my se spolu ještě sejdem. Jsme si souzeni.“

Pomalů přistoupil k Loganovi a vzal mu revolver. Pak se přiblížil k Wyattovi Texanovi a i jej odzbrojil.

„Tatanka City je moje město,“ řekl. „I kdybyste si sem přivedli celou tu vaši hordu, nic s ní nezmůžete. Mezitím jsem naverboval tucet tvrdých hochů. A teď rychle zmizte! Vemte si Beara O'Donnella!“

Logan a Wyatt se nepohnuli. Pomalu se nadechli. Pak

se Wyatt Texan docela klidně zeptal: „Proč jsi Beara O'Donnella tak zmlátil, Larrybee?“

„Do toho ti nic není,“ ušklíbl se Larrybee. „Do toho vám nic není a on vám to taky nepoví. Je to jen jeho věc, moje a jeho ženy. A za ten výprask mě ani nebude hlásit majorovi. Zmizte s ním! Tak alou! Nebo vám Kisco pomůže!“

Logan a Wyatt se pohnuli. Došli k Bearu O'Donnelovi, poklekli u něj a prohlíželi ho.

„Zdá se, že nemá nic zlomeného,“ zamumlal Texan po chvíli. Zvedli ho, odnesli ke koním a položili jej napříč přes jeho sedlo.

„Odvez ho k nám,“ zamumlal Logan Rennaghan. „Půjdu k majorovi sám. Odvez Beara k jeho ženě. Tvář má hrozně dobitou. Jakmile se probere, bude mít ohromné bolesti. Bude potřebovat péči. Odvez ho k ní.“

„Odvezu,“ odpověděl Texan smutně.

„A co pak?“ zeptal se po chvíli, když odvázal svého koně.

Logan jeho otázce dobře porozuměl. Ohlédl se. Noel Larrybee a jeho pistolník Kisco pořád ještě stáli před lokálem. Nebyli už ale sami. Před dveřmi do salónu se zdržovali další muži. Logan je předtím viděl uvnitř a hned poznal, že jsou to pěkně tvrdí chlapi, kteří už určitě hodně dlouho utíkají před zákonem' a právem, a kteří žijí ne zrovna z čistých peněz.

Logan pohlédl přes cestu. I před obchodem postávala skupinka mužů. Noel Larrybee, který se nemohl spolehnout na své povozníky, si tedy najal smečku tvrdých chlapů. Staví svoje město, ve kterém chce být neomezeným pánem.

„Jinak nic,“ odpověděl Logan Rennaghan na otázku Wyatta Texana. Pak nasedl, počkal až i Wyatt nasedl a vzal uzdu druhého koně a odjel pak směrem k pevnosti.

Wyatt Texan se vydal nazpět.

* * *

Brána pevnosti už byla zavřená, ale když Logan Rennaghan zavolal na stráž za palisádovou hradbou a když se ohlásil, otevřeli dva strážní pravé křídlo brány a nechali ho vjet do pevnosti.

Přešel přes cvičiště a namířil k velitelství, před nímž stál stožár s vlajkou. Logan Rennaghan se důkladně rozhlížel kolem sebe. To, co viděl, byla výborně postavená pevnost. A Logan Rennaghan to dovedl posoudit, protože byl skoro ve všech pevnostech na indiánském území – počínaje Fort Laramie až po Fort Kearny nebo Fort Bridger.

Jako stavitel pevností je major skutečně třída, pomyslel si Logan.

Sesedl před velitelstvím a řekl hlídce: „Nepřibližuj se k tomu koni na víc než na tři yardy. Je to totiž indiánský kůň a vojáky nemůže ani cítit.“

Pak vešel dovnitř a spatřil vrchního seržanta Phila Taylora, který seděl za stolem a měl připíchnuté šňůry dozorčího pluku.

Logan na něj kývl a řekl. „Jednoho dne to dotáhneš na generála, o tom není pochyb. Armáda bez tebe by byla prostě vyřízená.“

Seržantův obličej zůstal bez pohnutí.

„Ovšem,“ řekl. „Pořádný seržant umí všechno. Vychovává odvedenec a z pobudů, tuláků a zlodějů dělá vojáky. Seržant zacvičuje hlídky, dělá papírovou práci a dokonce i slouží jako dozorčí, aby to málo velících důstojníků nebylo tak zatíženo a aby byli čerství pro důležitější úkoly. Pořádný seržant je opravdu páteří armády.“

„Správně,“ usmál se Logan.

Phil Taylor na něj pohlédl a pak se obrátil. Spatřil smějícího se písaře a hned vyštěkl: „Payne, proč se tak blbě smějete? Kdo vám dovolil se hihňat, vy tupče?“

„Nikdo, seržante,“ odpověděl písař.

„Tak proč jste se chechtal?“

„Ale, já jsem se jen divil, seržante, že vám ten civilista přisvědčuje. Ale pak mi napadlo, že vy a ten civilista jste možná mysleli různé konce páteře.“

„Payne,“ řekl Phil Taylor mírně, „postarám se o to, abyste zase vykonával službu u jednotky, a abyste zde nemusel sedět na konci své páteře.“

Po těch slovech vstal, zle se podíval na Logana a obrátil se ke dveřím, za nimiž seděl velitel pevnosti.

Zaklepal, otevřel a ohlásil: „Přišel Logan Rennaghan, pane – sám.“

„Zeptejte se ho, proč přišel sám,“ zaznělo zevnitř.

Phil Taylor se obrátil k Loganovi. „Proč jste přišel sám, pane Rennaghane?“

„Holt se to tak seběhlo,“ odpověděl Logan, odstrčil ho stranou a vešel do místnosti. Zabouchl za sebou dveře, takže Phil Taylor sotva stačil uhnout.

Logan Rennaghan zůstal stát u dveří a díval se na majora.

* * *

Major vypadal unaveně a sklesle. Ale bylo to určitě jen přechodné. Major spal v uplynulých týdnech jistě méně než jeho vojáci.

„Noel Larrybee surově zmlátil Beara O'Donnella. A Wyatt Texan ho musel odvézt k nám. Proto k vám jdu sám, majore. Co ode mne chcete?“

Logan to vše řekl chladně, neosobně. Major ho pozoroval a pohrával si přitom s malým nožíkem, kterým otevíral dopisy.

Pak se tvrdě zeptal: „Lidé z vaší party odcizili, vážený pane, armádě trubku a čtyři kované panty na bránu. S největší radostí bych celou tu vaši bandu dal zavřít. Ale přišla bohužel doba, kdy se musíme proti Indiánům spojit i s lumpy. Bílí proti rudým, Logane Rennaghane. Už nemám ani jednoho stopaře!“

Poslední slova jakoby vyčítavě zvolal.

Logan Rennaghan přistoupil k dřevěné židli a posadil se.

„Měl jste dost stopařů,“ řekl. „Kromě Charlyho Browna...“

„I ten je mrtev,“ přerušil ho major. „Spencer Barton a Charly Brown jsou mrtvi. A tři zbývající bílí stopaři i Indiáni z kmene Crow zmizeli. Včera v noci zběhli. Neprosím vás o to rád, pane. Ale potřeboval bych člověka, který by zjistil, proč pořád nejedou posily a další zásoby. Očekávám, že mi dodají polní kanóny, že přijede jednotka dělostřelectva a jezdeckta. K tomu ještě vůz prachu a střeliva. Už tady dávno všechno mělo být. Chtěl bych vědět, proč nejedou.“

„Nejsem už ve službách armády.“

„Vy i vaši honáci jste přece závislí na pevnosti,“ odpověděl major tvrdě. „Stádo dostanete přes průsmyk a po cestě do Oregonu jen tehdy, pokud budou Indiáni poraženi. Takže musíme táhnout za jeden provaz. Pomozte mi, Logane Rennaghane, protože tím pomůžete i sobě a svým přátelům. Je to tak, ne?“

Logan pomalu přikývl. „Jo, asi to tak je,“ zamumlal. „A co se stane, pokud se nebudete moci spolehnout na posily, majore?“

„Mám rozkaz vybudovat tady pevnost a bránit cestu

průsmykem,“ řekl major pevně. „Ale pokud nedostanu posily a především děla, mohu přinejmenším požádat o další rozkazy. Potom mohu vyslat spěšného posla do Laramie...”

„Ten se tam nikdy nedostane, pokud nedorazí posily,“ přerušil ho Logan a vstal. „Vyrazím ještě tuto noc a prozkoumám cestu do Laramie,“ řekl. „Majore, asi za třicet hodin se dozvíte, co je s vašimi posilami i se slíbenými děly.“

Odešel ke dveřím, tam se obrátil a pronesl suše: „Majore, vás asi nezajímá, že kolem pevnosti vzniká město, že? A asi vás ani nezajímá, co je Noel Larrybee zač.“

„Armádě se nepodařilo sehnat pro tento transport žádného jiného speditéra,“ řekl major. „Potřebuji ho, protože jeho vozy zásobují mou pevnost. Smlouva mu dává právo kdykoliv ji vypovědět. Za těchto podmínek jsme nemohli najmout nikoho jiného. A proto tomuhle Noelu Larrybee ...“

„Chápu, majore,“ zamumlal Logan. „Larrybee surově zbil Beara O'Donnella a já ani nevím, proč to udělal. Ale jedno je jisté: Larrybee ten nářez dostane zpátky. A možná potom příběhne za vámi, majore. Co bude pak?“

„Nevměšuji se do sporů a hádek civilistů,“ řekl major.

Logan odešel. V předpokoji zabodl vrchnímu seržantovi prst do hrudi a řekl: „Takže seržante, já teď...”

Zmlkl, protože venku se ozval břeskňý signál k sedláni koní. Je to signál k poplachu. Burcuje vojáky ze spánku i od práce. Znamenal, že všichni se mají ustrojít k boji, osedlat koně a nastoupit.

Přiběhl kapitán Terz Beasley a několik seržantů od rot a podávali hlášení majorovi. I službu konající trubač přiběhl a postavil se vedle velitele, jak přikazoval předpis.

Major se na něj podíval a řekl: „Willowe, kdo vám dal

rozkaz, abyste troubil do sedel?“

Voják pečlivě zasalutoval: „Nikdo, pane! Já totiž netroubil. Právě jsem se chystal zahlásit u dozorčího pluku, protože za deset minut jsem měl troubit večerku.“

Když to major zaslechl, pomalu vydechl. Obrátil se ke kapitánovi. Ten řekl: „Já jsem myslel, že ten povel jste vydal vy, majore.“

A pak přiběhl seržant Phil Taylor zastavil se, zasalutoval obzvlášť pečlivě a hlásil: „Pane, strážce z ochozu palisád shodně hlásí, že signál polnice přišel zvenčí pevnosti. Dokonce viděly jezdce, který objížděl pevnost a troubil signál k sedláni koní.“

„Odchod, Terzi,“ zamumlal major. „Postarejte se o klid v pevnosti. Mužstvo si zaslouží pár hodin spánku.“

Po těchto slovech se obrátil a přistoupil k Loganu Rennaghanovi a podíval se na něj.

„Tady už přestává legrace,“ řekl vztekle. „Krádež majetku armády a matení armády civilisty. Myslíte si, že si to nechám líbit, Rennaghane?“

„Ne,“ odpověděl Logan. „Pospíchám, majore,“ dodal, obrátil se ke svému koni a nasedl. „Asi za třicet hodin dostanete zprávu.“

„Seržante Taylore! Vezměte si tři muže a doved'te mi toho, který troubil. A pokud vám nebudou stačit tři, pošlu vám celou četou! Vyjeďte, seržante!“

Když to Logan zaslechl, pobídl koně k ještě rychlejšímu cvalu. Vyrázil bránou a zamířil ke kaňonu. Když po dvou mílích míjel skupinu stromů, vyjel odtamtud jezdec a tiše se smál:

„Co vojáci říkali na můj žertík? Logane, ten seržant už teď určitě trpce lituje, že se mnou dnes, při své návštěvě u nás v kaňonu, tak nehezky mluvil. Ten...“

„Je na cestě sem, aby tě zatkl,“ přerušil Logan kovboje, který se neustále smál. „Je s tebou amen, Curly. Tohle si

vojáci líbit nenechají. Na tvém místě bych okamžitě zajel do pevnosti, ohlásil bych se u majora a prosil bych ho za odpuštění tohoto vtipu. Je sice tady nejvyšším soudcem, ale když se mu sám ohlásíš, nebude snad soudit tak přísně.“

„Čerta se ohlásím,“ zašklebil se Curly. „Mám v brašně proviant na několik dní. Na zimu stejně potřebuju maso. A tak aspoň neuším tolik z našich krav. Porožhlédnu se, jestli někde neulovím nějakou zvěř. Pozdravuj ode mne kluky, Logane. Za pár dní se zase vrátím s tučnou kořistí.“

Obrátil koně a odjel. Logan zaslechl ještě jednou jeho smích. Pochopil Curlyho. Tenhle odvážný kluk a bývalý štábní trubač pořád ještě patří k rebelům, kteří i dávno po válce rádi vyvádějí žertíky Yankeeům ze severní armády.

Logan jel rychleji. Protože ještě než vyrazí na výzvědy do Laramie, chtěl zajet za honáky a O'Donnelovými.

Hack Shannighan ho vpustil branou silného palisádového opevnění a nevrle zabručel: „Už se probral k vědomí a nechce, abychom jeli k Noelovi a ...“

„Fajn, Hacku,“ přerušil ho Logan. Rozhlédl se kolem, protože skoro všichni muži se tady shromáždili a čekali na rozkazy.

Podíval se na Mula O'Briena a řekl: „Zabal mi do tlumoku jídlo na tři dny, Mule.“

A obrátil se ke všem mužům a řekl jim: „Vypadá to tak, že Indiáni se dostali na tuto stranu hor a odřízli všechny cesty do Laramie. Posily pro pevnost i děla, která měla dorazit, tady pořád ještě nejsou. Jenže pro nás je pevnost nesmírně důležitá. Jedu teď pryč, abych se podíval, co mají Indiáni za lubem. Mohlo by se stát, že Indiáni se brzy ocitnou před naší hradbou nebo že se pěšky vyšplhají po skalách a svazích.“

Logan si vzal rezervní kolt a zastrčil, si ho za opasek. Pak se vydal k O'Donnelovým.

Logan poznal, že je Tracy uplakaná. Chvíli se na něj mlčky dívala a pak se zase obrátila k Bearovi, který ležel na polním lůžku a jemuž omývala vlhkým šátkem obličej.

Logan se obrátil k Wyattovi, který stál u Bearova lůžka. „Jak je mu?“

Texan pokrčil rameny.

„Má zlomená tři žebra a dva prsty. A obličej už nikdy nebude mít jako dřív. Celý život na něm budou známky po úderech Larrybeeových pěstí.“

Wyatt Texan to vše řekl naprosto chladně a nepřirozeně klidně.

„A proč se porvali?“ zeptal se Logan.

Wyatt neodpověděl. Opět jen pokrčil rameny. Tu přistoupil Logan k lůžku, na kterém ležel Bear O'Donnel a pohlédl na něj.

„Mrzí mě to, Beare,“ zamumlal Logan.

Bear si zdravou rukou přidržoval u nosu vlhký šátek.

„Vím dobře, že jste mi nemohli pomoci,“ řekl s námahou a ztěžka. „Kisco vás měl na mušce a byl by schopen bez mrknutí vystřelit. Byli byste rázem mrtví a mně byste stejně nepomohli. Kromě toho to byl souboj mezi dvěma muži, čistě osobní záležitost. A kdybych mohl, zmlátil bych Noela Larrybee hůř než zvíře. Jenže bohužel nemám takovou sílu, abych to dokázal.“

Bear O'Donnel se velice rozrušil.

Pak zmlkl a klesl vyčerpáním. Jistě měl hrozné bolesti.

Jenže Logan chtěl vědět všechno. Nepovolil.

„Proč jste se bili?“ zeptal se dost tvrdě a drsně. „Beare, proč jste se bili? Musíš nám to říct.“

Bear O'Donnel řekl ztěžka a pomalu:

„Larrybee byl v obchodě,“ pokračoval. „Hledal jsem pro Tracy nějaký hezký šátek. Přistoupil ke mně a řekl mi, že mu mám na dva tři týdny poslat svoji ženu. Tracy by prý od něj dostala všechno, co by si jen přála. Dal by jí prý

lásku i přímá dárečky. Zíral jsem na něj a nevěděl jsem, jestli je opilý nebo jestli se zbláznil. Ale z jeho pohledu jsem poznal, že to myslí vážně. Zašklebil se na mě a řekl, že mám zůstat v klidu, protože jinak mě rozcupuje na kousky. A zeptal se mě, jak by se mi líbilo, kdyby moji ženu zatkla armáda kvůli vraždě a kdyby ji eskortovala do St. Louis. Řekl mi, že jeden z jeho nových lidí mě a Tracy předevcírem poznal, když jsme v obchodě nakupovali. Ale Tracy by si prý mohla jeho mlčenlivost vykoupit a získat si jeho přátelství. To mi řekl ten bídák klidně do tváře. Tak jsem sáhl po revolveru, jenže on byl rychlejší. A tak jsme se začali rvát. No a teď víš všechno. Myslím, že i Wyatt Texan a všichni honáci by měli vědět, že ...“

„Povím jim to,“ přerušil ho Logan. Sklonil se k němu a dotkl se jeho ramen.

„Larrybee si to odskáče,“ řekl Bearovi.

„Odskáče si to, to ti slibuj u, Beare. Nedělej si starosti. Tvoje žena bude v bezpečí.“

Obrátil se k Wyattovi. „Pojď, jdeme!“

„Ještě ne,“ řekla náhle Tracy, obrátila se k Wyattovi Texanovi a chtěla mu dopodrobna vysvětlit, co měl na mysli Larrybee.

„To je v pořádku, madam,“ přerušil ji Wyatt Texan s mírnou úklonou. „Už vím všechno. A nikdo z naší party nedovolí, abyste pykala za spravedlivý čin. Nikdo nepřipustí, abyste se dostala do nebezpečí. Tenhle Noel Larrybee už to má spočítané. Jen to ještě netuší.“

Po těchto slovech vyšel ven a Logan za ním.

Bear řekl tiše Tracy: „Oni tě všichni mají rádi, Tracy, od Logana až do posledního muže. Jsi pro ně ztělesněním jejich ideálů. A chtějí tě chránit. Tak už to je! Mrzí mě, že jsem Noela Larrybee nezabil. Ale aspoň jsem se postaral o to, že ho zabije některý z těchhle mužů. Chtěl totiž tebe, Tracy. Ten darebák chtěl...“

Když se začalo rozednívat, stahovaly se od severu temné mraky. Logan a jeho kůň už prozkoumali asi dvacet mil cesty směrem k Laramie a dívali se ze zalesněného horského hřebenu dolů na Starou stezku.

Stopa, kterou zanechalo ohromné stádo buvolů, vypadala jako široké nekonečné pole.

Ale jinak nebylo vidět nic.

Logan pozoroval hradbu temných mračen na severu.

A docela jasně už cítil ve vzduchu sních.

„Takže zima už je tady,“ zamumlal. „A sníh zakryje všechny stopy.“

Musel se rozhodnout a tak se na chvíli zamyslel.

Pak se rozhodl riskovat. Vyhnal svého koně z úkrytu a pustil se na něm po svahu dolů. Zamířil na cestu a pak ho pohnal do ostrého klusu. Hnal se na jih a chtěl být rychlejší než sněhová bouře, která se valila.

Protože sníh by skutečně pokrýl vše a znemožnil by jakékoli sledování stop.

Logan musel být rychlejší než blížící se bouře. Ale bylo to riskantní. Protože bylo docela dobře možné, že padne do léčky jako zelenáč; mohl jen doufat, že už nechal za sebou všechny ty malé skupinky indiánských bojovníků, které se hemžily kolem pevnosti jako mouchy.

Jel tři míle a sněhová bouře ho téměř dostihla. Ale když se přehoupl přes terénní vlnu a opět před sebou spatřil kus Staré stezky, spatřil to, čeho se v skrytu duše obával.

Viděl bitevní pole. V matném světle, v mihotavém svitu měsíce a hvězd, které ještě občas zastiňovala mračna, spatřil Logan Rennaghan jen mrtvé muže a trosky výpravy.

Dělostřelecká jednotka se ukryla za hradbu z

nákladních vozů a do poslední chvíle bojovala. Kavaleristy našel rozseté všude kolem na čtvereční míli. A z toho poznal, že kavalerie vedla tradiční způsob boje – útok za útokem se vrhala proti hordě Indiánů, probíjela se šavlemi, ustupovala a znovu si klestila cestu. Výsledkem této taktiky bylo rozryté bitevní pole, na němž ležely stovky pobitých vojáků. Logan Rennaghan bojiště pečlivě prozkoumal.

Náhle spatřil stopu. Sníh ji mezitím už téměř zavál. Logan onu stopu sledoval až k další dlouhé terénní vlně. Tam sesedl a poklekl. Pozorně si prohlédl stopy kol vozů.

A když vstal, nepochyboval už o tom, že Indiáni se zmocnili čtyř armádních vozů s municí a obou polních kanónů.

Teď už bylo Loganovi jasné, proč se kavaleristé neustále vrhali do útoku a proč jsou mrtví rozeseti na tak velké ploše. Jezdectvo se pokoušelo až do poslední chvíle dostat zbraně zpět.

Logan se ptal, co rudoši s děly asi zamýšlejí. Nevěřil, že by byli schopni sami děla použít a rozstřílet jimi pevnost na kusy. To by asi nedokázali, ale ...

Loganovi vířily v hlavě myšlenky. Najednou se ho zmocnila hrůza. Neodvažoval se vůbec pomyslet na to, co by se stalo, kdyby Siouxové donutili k obsluze kanónů třeba pár zajatců.

Když se chtěl vrátit ke svému koni, zpozoroval po straně pohyb. Byli to jezdci, kteří se sem blížili chumelenicí a zastavili se před ním v půlkruhu. Zjevili se tady, v hustém sněžení, jako přízraky za obzorem vyvýšeného terénu.

Když se zastavili a zašklebili na něj, poznal Logan malého náčelníka Oglalaů Žlutou skvrnu, který na něho mířil zbrusu novou puškou, jejíž pažbu si opřel o stehno. Indiánův kůň stál naprosto klidně.

Dva další Indiány, kteří náčelníkova pobočníka

doprovázeli, Logan neznal. Byli to velice mladí hoši, tvářící se sebevědomě. Jistě se z nich před několika hodinami, když pobili vojáky, stali opravdoví muži, kterým se povedlo získat první skalpy.

Žlutá skvrna řekl přívětivě: „Holá, Ryšavče, tak tě konečně máme! Bez skalpu ti bude zima, protože uhodí mrazy. Mám tě hned střelit do břicha nebo sám odložíš zbraně a půjdeš se mnou?“

Logan zauvažoval, ohlédl se a zjistil, že Indiáni jsou tady skutečně jen tři. Jistě měli za úkol sledovat stopu uloupených děl a vozů s municí.

„Proč bych měl jít s tebou, ty hrdlořeze?“ zeptal se Logan.

Výraz „hrdlořez“ není v řeči Siouxů žádnou urážkou, protože Siouxové jsou mezi indiánskými kmeny označováni jako kmen uřezávající krky, stejně jako o Cheyennech bylo známo, že uřezávají svým nepřátelům paže. Každý z indiánských kmenů měl prostě svůj způsob, jak zabíjel své oběti.

„No tak, proč bych měl s tebou jít?“ zeptal se ještě jednou Logan.

Žlutá skvrna se přitom rozšklebil od ucha k uchu.

„Máme už několik zajatců.“ řekl.

„Tři vojáky v modrých kabátcích s červenými pruhy a jednu squaw. Jednoho z těch tří vojáků jsme tloukli tak dlouho, až nám řekl, kdo je ta bílá squaw.“

Zmlkl, aby vystupňoval Loganovo napětí.

„Byly dvě,“ zasmál se Žlutá skvrna. „Ale jedna si sama vzala život. Ta mladá squaw patří k náčelníkovi s dubovým listím v pevnosti (majorovi). Je to jeho dcera. A ta druhá patřila k jeho podnáčelníkovi. Měla v sukni malou pistoli. Takže máme dceru náčelníka a tři vojáky. Nechceš jít s námi, Ryšavče? Bude to náramná zábava. Můžeš se ohromně pobavit, než z tebe stáhneme kůži. Rád

bych tě přivedl do našeho tábora živého. To bude radosti.“

„Jistě,“ Logan přikývl.

Byl v pasti. Byli tu tři na jednoho. Kromě toho by musel nejdříve vytáhnout revolver. A těm třem stačilo jen stisknout spoušť.

Mají v rukou majorovu dceru. A žena kapitána Terze Beasleye si sama vzala život. Indiánům se podařilo zajmout tři vojáky dělostřelectva.

Takže tak to dopadlo.

A pokud by se teď Logan hnul, jsou ti tři rudí džentlmeni schopni bez milosti stisknout spoušť.

„Jdu s vámi,“ řekl Logan odhodlaně a rozeplnul si koženou bundu. Jeden z Indiánů přijel k Loganovi zezadu a vytáhl z brašny u sedla jeho vinčestrovku. Byl to nejnovější model, který tady na hranicích vlastně ještě nikdo neznal.

Když Logan rozeplnul bundu, provedl to, co zamýšlel. Vyrazil výkřik pumy, který poplaší každého normálního koně. Byl to zase tentýž výkřik, jímž tehdy Logan donutil indiánského koně ke skoku ze skalního převisu do vody.

I teď se splasil onen kůň, který byl oblíbeným zvířetem Luta Wambliho, neboli Rudého orla. Ale ještě výš a divočeji se vzepjali i tři ostatní koně, a to v téže chvíli. Třesly dva výstřely, ale kulky Logana nezasáhly.

A pak vystřelil jeho revolver.

O pár chvil klečel u umírajícího Indiána a říkal mu:

„To od tebe nebylo moc chytré.“

„Ne,“ potvrdil Žlutá skvrna. „To nebylo. Jsi chytrý a zkušený jako praotec všech pum. A lhal jsi mi. Řekls, že s námi půjdeš. Moji lidé si tě najdou. Stáhnou z tebe kůži a budou tě ...“

Dál už nedomluvil. Náhle vypustil duši a následoval své dva mladší spolubojovníky do říše snů.

Logan hledal svého koně. Ale nenašel ho. Zvíře bylo

výkřikem pumy poplašeno až příliš. Uteklo daleko. Logan si vzal novou vinčestrovku, našel po chvíli jednoho ze tří ostatních koní a vyhoupl se do indiánského sedla. Zasunul koleno pod lano a zatnul paty zvířeti do slabin.

Ano, paty! Protože si nasadil Indiánovy mokasíny a sundal holínky. Protože tam, kam se chystal, se v holínkách nechodí.

* * *

O několik hodin později – sníh ještě stále hustě padal, ale vítr už ustal – bylo Loganovi leccos jasné. Našel vozy i děla. Zapadly do hlubokého sněhu.

Logan vklouzl mezi zasněžené smrky a dbal na to, aby ho neviděli. Dostal se až na okraj skupinky stromů a spatřil těsně před sebou pár koní. Přiblížil se těsně ke stráži u koní a řekl polohlasem: „To jsem já, Žlutá skvrna.“

Když už byl na dva yardy od něho, udělal Indián rychlý pohyb. Ale Logan si pospíšil a sevřel Indiánovi oběma rukama krk.

O chvíli později se vlekl dál hlubokým sněhem.

Najednou narazil na zadní stěnu jednoho z vozů, který hluboko zapadl do sněhu. Nablízku nebyl nikdo. Zepředu se však ozývaly jakési zvuky. Zřejmě se tam něco dělo. Čísi hlas volal vztekle: „Vy rudí lumpové, my už dál prostě nejedeme! Přece nebudeme mířit kanóny na naše kamarády. Tak nás přece zapíchněte, vy barbaři! A ani vám neukážem, jak se k vozům připínají lyže. Už vás v tom necháme. Zabte si nás třeba! Nebo udělejte cokoliv, ale ...“ Slova přešla do bolestného zaúpění a Logan pochopil, že tomu kavaleristovi vpředu teď někdo dal pořádnou ránu. Ale nemohl mu pomoci.

Když tak stál a přemýšlel, zaslechl zevnitř vozu tichý

pláč. A to už dál neváhal. Vyhoupł se nahoru, odhrnul plachtu a vylouzl do nákladního prostoru. Jeho šmátrající prsty nahmataly docela jasně soudky střelného prachu, bedničky s municí a náboje pro děla. A pak jeho prsty nahmataly čísi obličej a ucítily, jak se ústa otvírají k výkřiku. Položil na ně dlaň a tiše, přesto ale dost zřetelně řekl: „Jen žádný hluk, lady. Jsem totiž běloch, který by vás rád zachránil.“

Když jí sundal dlaň z úst, tiše vzlykla a zeptala se pak stísněně a chvějícím se hlasem:

„Je někde nablízku můj otec s vojáky? Pobije ty divochy?“

„Ne, lady,“ odpověděl Logan suše. „Jsme od pevnosti a od jakékoliv pomoci vzdáleni snad třicet mil. Ale pokud jste, slečno, alespoň trochu v pořádku a nejste padavka, která neujde pěšky víc, než stovku kroků, určitě vás do pevnosti dostanu.“

„Žádná padavka nejsem,“ odpověděla dotčeně. Logan zatím nahmatl její pouta a rozřízl je. Cítil, jak se dívka protáhla a napřímila.

„Pokud jde o mne, můžeme jít,“ řekla. „Nač ještě čekáte, pane?“

Logan přemýšlel. Vzpomněl si na ty tři vojáky, kteří měli sloužit Indiánům jako dělostřelecká jednotka. Ale uvědomil si, že těm třem chudákům nemůže pomoci. Musel být rád, že se mu podaří osvobodit dívku.

Rukama nahmatl klubko zápalné šňůry. A současně mu hlavou projel nápad.

„Ještě těm hochům připravím menší rozptýlení,“ řekl.

Za chvíli už byl Logan se vším hotov. „Musíme si teď pospíšet,“ řekl tiše. Nahmatl dívčinu ruku, pevně ji sevřel a podivil se, jak je ta ručka malá a chladná.

Odhrnul plachtu, vyskočil ven a zvedl pak dívku z vozu. Když oba stanuli těsně u sebe, na chvíli se zarazili a

naslouchali hrdelním hlasům Indiánů, kteří vyštěkávali jakási krátká úsečná slova. Zaslechli také hlas jednoho z vojáků a ten hlas křičel hoře a bolestně:

„Och, vy zatracení lumpové! Podařilo se vám to. Přestaňte! Nechtě toho! Nejsme přece jen tak silní, jak jsme mysleli. Nemusíte zapalovat prach! Nepalte mu ruce!“

Logan Rennaghan i dívka zaslechli to zoufalé volání.

„Nemohu jim pomoci,“ zašeptal Logan. „Už i tak jsem měl neuvěřitelné štěstí. Já těm chudákům chlapcům vážně pomoci nemohu.“

Obrátil se a vlekl dívku za sebou. Konečně dorazili k ohradě s indiánskými koňmi. Mluvil na koně hrdelním hlasem úplně jako Indián z kmene Oglala. To zvířata uklidnilo, ačkoliv dívka vydávala docela jiný pach než Indiáni. Pořád ke koním mluvil a pomáhal přitom dívce do sedla. Podal jí indiánskou přikrývku a pomyslel si přitom, že dívka už jistě dávno dostala vši a blechy, takže nezáleží na tom, jestli díky té přikrývce přibudou další, nebo ne.

„Teple se do ní zabalte,“ řekl. „Protože nás čeká dlouhá cesta.“

Když se vyšvihl na druhého koně, měla už podle jeho propočtu dohořet zápalná šňůra u soudku se střelným prachem.

Vyjeli do sněhové metelice. Když ujeli asi sto yardů, zaslechli za sebou mohutnou detonaci. Bylo jasné, že vůz s veškerou municí a nákladem střelného prachu vyletěl do vzduchu.

Logan čekal na další exploze, ale ty se nedostavily. Poslední vůz tedy nestál dost blízko u ostatních, aby exploze vyhodila do vzduchu i je.

Logan zaslechl, jak se splášili koně Indiánů i řev samotných rudochů.

„Teď máme trochu času,“ řekl dívce a držel v dlani uzdu jejího koně. „Pojedeme co nejrychleji hlubokým sněhem rovnou k pevnosti. Protože tihle rudí ďábli sice neumějí násobilku, ale počítat přesto dovedou.“

Když se rozednívalo, husté sněžení pomalu ustávalo a studený ostrý vítr dočista vyčistil oblohu. Slunce se rozzářilo a všude dokola zářil čerstvý bílý sníh.

Loganu Rennaghanovi bylo naprosto jasné, že musí zvolit tu nejkratší cestu k pevnosti. Jenže pronásledovatelé, s nimiž musel Logah napevno počítat, nebyli jediným nebezpečím. Jasný zimní den mu přišel velice nevhod. Musel počítat s tím, že ho spatří buď malá skupinka bojovníků nebo narazí na větší hordy, které neustále proudily přes vzdálenější soutěsky, aby obklíčily pevnost. A někde musela být i ta obzvlášť početná horda válečníků, se kterou svedla boj kolona posíl pro pevnost Tananka a která se pak zmocnila i kanónů.

Logan skutečně nechtěl narazit zrovna na tyhle válečníky.

Vždy, když Loganův pohled projel po okolí a nezjistil známky nebezpečí, spočinul krátce na dívce.

Judita Gibsonová byla na dlouhou cestu na voze docela dobře a pohodlně oblečená. A Indiáni jí všechno šatstvo nechali. Měla koženou jezdeckou sukni z hnědé vepřovice, dost dlouhé, kožešinou vyložené holínky, huňatý kožich i přes to všechno indiánskou příkrývku. Kolem hlavy si uvázala tlustou vlněnou šálu, která jí dokonale zakrývala černé vlasy. Měla úzký dokonalý a velice domýšlivý obličej s plnými ústy a trochu šikmo položenými očima, jejichž obočí mělo neobyčejně krásný tvar. Vítr jí zbarvil tváře do červena. A přestože se snažila vzbudit dojem, že se jí jede lehce a bez námahy, byla se silami v koncích.

„Jste statečná a odvážná dívka!“ zvolal na ni Logan. „Jestli vydržíte ještě dvě hodinky, budeme u cíle.“

Judita Gibsonová se trochu kysele usmála a křečovitě pokývla hlavou. Ale Loganovi bylo jasné, že dvě hodiny už dívka v sedle nevydrží.

Když se Logan vyhoupl z prolákliny strhl koně nazpět. Protože před nimi se rýsovala široká a docela zřetelná stopa. Byla to Stará stezka, pokrytá sněhem. Avšak před několika minutami, a rozhodně ne déle než před půl hodinou, byl sníh, který jinak všude kolem ležel jako bílé plátno, rozdupán. Loganovi stačilo pár vteřin, aby poznal, že tudy projelo směrem k pevnosti na osm set až tisíc indiánských mustangů.

A byli to docela určitě váleční mustangové, na nichž seděli bojovníci. Takže velké bojové skupiny se už spojily a hrnuly se teď po Staré stezce rovnou k pevnosti.

Logan věděl, že musí tu valící se hordu předstihnout a dostat se do pevnosti dřív.

Jeli teď, jak nejrychleji to šlo. A Logan na dívku pořád něco povzbudivého volal. Judita zoufale bojovala s únavou a vyčerpáním.

Jeli podél dlouhé a nekonečné řady kopců a Logan si už myslel, že tu silnou válečnickou hordu předjedou, jakmile se dostanou na konec těch kopců.

Když spolu s Juditou projeli kolem špice lesa, který tvořil konec hradby kopců a dostali se opět na Starou stezku, byl sníh na ní neporušený. Ale předvoj toho mohutného vojska byl od nich sotva na tři sta yardů. Teď už nebyla jiná možnost. K pevnosti vedla jen tato stezka.

Logan vyrazil ostrý pokřik, jímž Indiáni pobízejí koně.

Protože teď začal dostih. O míli později se jejich náskok zmenšil na dvě stě yardů a za další míli už jen na stovku.

Judita Gibsonová byla se silami v koncích. Pořád se v sedle kymácela, měla zavřené oči a pořád se oběma rukama držela za hrot sedla, aby při nenadálém skoku koně nespadla.

Logana napadlo, že by ji mohl přivázat na sedlo k sobě. Ale hned tu myšlenku zavrhl. On sám vážil kolem stovky kilogramů, a to už byla pro indiánského mustanga pořádná zátěž. Kdyby měl pod sebou pořádného vojenského valacha, mohl by k sobě Juditu klidně vzít bez toho, že by se musel bát, že zlomí zvířeti páteř.

„Musíte vydržet, děvče!“ zakřičel na ni drsně. „Pevnost už je velice blízko! Myslete na ženu Terze Beasleyho! Je mrtvá. Ale vy se můžete zachránit, pokud vydržíte!“

Jeho tvrdá slova způsobila, že dívka ještě jednou sáhla až na dno svých sil. A opět dokázala, jak pevnou má vůli. Jenže o míli dál se jim pronásledovatelé přiblížili už na padesát yardů a občas dokonce vystřelili z pušek. Jednoho z těch pronásledovatelů Logan dobře znal. Byl to Dlouhý medvěd. Loganovi bylo jasné, že mu zbývají k životu už jen minuty.

Hnal svého koně po Staré stezce, která vedla k zářezu kopce a vlekl druhého koně, nesoucího dívku. Občas kolem nich zasvištěla kulka a dívka náhle vykřikla tak hlasitě, že si Logan myslel, že byla zasažena.

„V tom zářezu se zastavím a zadržím je!“ zvolal Logan. „Mám dobrou pušku, takže tu bandu na chvíli pozdržím. Ale vy se, dívenko, nesmíte zastavit ani na chvíli. K pevnosti už je to možná jen pět mil. Zůstaňte na stezce a uhánějte. Dokážete to!“

Když domluvil, dorazili ke skalnímu zářezu. Cesta tady vedla přes terénní vlnu. Logan hodil dívce opatř jejího koně. Pažbou pistole zvíře udeřil, aby ho popohnal k rychlejšímu cvalu.

Sám se chtěl vrhnout ze sedla na zem a ze sněhu začít střílet na pronásledovatele.

Ale neudělal to, protože napravo od něj, z hřebene kopce, se ozvala trubka. Hrála překrásnou melodii do slunného ledového rána.

Byl to signál amerického jezdeckta, oznamující útok. Ta melodie pronásledovatele na chvíli ochromila, protože přes terénní vlnu skalního zářezu nemohli vidět na cestu.

A tak zastavili mustangy, strhli je a odjeli kousek zpět, aby počkali na hlavní voj, který se pronásledování zatím nezúčastnil.

Logan Rennaghan ovšem jejich ústup poněkud urychlil, protože na ně začal pálit.

Trubka pořád ještě zněla jasně a pronikavě.

Logan se ohlédl po útočící jednotce jezdeckta, ale objevil jediného jezdce, který se k němu blížil po svahu kopce a přitom stále troubil na polnici.

Byl to Curly Pete. Zamířil na koni na cestu a pokynul Loganovi.

Ten popohnal koně. Když dojel až ke Curlymu, usmál se na něj a zvolal: „Nejen dobytek a vojáci, ale dokonce i rudoši reagují na zvuk trubky. To je tedy paráda, hochu. Vyjel jsem si na kopec, abych se porozhlédl kolem. Myslel jsem si, že bych snad někde mohl zahlédnout losa nebo antilopu. No a v tom jsem spatřil tebe. A kdo to jede s tebou? To je ženská?“

„Budeš se divit, Curly!“ zvolal Logan. „A dokonce se dočkáš toho, že ti ještě major poděkuje za to, žes ukradl armádní trumpetu.“ „Júúú!“ zvolal Curly. A pak vyrazili, aby dohnali Juditu a aby, pokud možno, udrželi náskok, který získali. Protože Indiáni budou jistě ještě chvilku vyčkávat, než se dovtípí, proč je vojáci nenapadli.

* * *

Seržant Phil Taylor byl náhodou u hlavní brány, když se tři jezdci dožadovali vpuštění do pevnosti.

Spatřili i trubku, která se kývala Curlymu u sedla.

A hned zlostně zařval: „Velitel stráž! Okamžitě toho chlapa zatkněte. Okamžitě s ním do vězení!“

„Pomalů, ty křiklouně, pomalů!“ řekl Curly Pete pobouřeně. „Ty, modro-zlatá nádhero, nemáš právo zavřít mě, džentlmena z Alama.“

Logan ale řekl: „Přestaň už s tím, Phile! Téhle trubce vděčí slečna Gibsonová za svůj život. Když už nás Indiáni skoro měli, zatroubil tenhle džentlmen z Texasu k útoku, jako by se blížila jednotka kavalerie. A tak jsme získali dostatečný náskok. Nech Curlyho na pokoji, Phile. Major ho ještě odmění, uvidíš.“

„Bože můj,“ řekl seržant. „Jak se ta dáma...“

Víc už Logan, Judita a Curly neslyšeli. Projeli dál zasněženým cvičišťem a zastavili se až u velitelství. Jejich příjezd byl sledován ze všech stran. Všude totiž pracovali vojáci a při dokončování pevnosti pomáhali i někteří z povozníků.

Práce na chvíli ustaly.

Dveře velitelství se otevřely a vyšli z nich major George Gibson a kapitán Terz Beasley.

Major se hrozně vyděsil a strnul, když spatřil dívku zabalenou do indiánské přikrývky, zbědovanou a špinavou. Děvče mu, ještě pořád sedíc v sedle koně, řeklo:

„Tati, já jsem tak ráda, že jsem to vydržela!“

Když to dořekla, sesunula se z koně. Logan, který už sesedl, ji rychle zachytil. Major k němu přiskočil a zeptal se: „Co to má znamenat? Co to znamená? Vždyť je to moje dcera! Bože, vždyť je to Judita, moje děvenka!“

Hlas mu teď rozhodně nezněl vojácky tvrdě a jasně. Byl to hlas otce, který je zděšen a bojí se o své dítě.

Vzal dívku z Loganova náručí a obrátil se s ní stranou. Spěchal do domu, který stál těsně vedle velitelství. Po několika krocích se zarazil. „Hned se vrátím,“ řekl.

„Nemusíte spěchat, majore,“ odvětil Logan. „Bylo to pro

vaši dceru dost tvrdé. Bude muset překonat značný šok. Bylo by lepší, kdyby u ní byla nějaká žena. Pošlete nějakého vojáka k paní O'Donnelové s prosbou, aby přijela do pevnosti a postarala se o vaše děvče. To by bylo skutečně to nejlepší.“

Major se divoce ohlédl. Jeho pohled padl na seržanta Taylora, který mezitím přišel a chtěl teď přistoupit ke Curlymu.

„Seržante, slyšel jste všechno, že?“ zeptal se major Gibson sklesle.

„Ano, pane!“ odpověděl Phil Taylor a pečlivě zasalutoval.

„Pak pošlete vůz k paní O'Donnelové s pozdravem ode mne a prosbou, aby přijela k mé dceři do pevnosti.“

Když to dořekl, zmizel ve svém příbytku a za ním vešel posádkový lékař s černou brašnou.

Logan Rennaghan se mezitím obrátil ke kapitánovi Terzu Beasleymu. Podíval se na něj zpříma a zeptal se: „Kapitáne, věděl jste, že na cestě sem byla i vaše žena?“

Terz Beasley sebou trhl. Byl to hubený, tmavovlasý, zkušený důstojník. Skoupý na slovo, klidný, ale spolehlivý. Za války byl plukovníkem, ale jako všichni důstojníci, kteří po válce zůstali u armády, mu byla hodnost o dva stupně snížena.

„Co to znamená ? Proč se na to ptáte, Logane?“ zeptal se sípavě a přidušeně. V očích se mu podivně zajiskřilo.

„Byla na cestě k vám se slečnou Gibsonovou, Terzi,“ zamumlal Logan Rennaghan pomalu. „Ty ženy jely za otcem a za manželem se svolením hlavního stanu. Byly eskortovány s posilami pro tuto pevnost, s konvojem vozů, které vezly munici a armádní zavazadla a dva těžké polní kanóny.“

Zmlkl a pevně se podíval na kapitána. „Mám pro vás smutnou zprávu, Terzi,“ zamumlal. „Měla v sukni malý

revolver a když padla do zajetí Indiánů, strachem to zřejmě nevydržela a ...“ „Zatracená armáda,“ řekl kapitán. „Proč jenom dovolili, aby moje žena jela už teď do pevnosti, když ...“

„Bože můj,“ zamumlal Curly Pete za Loganem. „Mám já to ale štěstí. Nemám rodinu, jsem docela sám. V tomhle zatraceném kraji je to skutečně štěstí.“

Náhle obrátil hlavu, když k němu přistoupil Phil Taylor a strohým hlasem mu řekl: „Možná ti major skutečně dá za odměnu zlaté hodinky, ty texaský nádivo. A já ti je z celého srdce přeju. Ale vrchním seržantem jsem tady já. A ty jsi ten, co ukradl majetek armády a dopustil se tak přestupku. Co mi tedy zbývá? Musím tě zatknout, dokud major neřekne, co se má s tebou stát. Rozumíš, ty rebele?“

Curly se podíval směrem k bráně, která vedla na svobodu. Pak se otočil a podíval se na trubku zavěšenou u sedla. Nakonec spočinul pohledem na Loganovi a řekl:

„Teď už to vím docela jistě. U téhle armády Yankeeů mají takovou ohromnou palici. A každý voják, který se stane seržantem, dostane tou palicí po hlavě. A tou ránou se mu v hlavě všechno pomotá. A potom ...“

Seržant dal dvěma vojákům strážné znamení. „Zatkněte ho,“ řekl. „Ale bijte ho jen tehdy, pokud bude drzý.“

Pak přistoupil k Curlyho koni a sundal zavěšenou trubku. Curly, který měl rozum, se nechal bez vzpouzení odvést. Jen přes rameno zvolal:

„Logane, proč jsme vůbec jeli do tohoto krysího hnízda? Tahle armáda je nevděčná jako panna, které člověk přinese ztracenou spodničku.“

Logan Rennaghan se jen ušklíbl. Pak se obrátil ke koním, aby se o ně postaral. V kuchyni si pak nechal nandat pořádnou porci jídla. Sotva dojídal poslední sousto, přišel k němu voják se vzkazem, že se má dostavit

k majorovi. A tam podal podrobnou zprávu. Major a kapitán Beasley ho pozorně poslouchali. Nepřerušovali ho. A když skončil, neměli žádné dotazy, protože všechno bylo nadmíru jasné.

Kapitán všechno shrnul trpkým konstatováním :

„Vypadá to špatně. Posily nedostaneme. Indiáni navíc zablokovali cestu do Laramie. Jsme tady odříznutí a uvěznění. Tím, že Indiáni jsou i na naší straně průsmyku, je zbytečné hlídkovat nahoře na konci průsmyku. Poručíku Marvinovi by se mohlo nanejvýš stát, že bude napaden ze dvou stran. Měli bychom jej a jeho lidi zavolat do pevnosti, majore.“

„Správně,“ přikývl velitel. Sám odešel ke dveřím, otevřel je a vykřikl do předsíně několik rozkazů. Pak se obrátil zpátky a podíval se na Logana. „Co si myslíte vy, pane Rennaghane?“ zeptal se vážně. Nevesele se usmál. „Vidíte, prosím vás o radu. Už nejste stopařem, ale soukromou osobou. Ale přesto vás prosím o radu. Jak věci vidíte vy?“

Logan seděl sklesle v dřevěném křesle. Teplo, které vydávala kamna v koutě, způsobilo, že se mu po těle rozlila únava. Byl vyčerpaný. Nebylo divu po dlouhé a namáhavé jízdě a po dvou nocích a dvou dnech bez spánku. Zvedl unaveně hlavu a podíval se na majora.

„Je to docela jednoduché,“ řekl. „Indiáni pevnost napadnou. Mají dvě děla a zajali tři muže, kteří s nimi umí zacházet. Mají i spoustu munice a střelného prachu. To všechno jim pomůže zničit pevnost, aniž by utrpěli velké ztráty. Náčelníci Siouxů nejsou hlupáci ani nevědomí divoši. Majore, pokud bych tady velel já, sbalil bych svých pět švestek a probil bych se zpátky do Laramie. Nemyslím, že by rudí napadli pluk, který se stahuje zpět. Sami utrpěli dost velké ztráty. Bude jim stačit, že se armáda stáhne zpět a oni budou moci zničit pevnost.“

Když zmlkl, ozval se major: „K čertu!“

Logan jen lehce pokrčil rameny. „Ta dvě děla zásadně mění situaci,“ řekl. „Indiáni jimi budou moci rozstřílet palisády pevnosti na kusy. A až skončí s pevností, přijdou k nám do kañonu. Postavili jsme tam opevnění, které šest dobrých střelců může ubránit proti pěchotě. Ale pokud Indiáni začnou ústí kañonu ostřelovat z kanónů, nemáme ani my šanci. Majore, je to dost zapeklitá situace, když se Siouxové, které považujete za divochy a málem za poloopice, zmocní polních kanónů. To je tedy věc!“

„Ale ti tři vojáci se přece nesníží k tomu, aby dělali dělostřelec pro Indiány. To nikdy neudělají!“

Nastalo ticho.

Logan Rennaghan zavrtěl hlavou.

„Raději by samozřejmě zemřeli, než by namířili děla na pevnost a ostřelovali ji. Ale zemřeli by raději, kdyby to umírám bylo rychlejší.“

Odmlčel se na chvíli a polkl.

„Vím,“ řekl pak, „jak Siouxové dokážou přinutit zajatce k tomu, aby nešetřil ani své nejbližší. Smrt je ničím proti tomu, co by ti chudáci museli vydržet, kdyby se vytrvale vzpírali. Majore, nechci vám teď vypočítávat, co by s nimi všechno dělali. Ale věřte mi, že přinejmenším dva dělostřelci potom, co uvidí, co se děje jejich kamarádovi, na pevnost střílet budou. S tím musíte počítat, majore. Nemohu vám poradit jinak, pane. A teď jedu do kañonu a všechno tam vyličím našim lidem. Muži se rozhodnou a pak se uvidí. A pokud budou mít rozum, nechají stádo tam, kde je a odklidí se do bezpečí. Přivedu je do pevnosti, abychom do Laramie mohli odejít všichni společně.“

„Já pevnost neopustím! A do Laramie neodejdu,“ řekl major. „Nesmím,“ dodal. „Mám rozkaz tady v průsmyku Tatanka vybudovat pevnost, udržet ji a čekat na další rozkazy. Jak bych mohl jednat jinak?“

„No dobrá,“ zamumlal Logan unaveně a zvedl se. Odešel ke dveřím a ještě se obrátil. „Potřebuji teď pár hodin spánku. Možná skutečně dorazí další posily. Možná byste se mohli skutečně udržet, majore. Uvidíme. A co bude s Curly Petem? Poslyšte, majore, tu trubku možná ukradl a jistě se tím dopustil provinění. Ale ta trubka zachránila život vaší dceři, majore. Na to nezapomeňte! A ještě něco: Curly byl za války štábním trubačem generála Lee. Měl tam svou vlastní trubku. A tu mu vzali, když padl do zajetí. Od té doby si asi toužebně přál...”

„To všechno chápu,“ přerušil ho major. „Ale jako velitel posádky musím toho Texasana potrestat. Jako otec dcery mu poděkuji. Půjdu za ním osobně do jeho cely.“

Logan přikývl. Vyšel ven a vzal si jednoho z indiánských koní. Odcválal k věznici a zavolal oknem, v němž ještě nebylo sklo, jen silné mříže: „Curly, na tvém místě bych se moc nerozčiloval.“

Vlněná příkrývka se odhrnula a za mřížemi se objevila Curlyho tvář. „Já jsem taky docela klidný,“ řekl. „Jsem docela klidný a jen se vnitřně žeru. Jednoho dne se tak naštvu, že to tady všechno rozmlátím a všem těm idiotům ukážu. A teď mi všichni dejte pokoj. Napřed si tak dva dny pospím.“

Ušklíbl se: „Nebudu tady zavřený dlouho. Brzy se přihrnou ti rudí paviáni, aby nás skalpovali. A to potom bude major potřebovat každého chlapa. I toho, co krade trubky.“

Jeho obličej zmizel za příkrývkou v okně. Logan zamířil k hlavní bráně. Byl unavený a vyčerpaný. Na stráži stál seržant Taylor.

„Nemusel jezdit až do pevnosti s trubkou u sedla,“ řekl.

Logan na něho trpce pohlédl. „O tu zatracenou trubku přece vůbec nejde,“ řekl. „Všechny vás brzy pobijí. Trubku si brzy pověsí kolem krku nějaký Indián, jenže pro

vás je tečí nejdůležitější zavřít Curlyho. Bože můj, co za hloupost ještě vládne světem! Tak už konečně otevřete bránu! Chci odjet z pevnosti dřív, než se tady pustím s někým do křížku.“ Nechali ho beze slova odjet. Uprostřed cesty, procházející osadou, stál Noel Larrybee. Řekl Loganovi: „Sesedni, kamaráde. Major mě sice na to vaše sezení nepozval, ale já bych stejně rád věděl, co se děje a jaké máme šance. Sesedni, Logane, pojď do lokálu a pověz mi všechno.“

Pronesl to tvrdě a nesmlouvavě. Logan se na něj podíval a poznal, že ten chlap má z Indiánů ohromný strach. Pak se Logan trpce usmál a řekl: „Armáda si tě najala jako majitele povozů. Takže si pro informace dojdi k majorovi. A jdi mi z cesty!“

* * *

Noel Larrybee potřásl mohutnou hlavou, lehce založil ruce v bok a rozkročil se.

„Sesedni, Logane,“ řekl hrdelním hlasem. „Zprávu jsi podal majorovi a teď poreferuješ mně! Rychle z koně, Ryšavče!“

V očích se mu podivně zablýsklo.

Logan si náhle pomyslel, že Noel Larrybee nemá ani tak zájem o zprávy, které Logan donesl. Spíše vycítil, že Noel Larrybee chce tady a teď svést boj, který by stejně jednoho dne museli svést, protože jsou si souzeni.

Bylo to prostě tak a slovy se to nedalo vysvětlit.

„No dobrá, hošánku,“ řekl Logan Rennaghan klidně a sklouzl z koně. – Jen chvíli si unaveně poseděl v sedle. – Plavným pohybem tedy seskočil a přistoupil k Noelu Larrybeemu.

„Jo, Larrybee, máš dobrý čich,“ řekl. „Chtěl jsem ti

stejně co nejdřív splatit to, co jsi provedl O'Donnelovi. Takže se do toho pustíme hned!“

„Vím něco na jeho ženu,“ zašklebil se Larrybee a zvedl mohutné pěsti. „Všichni chlapi jsou do ní zbláznění,“ řekl. „Jenže já budu ten, který ...“

Dál se nedostal, protože Logan Rennaghan vyrazil vpřed jako puma a zasadil mu zdrcující úder do obličeje. Následoval levý hák do Larrybeeho žaludku. A pak přišel spodní hák do brady. Poslední úder vedl Logan Rennaghan velice přesně a vložil do něho všechnu sílu a tvrdost.

Jenže Larrybee jen zavrával několik kroků dozadu. Logan šel za ním, chtěl ho ještě jednou zasáhnout, ale v tom dostal pořádnou ránu do hlavy. Zapotácel se a Larrybee velice rychle přiskočil a zasadil mu úder do žeber. Bylo to jako úder koňským kopytem. Loganovi to vyrazilo dech. Instinktivně však uskočil stranou. Larrybee kolem něj máchnul naprázdno, přikrčil se, otočil a v tom ho Logan dvakrát zasáhl do hlavy.

Utvořil se hlouček přihlížejících, ale čím více dalších mužů přicházelo, tím více se dav rozděloval na dvě skupiny. Jedna skupina se shromažďovala za pistolníkem Kiscem. Byla to ona tvrdá parta, kterou si najal Noel Larrybee, protože chtěl uskutečnit své velkolepé plány.

Druhou skupinu tvořili povozníci Noela Larrybee, který lstí a uskokem dosáhl, že s ním uzavřeli smlouvu a který byl teď jejich krutým a nelidským šéfem.

Jen třem mužům se podařilo uprchnout z jeho otroctví, a to jen proto, že jim pomohli honáci.

Na to si teď povozníci zase vzpomněli, když se dívali na souboj Noela Larrybee s Loganem Rennaghanem. Pochopili, že to není jen obyčejná rvačka mezi dvěma muži.

Logan bojoval jako o život, protože kdyby prohrál,

pochyboval by o spravedlnosti na světě. Musel by se pak ptát, jestli přece jen zlo není silnější než dobro.

Oba bojovníci a všichni přihlížející zapomněli na okolí. Zvěst o tom souboji se bleskurychle roznesla po celé osadě. Další muži přicházeli i z jejích nejdlehlších koutů. Přišli i osadníci a noví přivandrovalci. Vytvořil se mohutný kruh a uvnitř něj ještě navíc dvě skupiny.

Z pevnosti přicválala skupina vojáků, vedená seržantem Philem Taylorem. Vojáci dorazili až ke kruhu přihlížejících, zastavili a seržant hlasitě zvolal:

„Poslouchejte mě, lidi! Všichni mě poslouchejte!“

Ale nikdo mu nevěnoval pozornost. Čísi uštěpačný hlas odkudsi zvolal: „Přijed' později, ty modrá nádhero, jestli nám chceš něco říct. Tady teď probíhá boj, jaký člověk vidí jednou za deset let. Dej nám pokoj, vojáku!“

Phil Taylor vrhl pohled přes hlavy přihlížejících. Poznal, kdo tam bojuje.

„Bože můj,“ řekl, „dal bych svůj měsíční žold za to, kdybych se na to mohl taky v klidu podívat. Jenže to nejde! Lidi, musíte něco udělat! Musíte se hnout! Jedou sem Indiáni! Zachraňte sebe i svoje věci a prchněte do pevnosti. Mám rozkaz podpálit všechny domy, které stojí mimo pevnost. Má být zničeno všechno, co by mohlo rudochům posloužit jako úkryt či útočiště.“

Několik mužů zaslechlo jeho slova. Zpráva se rozšířila mezi všechny přítomné. Muži se s kletbami a nadávkami obrátili. Dokonce i nejtvrdší chlapi kolem Kiska se sebrali a odcházeli pryč. Spěchali zachránit všechny ty láhve v lokále a spoustu dalších potřebných věcí. I z obchodu se dalo jistě odnést mnoho užitečného. A všechny ty věci bylo třeba naložit na koně a dopravit do pevnosti.

Kruh diváků se tedy rozprchl. Zůstal jen jediný muž. A tím byl Kisco. Stál bez hnutí a přihlížel.

„Neporazí ho,“ zamumlal najednou. ' „Logana neporazí,

i když je silnější a má mnohem větší svaly. Neporazí ho, protože Logan má výdrž a je tvrdý a má pevnou vůli. Och, proč ...“

Jeho slova přehlušil divoký pokřik. Přicházel od tábořiště vozů, odtamtud, kde byly i ohrady s koňmi. Ten pronikavý křik vytrhl z tranzu dokonce i Kisca.

Zvedl hlavu a zadíval se k ohradám. Valily se odtamtud ven muly.

Kisco se zadíval do dálky.

A v tom to spatřil – stejně jako ostatní muži. Kisco věděl, že i ostatní chlapi uviděli totéž, co on.

Obrovské vojsko rudochů se valilo z nízkého dlouhého hřebene kopce. Přijížděli po Staré stezce od Laramie. Jeli v těsně sevřeném šiku, jezdec vedle jezdce do hloubky několika řad. Jeli pomalu, krokem a v průzračném zimním vzduchu bylo možné rozpoznat všechnu tu pestrobarevnou nádheru jejich válečných oděvů.

„Bože můj!“ řekl nahlas kdosi vedle Kisca. „Vždyť to je víc než tisícovka Siouxů! No to je tedy nadělení!“

Po těchto slovech se muž rozběhl k pevnosti. Byl to jeden z Larrybeeho povozníků, na rameni nesl ranec a v ruce třímал pušku. Kisco pochopil, že tohohle člověka ani nenapadlo postarat se o záchranu Larrybeeho majetku. Ani mul ani vozů, ani ničeho z krámu, nic – nic! Kisco pochopil, že ani ostatní muži, kteří pro Larrybeeho pracovali, bez jasných rozkazů nepohnou ani prstem, aby zachránili něco z jeho majetku.

„Jak ho všichni nenávidí,“ zamumlal a podíval se na oba zápasící muže, kteří se zase zvedli z rozdupaného sněhu, aby pokračovali ve rvačce. Kolem teď prošlo několik osadníků. Kisco zahlédl malou dívenku, která nesla v jedné ruce dřevěnou panenku a v druhé hrnec.

Z obchodu a z lokálu vyšli vojáci a seržant Taylor. Vycházeli i z ostatních srubů a domků, které mezitím

vznikly. Za nimi šlehaly ze stavení plameny. Na silnici se hromadily věci, které lidé bez rozmyslu vyhazovali z domů, ale zachránit se podařilo jen málo.

Indiáni se blížili velice rychle. Kisco stál pořád ještě bez pohnutí a díval se na ohradu. Vojsko rudochů se nezadržitelně blížilo. Pak se najednou rozdělilo. Celý voj se rozevřel jako ohromné nůžky.

A teď i zrychlili. Popoháněli své hubené strakaté koně ke stále rychlejšímu cvalu. Jejich bojový pokřik byl natolik pronikavý, že dokonce i Logan Rennaghan a Noel Larrybee se přes vyčerpání probrali z opojení soubojem a konečně si uvědomili, co se děje kolem. Celí dobytí klečeli v rozbředlém sněhu. Krváceli, byli vyčerpaní, zbědovaní a nikdo nebyl definitivním vítězem. Souboj stále ještě nebyl rozhodnut.

Přistoupil k nim Kisco: „Vstávejte! Rychle do pevnosti! Jedou sem Indiáni. Vidíte? Jedou sem! Musíme utéct do pevnosti.“

Když to dořekl, obrátil se a dal se do běhu.

Všichni muži, kteří byli nablízku, už uprchlí. K pevnosti se stáhl i seržant Taylor se svými vojáky. Všichni nesli těžký náklad. Vlekli zásoby munice, střelného prachu, olova na liti kulí – to vše našli v obchodě. Zachránit tyto zásoby munice a dovézt je z obchodu do pevnosti, byla důležitá součást jejich bojového úkolu.

Dým z hořících budov se rychle šířil. Pohltil prchajícího Kiska jako tmavohnědá hlína.

Noel Larrybee a Logan Rennaghan tady vrávoravě stáli a dívali se na sebe. Pak Noel Larrybee pohnul mohutnou hlavou.

„Tak dobrá,“ zasípal, „nechme toho a pojďme do pevnosti. Tam budeme v bezpečí!“

Dal se do pohybu a odpotácel se kolem Logana pryč. Ale už po několika krocích upadl. Logan dovrávorál k němu a

zeptal se, ztěžka popadaje dech: „Copak je, Larrybee? Vstávej nebo Siouxové tentokrát tvůj skalp dostanou. Ty lumpe, vstávej nebo tě dostanou!“

Larry podivně zasténal. Zvedl se na kolena a na ruce, ale postavit se nedokázal.

„Pomoz mi, Logan!“ zasténal. „Pomoz mi! Nevím, co to se mnou je. Jsem jako ochromený. Prostě se neudržím na nohách.“

Logan se sklonil. Musel to udělat opatrně, protože věděl, že kdyby ztratil rovnováhu, tak snadno by se na nohy nepostavil. Vzal Larrybeeho pod paží a chtěl ho vytáhnout na nohy.

Vtom nečekaně Larrybee vyskočil. Ještě jednou sebral všechny síly. Udělal to velice prudce.

Logan, který mu chtěl pomoci, na to nebyl připraven. Nestačil uhnout hlavou a tak mu Larrybee narazil čelem do brady, spadl na potácejícího se Logana a ještě ho dvakrát kopl do břicha. Když Logan zůstal ležet bez hnutí na zádech, spokojeně zamručel.

Pak se dal na útěk. Vrávoravě se brodil sněhem. Když ušel deset kroků, dorazili první Indiáni k Loganu Rennaghanovi. A když ušel patnáct kroků, zasáhl ho do týla tomahavk.

Svalil se do sněhu a ztratil vědomí.

Indiáni projeli kolem Logana a pronásledovali prchající muže až těsně k palisádám pevnosti. Když po nich osádka začala střílet, stáhli se zpět.

U Logana Rennaghana se zastavil náčelník, jehož čelenku tvořila rudě zabarvená orlí péra. Oba konce jeho bohaté čelenky sahaly jezdcí až téměř k zemi.

Tomuto muži říkali Luta Wambli.

Přijeli k němu další náčelníci – první muži kmenů Hunkpapa a Minniconjou.

Byl tu dokonce i Rudý mrak.

„To je Ryšavec,“ řekl jim Luta Wambli. „Měl jsem sen, že pevnosti se zmocníme, když ukořistíme ty dvě velké hřmící zbraně a když zajmeme Ryšavec. A vidíte, tady leží!“

Od Noela Larrybeeho sem přicválal Velký dráp a ohlašoval velkým náčelníkům :

„Ten muž tam je také pěkný úlovek. Ryšavec ho dost zřídil. Já jsem jeho tvář nejprve nepoznal. Ale je to ‚Železné kladivo‘, muž, který nás už dlouhé roky obelhával a před nějakou dobou prodal jedné vesnici Oglalaů přikrývky, ve kterých byla zlá nemoc. Celá vesnice tehdy na tu nemoc pomřela. Máme Železné kladivo, který nám přinesl tolik neštěstí a který nám kradl naše ženy. To je úspěch!“

„Je to jako dobrá pochoutka z buvola po dlouhém, hladovém putování ledovým blizzardem,“ přisvědčil Luta Wambli.

* * *

Pevnost byla během deseti minut dokonale uzavřena. Indiáni obsadili svahy kopců kolem a kdesi za kopci si zřídili tábor. Ne, na pevnost zatím nezaútočili. Ale to, co prchající běloši nevzali s sebou, nezachránili nebo nezničili, padlo Indiánům do rukou. Vzali si, co se jim líbilo a zbytek zničili.

Z ochozů pevnosti bylo možné všechno dobře sledovat. Osádka pevnosti byla v plném počtu na palisádách.

Major měl k dispozici devětaosmdesát mužů. K tomu ještě dva tucty povozníků a asi tři tucty osídlenců a přistěhovalců, pár lovců buvolů a trampů a tucet tvrdých hochů Noela Larrybee.

Kisco stál rovněž na palisádách, díval se k hořící osadě

a ptal se v duchu, co se asi stalo s Noelem Larrybee a Loganem Rennaghanem.

Major Gibson a kapitán Terz Beasley stáli u hradeb na druhé straně a vyhlíželi k průsmyku. Měli u sebe tučet vynikajících střelců. Major řekl:

„Takže, chlapi, je to jasné. Poručík Mervin a jeho jednotka jsou ještě v zářezu průsmyku. Musíme teď zabránit, aby se rudoši dostali do průsmyku. Protože pak by se z něj poručík Mervin nedostal.“

A když se asi stovka Indiánů pokusila vjet do kaňonu, který vedl nahoru k rozvodí, začali vojáci střílet. Ve dne se jim bez problémů podařilo cestu zablokovat. To bylo Indiánům hned jasné. Protože, když se několik koní svalilo k zemi a bylo zasaženo několik bojovníků, horda se obrátila doleva a zmizela za terénní vlnou.

„Ve dne se nám to podaří,“ řekl major spokojeně. „A myslím, že poručík Mervin a jeho lidé by to z kaňonu mohli stihnout ještě před setměním. Budeme je chránit palbou.“

Když se přiblížil seržant Taylor a zasalutoval, major se obrátil.

„Co se děje, seržante?“ zeptal se.

„Ten blázen s trubkou, ten Texasan,“ řekl seržant. „Tvrdí, že umí nejen dobře troubit, ale i střílet rychleji, než kterýkoliv Yankee!“

„Lip než naši trubači rozhodně troubit umí,“ zabručel major. „Pustte ho ven. Dejte mu jeho zbraně. Ale řekněte mu, že nesmí opustit pevnost!“

„Ano, pane,“ odpověděl Taylor a vydal se k věznici. Tam se postaral o to, aby Curly Peteho konečně propustili z cely. A řekl mu: „Curly, musíš armádě slíbit, že nepřeběhneš k Indiánům.“

Když se Logan Rennaghan probral, byla už noc. Ležel poblíž ohně na tajícím sněhu. To ucítil hned. Nebyl spoután i to mu bylo hned jasné.

Ale celé tělo ho bolelo. Věděl, že jsou to následky zápasu s Noelem Larrybee.

Bolestí zasykl a vzpomněl si, jak ho nakonec Noel Larrybee vyřídil.

A hned si zároveň uvědomil, kde a v čích rukou se ocítl. Cítil a slyšel to. Konečně se mu podařilo otevřít napuchlé, bolavé oči.

A vtom spatřil několik dobře známých tváří, na nichž se odrážela rudá záře ohně.

Převalil se s mručením na bok, poradil se a chvíli se rozhlížel kolem. Byl opravdu ve vybrané společnosti.

Náčelníci a celé nejvyšší velení armády Siouxů seděli téměř v plném počtu kolem ohně.

Logan Rennaghan rozpoznal náčelníky kmenů Oglala, Minniconjou, Hunkpapa a dokonce i starého vlka „Dunícího deště“ z kmene Cheyennů. Vlastně chyběl už jen jediný důležitý člověk – šamanský náčelník Sedící býk. Jinak byli shromážděni všichni.

Logan spatřil Lutu Wambliho neboli Rudého orla. Viděl Rudý mrak. Byl tu i Dva nože. Šklebil se na něj Velký kůň. Seděl tady Dlouhý mokasín. Ze strany se k němu naklonil Bílý los a zeptal se ho hrdelním hlasem:

„No, jak se ti vede, Ryšavče? Logan Bílému losovi kývl a stísněně odvětil: „Jak se asi vede člověku, který zápasil se Železným kladivem. Zkus to s ním sám, Bílý lose a pak se to dozvíš.“

Schválně zvolil takovou odpověď. Chtěl totiž vědět, jestli se Noelu Larrybee podařilo utéci.

Bílý los roztáhl pusou od ucha k uchu. Řekl: „S Železným kladivem už nic nebude. Boj s ním už tak udatnému muži, jako jsem já, mnoho cti nepřinese. Asi jsem ho zasáhl tomahavkem příliš silně.“

Logan Rennaghan pocítil radost – a kdo by mu to mohl zazlívát. Vždyť i on byl jen normální člověk.

Postupně se zadíval na všechny náčelníky.

„Zdravím tě, otče,“ řekl Rudému mraku. Ten jen krátce přikývl a pak řekl: „Jsem tu jen jako host, Ryšavče. Jsem na cestě k Sedícímu býkovi. Ale teď jsem přerušil svou pouť a chci přihlížet, jak můj bratr zničí pevnost bílých vojáků.“ Při těchto slovech ukázal na Rudého orla. Bylo jasné, že právě ten je tady velitelem.

Logan a Rudý orel si jen vyměnili pohledy a pak náhle zvedl mladý náčelník Oglalaů ruku a sáhl si na bradu. Tam ho před několika týdny zasáhla Loganova pěst, když si potřeboval vzít koně, aby mohl uprchnout.

Teď se však Rudý orel spokojeně a krutě zasmál. „Už tě zase mám,“ řekl. „Byl to dobrý lov. Mám mnoho zajatců. Chceš je vidět? Ano? Tak pojď. Ukážu ti všechno, Ryšavče! Uvidíš všechno! A až se bude konat oslava našeho vítězství, zemřeš i ty. Vstaň!“

Lehkým a pružným pohybem se zvedl a přes oheň se zadíval na Logana. Ten věděl, že tento rozkaz byl vyřčen záměrně. Běda, kdyby teď nevstal. Několik bojovníků by ho k tomu donutilo ostrými špicemi kopí.

Zatnul tedy zuby a dokázal se postavit na nohy.

„Jsi líný a pomalý jako stará squaw,“ zaduněl Rudý orel vyčítavě. „Když jsi zabil Žlutou skvrnu a další dva udatné bojovníky a když jsi pak prchal s dcerou bílého náčelníka, to jsi nebyl tak pomalý. No, však my tě naučíme hbitosti. Nikdo nebude moci říct, že jsme chytili starce.“

Otočil se stranou a vyštěkl několik strohých povelů. Příběhlo několik bojovníků, chytili Logana, vzali ho mezi

sebe a rozběhli se. Musel běžet také a sténal přitom bolestí. Zavedli ho na volné prostranství, kde byl sníh zvlášť hluboký. Uvázali mu teď kolem krku laso, jako tažnému zvířeti. Bojovníci se navzájem křikem povzbuzovali. Utvořili velký kruh a jeden, který stál uprostřed kruhu, držel konec lana.

„Utíkej, Ryšavče!“ řekl čísi hlas. A Logan nezaváhal. Nebyl blázen. Protože tucty kopí čekaly na to, aby ho popohnaly. A protože by se pak stejně rozběhl, udělal to raději hned. Napnul všechny své síly a překousl šířavou bolest v celém těle. Lapal po dechu a cítil rezavou bolest v nalomených žebrech. Bylo to peklo. Jenže on byl tvrdý. Strávil polovinu svého života mezi Indiány.

A čím déle běžel, čím více se potil a pohyboval se, tím snesitelnější to bylo. Křečí stažené svaly se uvolňovaly. Zase se zahřály a zvláčněly. Dech už nebyl tak namáhavý a bok se zlomenými žebry už tolik nebolel. Tenhle běh by spousta mužů nevydržela a zhroutila by se. Logan ale vytrval.

Když po chvíli padl do sněhu, byl se silami skutečně v koncích. A Indiáni to dobře věděli. Už ho nenutili vstát. Věděli, že teď by ho ani smrtelné nebezpečí nedostalo na nohy.

Kdosi na něj hodil pár přikrývek. A tak zůstal ležet. Za chvíli dokonce usnul tvrdým hlubokým spánkem.

Ale nenechali ho odpočívat dlouho. O půl hodiny později ho Rudý orel surově kopl do boku. „Vstávej, Ryšavče,“ řekl přitom hrdelním hlasem. „Odpočinek skončil. Tentokrát mi neujdeš.“

Rudý orel opustil válečné ležení. Logan a dva Indiáni, kteří ho hlídali, se vydali za náčelníkem do kopce. Byl to dost mírný kopec a když se dostali na jeho vrchol, Logana jako by zasáhl blesk.

Zastavil se a nevěřícně si promnul oči.

Kolem táborového ohně stály zbylé tři vozy s municí. Byly sestaveny do tvaru písmene U. U ohně seděli a leželi zajatci.

Byli to Tracy O'Donnelová, Bear O'Donnel, Wyatt Texan, Noel Larrybee a čtyři vojáci.

Ani teď, když si Logan protřel oči, se obraz nezměnil. Nemohl tomu uvěřit.

Ale pak si vzpomněl, že major poslal posla, který měl požádat, aby se Tracy O'Donnelová dostavila do pevnosti. A Tracy zřejmě hned vyrazila v doprovodu Wyatta Texana. Beara s sebou vzali zřejmě proto, aby se vojenský lékař mohl postarat o jeho zlomené prsty.

Vjeli rudochům rovnou do náruče.

„Bože můj,“ mumlal Logan a stále se díval na Tracy.

Rudý orel do něj šťouchl a spokojeně řekl: „Nejprve zemře tahle bílá squaw a pořádně hlasitě vykřičí do světa svou bolest, jestli vy ostatní odmítnete při východu slunce vypálit z těch dvou velkých dunících zbraní na pevnost. Jestli ráno nezačnete střílet na své bílé bratry tam dole, uvidíte, co s ní provedeme. Uděláte, co od vás chci. Vím totiž, že bílí muži by se raději pro své squaw obětovali, než aby dovolili jim ublížit.“

Po těch slovech se obrátil. Znovu křikl jakýsi rozkaz. Nato se vrhlo na Logana asi šest Indiánů, povalilo ho na zem a surově ho spoutalo.

Když pak Logana hodili k ohni vedle ostatních zajatců, řekl Dlouhý medvěd spokojeně: „Tentokrát se ti určité nepodaří pouta roztrhnout, Ryšavče.“

Logan neodpověděl. Pořád se ještě valil po zemi ve směru, kterým ho hodili. Zastavil se teprve u O'Donnelových.

Tracy na něj pohlédla a řekla pronikavým hlasem: „Na pevnost samozřejmě střílet nebudete. Nechci, aby se braly ohledy na mne. Chtěla jsem umřít už tehdy, když jsem

pomstila svou sestru. Mně to nevadí.“

„Nesmysl,“ odporoval jí Logan hořce. „Nikdo by neměl rád umírat. Jak je Bearovi?“

„Špatně! Dostal vysokou horečku. Chtěli jsme ho i tak odvézt k posádkovému lékaři, když se objevil posel od majora a prosil mě, abych se vydala k Juditě Gibsonové. Jenže nás přepadli Indiáni. Wyatt Texan se bil jako zběsilý. Vystřílel celý revolver a každou ranou skolil jednoho z útočníků. A pak se bil beze zbraně. Jenže oni ho nezabili. Zajali nás. Chtějí, abychom se ujali obsluhy těch kanónů a abychom jimi ostřelovali pevnost. Tenhle kopec je od pevnosti vzdálen jen tři sta metrů. Logane, určitě tady všichni zemřeme. Já z toho ale vážně nemám hrůzu. Jen mě mrzí, že vy ...“

„Jen se zbytečně nerozrušujte,“ ozval se Noel Larrybee. „Jsem už nějakou chvíli při smyslech, jen v hlavě mi strašně hučí. Ale říkám vám, že já se z toho dostanu.“

Zavolal několik slov v řeči Siouxů. Hned k němu přistoupili Dlouhý medvěd a Křivý dráp. Logan zaslechl, jak říká:

„Řekněte Luta Wamblimu, že rozstřílím pevnost na kousky, jestli mi při Velkém duchu Siouxů slíbí, že se mnou od této chvíle bude zacházet jako s přítelem a že mi dá vše, jak se na přítele a bratra sluší. Jděte a řekněte mu to!“

* * *

Východ slunce nenastal. Od severu se totiž blížila další sněhová bouře. Zřejmě to tentokrát bude opravdový blizzard. Indiáni vytvořili kolem polních děl těsný kruh.

Na úpatí kopce teď stálo celé vojsko rudých. Řadili se, šikovali a brzy vytvořili sevřené oddíly, jako kdysi staří

Řekové, když táhli do boje. Byl to impozantní, divoký a svým způsobem nádherný pohled. Pohled, ze kterého šel zároveň i strach a děs.

Shromáždilo se tady totiž na tisíc po zuby ozbrojených Indiánů.

I v pevnosti mezitím už zjistili, že nahoře na kopci jsou ke střelbě připraveny oba polní kanóny. A prostým okem bylo možné poznat, že Noel Larrybee oba namířil na pevnost, že je uvedl do pohotovostní polohy a začal nabíjet.

Major George Gibson, kapitán Terz Beasley, poručík Ben Mervin a vrchní seržant Phil Taylor, který byl nyní opět ve službě dozorčího pluku, stáli za palisádami a všechno to dění sledovali.

Ani slovem nekomentovali skutečnost, že Noel Larrybee obsluhuje děla a míří jimi na pevnost. Kapitán Terz Beasley řekl jen stroze: „Jestli se mu podaří prolomit naše opevnění, pak se sem ti pomalovaní divoši vrhnou a přemohou nás zřejmě hned napoprvé. Ted záleží na tom, jaký kanonýr ten Noel Larrybee je.“

Mladý poručík Ben Marvin, který se vrátil z průsmyku, reagoval vzrušeným gestem. „To je docela jednoduché,“ řekl. „S asi tuctem dobrovolníků bych se k těm dělům mohl dostat. Ano, probili bychom si těmi rudochy cestu. Potom by stačilo, abychom ta děla shodili ze svahu a zneškodnili je, že? Pane, pevnost je i se všemi lidmi v ní ztracena, jestli děla rozstřílejí opevnění.“

Sotva to dořekl, zazněla rána. A nad kopcem se zablýsklo. Stěna opevnění se otřásla, všude se rozlétly třísky a kusy dřeva. Vzduchem létal sníh a zemina a začal se šířit zápach požáru.

„Ten lotr nestřílí špatně, pokud to nebyla náhoda,“ řekl kapitán. „A ta banda má čas. Majore, myslím, že poručík odhadl situaci správně. Musíme obě děla zneškodnit,

prosím vás, abyste mi to dovolil, pane!“

Seržant Phil Taylor přistoupil, zasalutoval a řekl stroze. „Asi za hodinu je výborná šance, protože se přizene se vši silou vichřice. Jsem v tomhle kraji už hodně dlouho a rozeznám příznaky, kdy se průsmymem blíží opravdu silná bouře. A to je příležitost. Ta skupinka dobrovolníků by musela vyrazit bezprostředně potom, co začnou padat kroupy a sníh. Musí se do Indiánů pustit stejně, jako nečas. Rád bych tu skupinku dobrovolníků vedl. Nezapomeňte, pane, že se mnou pojedou ti nejtvrdší chlapi z posádky.“ Vyzývavě se podíval na kapitána a na mladého poručíka.

„Nic ve zlém, pánové,“ zavrčel a usmál se. „Ale pod mým velením se přihlásí ke splnění toho úkolu ti nejsurovější a nejodvážnější chlapi. Kapitána a poručíka znají teprve pár týdnů. A to by mělo být rozhodující.“

Major se na ně postupně podíval.

„Vy jste příliš mladý, Bene,“ řekl poručíkovi. Pak se zadíval na kapitána. „A vás potřebuji v pevnosti, Terzi,“ prohlásil. „Jste zkušený a spolehlivý a můžete po mně převzít velení. Ne, Terzi, vás potřebuji tady. Zůstanete v pevnosti.“

Obrátil se k Philu Taylorovi:

„Jste dočasně jmenován poručíkem,“ řekl stroze. „Vyberte si třicet dobrovolníků. Až bude skupina připravena k odjezdu, ohlaste mi to.“

„Děkuji, pane,“ řekl Phil Taylor.

* * *

„Bránu otevřu v pravou chvíli,“ řekl major Philu Taylorovi, jehož jednotka už stála připravena. „Hodně štěstí, poručíku! Pokud se vám to podaří, budete

důstojníkem nejen dočasně, nýbrž natrvalo.“

„Až dopadnou kroupy na hlavy Indiánů, chtěl bych vyrazit, pane,“ řekl Phil Taylor.

Chtěl se obrátit, ale v tom se přiblížil Curly Pete.

„Rád bych jel s vámi,“ řekl Curly Pete stručně. A když to řekl, objevil se další civilista. „A já bych chtěl také s vámi,“ řekl onen muž. Byl to Kisco.

„Chcete-li, vezměte si ty muže s sebou,“ řekl major Philu Taylorovi.

„Trubač a pistolník,“ zavrčel. Ale pak se ušklíbl. „Vlastně, proč ne! Chlapi, celkem dobře se k nám hodíte. Nejsme totiž žádná parádní jednotka pro přehlídky!“

* * *

Noel Larrybee byl sám se sebou spokojen. Přestože ztratil všechno, co měl: vozy, spřežení, obchod, lokál, lidi a všechny ostatní věci i kontakty, které měl v mnoha městech a osadách.

Tam už se samozřejmě nikdy nebude moci vrátit.

A přesto se cítil spokojený, protože se mu podařilo zachránit si vlastní skalp.

Opatrně znovu nabil oba kanóny, namířil je a postaral se o to, aby silné paže přidržely kola děl tak, aby zpětný ráz neovlivnil výstřel.

Byly to dva staré kanóny, které přežily válku a byl vlastně div, že se Noelu Larrybee dařilo na tři sta yardů zasáhnout zeď opevnění, dlouhou sto padesát a vysokou čtyři yardy.

Byl tak zabrán do činnosti, že vůbec nezpozoroval, že nastalo naprosté bezvětrí. Indiáni byli tak fascinováni tím, co se dělo, že si neuvědomili, jak nebezpečně se přiblížil blizzard.

Noel Larrybee se obrátil na Rudého orla. Podal mu hořící doutnák a řekl: „Měli bychom obě děla odpálit ve stejnou chvíli. Pak by byl účinek ještě silnější. Chceš, náčelníku?“

Rudý orel trochu ztěžka polkl. Ale cítil se poctěn, nepřipadalo mu to špatné, že dokáže všem, že i on umí odpálit tu hřmící zbraň.

A tak souhlasně přikývl, postavil se vedle hlavně a čekal na znamení Noela Larrybee.

V téže chvíli se přes průsmyk vyvalila bledě žlutá stěna ledového blizzardu.

A v téže chvíli v pevnosti nasedlo na koně třiatřicet jezdců připravených vyrazit. Trubač přistoupil k Curly Petemu, podal mu polnici a řekl: „Pozdrav od majora, kovboji. Byl jsi jmenován dočasně trubačem jednotky!“

„To se mi líbí,“ zazubil se Curly.

Zatím se pomalu otevřela brána.

Vzduchem se už snášely první ledové kroupy. Spustila se bouře.

Noel Larrybee zatím dal znamení a přidržel doutnák u roznětky starého děla.

Totéž udělal i Rudý orel.

A pak se ozvala rána, která téměř ohlušila všechny přihlížející Siouxy. Bylo to totiž, jako by se obě děla domluvila, že jednoho dne opustí tento svět společně. Byla už totiž stará, opotřebovaná a nabíjet je takovým množstvím prachu bylo velmi nebezpečné. Jenže Noci Larrybee nerozuměl kanónům natolik, aby si to uvědomil.

Proto teď zároveň praskly obě litinové hlavně. Kusy železa se rozlétly po okolí. Rudého orla vymrštil výbuch do výšky a když dopadl na zem, byl mrtev. Současně se naplno spustilo krupobití a na zem dopadaly veliké kusy ledu.

Z pevnosti vyrazil oddíl vojáků. Netušili, že děla už jsou

nadobro zničena. Ani to nemohli vidět, protože viditelnost byla velmi špatná. Kroupy bičovaly lidi i zvířata. A zabubnovaly i do měděného plechu trubky, na které dával Curly signál k útoku. Jenže ten zvuk bylo ve vytí větru sotva slyšet.

Vojáci jeli s tasenými šavlemi. Pevně semknuti a odhodlání ke všemu. Necítili bolestivé údery ledových krup. A když dorazili k úpatí kopce, kde předtím seděla na koních pyšně tisícovka Siouxů, nenašli tam nikoho.

Odvážné vojsko zmizelo, zřejmě hledalo úkryt v kousku lesa nebo se vydalo kolem kopce do svých táborů.

Phil Taylor a jeho oddíl se na koních vyšplhali do kopce a dostali se až na vrchol.

Tam už museli bojovat, protože pod vozy s armádním nákladem se ukrylo před ledovou spouští několik Indiánů. Jen zajatci zůstali ležet vystaveni bolestivým ránám, které jim způsobovalo krupobití.

Když se vojáci dostali na vrchol kopce, vylezli Indiáni ze svých úkrytů.

Viděli to všichni, kteří zůstali za palisádami v pevnosti.

Phil Taylor přivedl jednotku zpět takřka v plném počtu. Měli jen pár raněných.

A na několika koních seděli jezdci po dvou. Rychle projeli stále houstnoucím sněžením, vjeli do pevnosti a seřadili se.

Phil Taylor ohlásil majorovi: „Dobrovolné komando hlásí splnění úkolu, pane! Oba kanóny samy od sebe praskly a jsou nepoužitelné. Rudý orel je mrtev. I Noel Larrybee. Byl proboden kopím. Našli jsme i několik zajatců, pane. Všichni jsou naživu. Byla to úspěšná

výprava. Máme sedm zraněných a jednoho mrtvého. Je to Kisco. Zdržel se navzdory mému rozkazu u Larrybeeho a prohledával mu kapsy. Přitom ho zasáhl z úkrytu šíp.“

Zatímco venku zuřil blizzard, náčelníci seděli ve stanu a hovořili o situaci.

Starý, chytrý náčelník Cheyennů řekl rozmrzele:

„Je to špatné! Bůh větru se rozhněval na Rudého orla. Zabil ho, zničil obě hřmící zbraně a nám všem dal výprask, jako neposlušným synům. Vojáci přijeli a osvobodili vězně. Ne, to co děláme se bohu nelíbí. Zima bude krutá. Já se vracím do svých vesnic. Na jaře bude čas na válku.“

I Bílý los řekl:

„Takže se vrátíme do svých zimovišť a počkáme do jara.“

Je máj a k severozápadu táhne stádo. Průsmyk Tatanka už nechalo za sebou. Logan Rennaghan je stopařem stáda. Velí mu Wyatt Texan.

Mule O'Brien opět obhospodařuje dobře zásobený vůz s proviantem.

Tracy O'Donnelová se veze na druhém voze a dívá se na Beara, který už zase sedí v sedle a právě zahnal zpátky do stáda neposlušného býka. Teď se vrací k Tracy, usměje se na ni a zvolá:

„Jsem už jako každý jiný kovboj. Vsaď se, že než dojedeme do Oregonu, budu docela dobrý honák.“

Jel pomalu vedle ní a udržoval koně na stejné úrovni s

kozlíkem vozu.

Pohlédli přes stádo. Rozrostlo se, protože přibýlo několik telat.

Všude viděli honáky. Byli tu všichni a všichni chtěli do Oregonu.

V čele jel Logan Rennaghan. Rozloučil se s krajem, kde vyrůstal u Indiánů, kde se učil jezdit na koni a lovit. Vzpomněl si na obchodníka, který ho tenkrát od Indiánů odkoupil a u kterého se pak naučil číst, psát a počítat.

To byl dobrý člověk, pomyslel si. Byl mi otcem. A naučil mě všemu, co budu v Oregonu potřebovat. Doba lovů a prohánění se po prériích skončila. Založím si ranč a pak se poohlédnu po ženě, jako je Tracy.

A tak táhlo stádo i lidé kolem něj po Staré stezce vstříc svému osudu do Oregonu.

KONEC

G. F. UNGER – STARÁ STEZKA

Vydává MOBA. spol. s r. o., Brno, Kotlářská 53, tel. 05/75 09 49
ve spolupráci s Bastei-Verlag

Odpovědná redaktorka: Dr. Ivana Fabišíková

Technický redaktor: Stanislav Kašparec

Překlad: Pavel Sychra

Tiskne Moravská typografie, a. s., Brno

© MOBA, spol. s r. o.

© Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe GmbH. & Co., Bergisch Gladbach

Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha, č. j. 1127/93, ze dne 7.4.1993